

РИДЛИ ПИЪРСЪН

ДОСТАТЪЧНО ОСНОВАНИЕ

Превод от английски: Пламен Иванов, 1995

chitanka.info

*Пази се от яростта на
търпеливия човек.*

*Закон за него трябва; законът
нека неговия лик разкрие.*

Джон
Драйдън
„Абсалом и
Ахитофел“

ПОСВЕЩЕНИЕ

В живота ни има такива хора, които като по чудо се появяват и ни въздействат по начини, за които им оставаме винаги благодарни. Те ни даряват със своите знания, опит и ни изпращат точно по нашия път. Един такъв човек влезе в моя живот преди пет години под формата на мой литературен агент. Той възпитаваше и насырчаваше, критикуваше и утешаваше. И действително ме „пусна по моя път“ — към един нов начин на цялостно изразяване. Имаше и винаги ще има частица от него във всяка книга, която пиша. Аз дължа моята кариера на Франклин Хелър. Винаги ще ми липсва работата с него.

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа огромна благодарност на детектива Пийт Пойтърс от крайбрежния участък „Кармъл“ заради многото часове, които даде на тази книга; на капитан Рик Бъвия от полицейското управление в Монтерей; на Рей Дженсън от лабораторията по криминалистика в Салинас; на Фил Сото от лабораторията по латентни отпечатъци към Министерството на правосъдието на щата Калифорния; на д-р Кристиан Харис, съдебен психиатър от Сиатъл; на д-р Доналд Рей, главен медицински екзаминатор от област Кинг, щата Вашингтон; на почитаемия Дениъл Олбан, съдия-магистрат на област Блейн, щата Айдахо; на Тери Хоуг, областен прокурор; на Мейда Сполдинг, подготовка на ръкопис; на Мери Питърсън, офис мениджър; на Оли Козман, читател; на Том МакКормак, редактор; на Питър Джина, помощник-редактор.

Благодаря и на Клеър, Кларънс, Брайър и Тона. И, както винаги, на Колийн, че изтърпя всичко.

ПРОЛОГ

Джеймс Дюит идваше откъм предните скамейки и се приближаваше към своето семейство, застанало до вратите в задната част на съдебната зала. В погледа му се четеше остра напрегнатост и открита интелигентност. Прямата му на вид уста и малката вертикална гънка на брадичката напомняха фермер от средния запад. Оредяващата ръждивокестенява коса, донякъде щръкналите уши и перманентно дръзкото, почти нахално изражение, което като че ли беше завинаги запечатано на лицето, предизвикваха любопитство, но и предупреждаваха за непредсказуемото.

Очакваха го с готовността да излязат веднага след делото, тъй като се бяха уговорили да отидат на италиански ресторант и след това на кино от седем часа. В залата на Съдебната палата на окръг Монтерей, Калифорния, бяха „неговите момичета“: съпругата му Джулия и двете му дъщери Еми и Анна. С русите, дълги до раменете коси и лазурносини очи те си приличаха много. Бяха направо разоръжаващо красиви — подобно на рекламата на сапуна „Слонова кост“.

Само да погледнеше към Джулия и ставаше по-сilen. Дори след двете деца тя успяваше да поддържа тяло на двайсетгодишно момиче: плавни линии, стегнати гърди, крехка талия и лице с гладка кожа, което беше едновременно непорочно и мъдро. Неговата кралица! През техния „lieWauref годишен“ брак не беше пропуснала нито едно явяване в залата на съда. Винаги беше тук, да гледа как вървят нещата. Винаги тук, да го подкрепи. Винаги разбираща, съчувстваща и утешаваща. Къде намираше тя своята сила той нямаше никаква представа — определено не в него, въпреки това, което тя заявяваше. Беше желязна жена: рядко се оплакваше, оставаше неизтощима, мила и винаги прощаща. Чувстваше, че сякаш я мами като съпруг. Наистина ли я заслужаваше?

Джулия рядко вземаше момичетата със себе си, тъй като на предварителните изслушвания в залата на съдебния следовател въобще

не му беше леко. И това предвещаваше ад за Дюит. Той осъзна сега, че въобще не трябваше да предлага да ходят на кино. Вечерта, а и нощта, щеше да има малко радости и много напрежение. Щеше да е едно ужасно време.

Дюит кипеше от гняв, който беше рядка емоция за него, и Джулия можеше ясно да го усети с приближаването му към тях. Застанала между двете дъщери, тя ги придърпа към себе си за по-голяма сигурност. Те бяха нейния свят — луни към нейната планета.

— Джеймс? — тя веднага се обърна към него, предусещайки буря.

— Лъмбровски ме изпързала — гласът му беше напрегнат, но дискретно нисък. Въпреки че съдията току-що беше закрил заседанието, основните действащи лица, и главно защитата, продължаваха да шумят и се въртят пред неговата скамейка.

— Джеймс! — тя извика отново с упрек, като прегърна по-силно до себе си главите на момичетата и постави ръце на ушите им. Правеше го винаги, когато разговаряха така в присъствието им.

Тринайсетгодишната Еми беше по-голямата, по-независимата и бунтарката. Сред обществото се държеше съвсем свободно, изпълнена с неизчерпаема енергия, постоянно правейки различни спонтанни изявления за своето мнение и вкус. Джулия с върховни усилия се опитваше да управлява поведението ѝ — да бъде максимално добра, тъй като гласните ѝ избухвания ставаха и в най-неочакваната социална ситуация. Наскоро Еми беше влязла в етапа на контакти с момчета и считаше протекцията на Джулия незаслужена и не наместо. Майка и дъщеря напоследък, не се разбираха много.

Еми отмести настрами ръката на майка си и изражението ѝ издаде вълнение. Тя обичаше да се противопоставя и да спори. Пет години по-малката Анна изглежда не се засягаше от такива неща.

— Първо изфабрикува доказателство, което не мога да подкрепя. После мошенически, под клетва, заявява, че съм нарушил защитната верига няколко пъти! — федералните и щатските закони разпореждаха за всяко веществено доказателство да бъде осигурявана „защитна верига“. Тази верига представляваше сигурна система от мерки за запечатване в контейнери и пренасяне, придружена от огромна документация, в която подробно се описваше доказателството, така че да не може да бъде подправено по пътя между местопрестъпчието,

криминалната лаборатория, помещенията за съхраняване на доказателства и съдебната зала. На жена си Дюит каза: — Сега е дошъл пиян като свиня. Той обърка цялото дело, Джулс. Всичко се сведе до това, че само е арестувал никакво хлапе по подозрение. Това е чиста проба полицейска работа от старата школа. А после не можа да намери никакво веществено доказателство, с което да подкрепи действията и обвинението си. Заради това сам си е създал доказателството, от което се е нуждаел. Ще ти кажа, че ме остави в адско положение. Всичко е лайняни глупости.

На Еми ѝ хареса ругатнята. Тя потисна усмивката си.

— Джеймс!

— Изцяло лайняни глупости. Предупредих Сафелети още от самото начало, че не ни трябва дело срещу това хлапе. И какво, сега трябва да съм радостен, а? Естествено, отложиха работата за след две седмици и пак ще трябва да събираме материали и оформяме досието: Това не е нищо друго, освен губене на време. Въобще не мога да повярвам в тези лай... Този цирк е лош за всеки участник в него. Обаче Лъмбровски е напипал нещо страховто важно. Кълна се. Виждаш ли го сега как крещи на това хлапе, че ще му докара смъртно наказание. Хлапето е уплашено до смърт.

Анна погледна зад своя баща. Тя беше тяхното умно и добро дете. Съзерцателка, мислителка. Спокойна до невъзможност. Беше научна изследователка любителка и проявяваше голям интерес към дивия живот в морето, подобно на своя баща, който беше просто омаян по тази тема. Читателка. Проявяваше необичайно увлечение към класическата музика — особено Бах — и чувствуше голямо задоволство с часове да седи сама в своята стая със своите книги и своя Уокман, потънала в личния си свят, в който рядко допускаше някой да надзърне. Иронично казано, тя беше детето, за което майката проявяваше най-голяма загриженост. Иронично, защото Дюит знаеше, че Анна е съвършена. Анна му напомняше за самия него на същата възраст. Анна имаше голямо бъдеще. Сега просто спокойно и уверено използваше времето, за да се подготви както трябва.

В очите на Анна като че ли се отрази никаква кратка ярка светлина, когато при входа на съдебната зала настана суматоха. Вратите ѝ бяха отворени и през тях се видя да влиза филмов екип в очакване. След секунда отново светна мощна светковица на голям

фотоапарат, която за миг пръсна светлини в залата и заслепи Дюит. Включи се светлина за камера. Той се обърна и видя детектива Хауард Лъмбровски — голям като мечка човек, да се хвърля през масата на защитата върху младия Стивън Милър, обвиняемия. Два съдебни пристава се опитаха безуспешно да се намесят. Само за няколко секунди се вдигна голяма суматоха. Като футболен играч от запасната скамейка, обвиняемият изскочи от резервите и хукна по коридора между скамейките към Дюит и неговото хипнотизирано семейство.

Чак когато хлапакът вдигна заплашително ръка, Дюит забеляза окървавеното парче счупена бутилка. Назъбения му край профуча край него, когато Милър връхлетя. Дюит рязко се наведе, за да избегне удара. Вдигна бързо поглед и видя как със свободната си ръка Стивън Милър нанася енергичен удар с длан по челото на напълно слисаната Анна. Тя веднага загуби опора на краката си, залитна силно и падна, удряйки звучно незашитената си глава в каменния под със звук на пукнат череп. Кръвта ѝ потече незабавно. Дюит коленичи до дъщеря си; усети корема си кух, краката леки и безчувствени.

Еми, която се беше свила настани, изпълзя до своя баща.

При гледката на падналата си дъщеря, Джулия изпищя, замахна и се опита да удари Стивън Милър. Той обаче също замахна в отговор и поряза със стъклото ръката ѝ над лакътя. Веднага се протегна, сграбчи я и я притисна към себе си в хватка за врата. Започна да я мъкне назад към коридора. Хауард Лъмбровски, размахал несръчно револвер пред себе си, се втурна край Дюит подир обвиняемия и неговата жертва.

— Пусни я! — изрева му той.

Милър го беше порязал: имаше дълбока и продълговата обилно кървяща рана под окото.

— Отдръпни се! — извика му Дюит.

Положението на падналата му дъщеря се влошаваше с всяка изминалата секунда. Жена му продължаваше да бъде теглена, хваната за врата. — Изгасете това! — изкрештя той на двойката журналисти от телевизионните новини. Те веднага бяха започнали да снимат. Всичко ставаше светковично бързо, въпреки визуално бавните движения, които като че ли продължаваха с минути. Хвърли поглед към Еми, която сега стоеше вцепенена от ужас, облегната на стената и забила поглед в своята сестра. Дюит вдигна ръка като полицай, регулировчик на движение. Казваше: „Не мърдай“.

Джулия погледна съпруга си и после Анна. Той никога не беше ставал свидетел на такъв ужас у своята жена.

Лъмбровски изкрешя още неща, които трябаше да направи Милър, размахвайки пистолета си, насочен към него, подобно палка на небрежен полицай. Милър му изкрешя нещо в отговор, но думите му бяха неразбираеми. Дюит беше съдебен криминалист, не ченге, но беше много добре запознат с полицейските похвати и знаеше, че Лъмбровски го държи не както трябва.

— Лъмбровски, дръпни се — каза Дюит с максимално възможен спокoen тон. — Остави му пространство.

— Хвърли го! — извика му и Милър, като че ли добавяйки второ искане към него. С видимо напрежение на мускулите домъкна накрая Джгулия Дюит в ъгъла на коридора. Зад него имаше уголемена снимка на Монтерей от края на XIX век. Облегна се на нея.

Къде, по дяволите, бяха другите от охраната? Ярката светлина на камерата хвърляше дълги сенки. Като че ли подът отдолу се движеше.

Лъмбровски накрая отстъпи.

— Добре — каза той и хвърли пистолета на пода. — Сега спокойно! — Пистолетът спря на няколко инча от краката на Дюит. Лъмбровски заобиколи и мина от лявата страна на Дюит, заставайки така, че Милър да се завърти надясно към него. С това движение Милър разкри лявата си страна към Дюит, защото искаше да не сваля вниманието си от порязания детектив, който продължаваше да напредва бавно и безразсъдно към него.

Лъмбровски хвърли възбуден поглед към Дюит. „Застреляй копелето!“ — казваше изражението му. Беше подхвърлил оръжието умишлено. Дюит погледна към него на пода.

— Стоп! — изкрешя Милър на детектива, но точно в този момент Лъмбровски тръгна решително и злокобно към него.

— Ей! Не го притискай!

Милър дръпна силно главата на Джгулия за косата, изпъвайки шията й, и допря стъклото до нея в знак на последна заплаха. Джгулия обезумя и почти изпадна в лудост. Това беше неговата Джгулия, която винаги беше силна. Дюит чу ужасяващия хрип на отворената за въздух уста, който го сряза през корема, когато стъклото се вряза в шията. Милър веднага хвърли ръце нагоре във въздуха със

смесено изражение на предаване и задоволство. Стъклото се строши на каменния под, наоколо се разхвърчаха разбити парченца.

— Невъоръжен съм — обяви гордо Милър.

Съвършеното тяло на Джулия се отпусна, залитна напред и рухна като окървавена купчина човешка плът в краката на Милър. Гърлото ѝ беше дълбоко прерязано.

Дюйт се спусна към оръжието на Лъмбровски. Стана бързо, въпреки че му се струваше, че движенията продължават бавно и плавно. Веднага стреля в Милър, дърпайки постоянно спусъка, докато накрая ударникът щракна на празно. Обгърна го горчиво-сладката миризма на бездимен барут. Сълзи замъглиха погледа му. Четири куршума бяха пропуснали изцяло целта, но останалите два бяха приковали Милър с гръб към стената. Той беше мъртъв още преди да седне на пода.

Джулия почина в линейката; съпругът ѝ беше седнал до нея.

Безчувствена, Анна беше закарана бързо в болницата.

ПЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО, В НАШИ ДНИ

1
ВТОРНИК, 10 ЯНУАРИ

1.

— МТН до пресечката на „Сеник“ и „Осма“ — обяви спокойно, дори топло гласът на Вирджиния Фрейзър, която работеше едновременно на receptionта и като радио диспечер.

„Намерено мъртво тяло“. Там, до плажа. Когато ставаше въпрос за човешки труп се използваха телефони. Какви ли не типове имаха възможността да слушат и слушаха полицейските патрули като използват радиовръзката за нещо такова и после се събираха безброй зяпачи на кръв и черва. Бог беше изпратил Джини^[1]. Справяше се много добре и просто сплотяваше всички.

— Тръгвам — каза сержант Джеймс Дюит, детективът, и остави слушалката върху телефона до леглото си.

МТН! Не става въпрос за забелязано умишлено криминално убийство, помисли си той. Слава Богу! Значи засега само труп. Добре, че е така, тъй като само от два месеца беше на новата длъжност. Трябваше да побърза. Труповете на открито и обстановката около тях можеха бързо да бъдат замърсени с какви ли не външни предмети и следи, които да попречат на следствието. За да е всичко по закона на максимално лония късмет обаче, когато беше събуден в 5 и 30, валеше силен дъжд. Знаеше мястото на инцидента — малка отбивка за спиране на невероятно тясното асфалтово шосе, което минаваше покрай заливния плаж на Кармъл. Място колкото да се съберат три паркирани коли една след друга. Най-вероятно беше извършено светковично убийство — бърз удар и огейкване.

Намерено мъртво тяло. Едно се оказващо съвсем сигурно: той беше съвсем буден и по боксовия си екип. Чакаше кафето да стане готово, да събуди Еми и да я приготви за училище. Погледна в огледалото. И най-малко не изглеждаше, че е тръгнал.

* * *

Трупът лежеше с разперени ръце и крака на настилката, разположен неестествено като неизправен манекен, захвърлен в края на витрината. По положението на колата до него приличаше на самоубийство. В ауспуха беше пъхнат маркуч, който продължаваше отвън прикрепен до колата с накъсани парчета разтеглива найлонова лепенка, подобна на тази, която се използваше от електротехниците за съединяване на някои тръби от PVC. Маркучът влизаше в купето през леко отворения прозорец на мястото до шофьора. Дюит приближи трупа и спря. Ако се осъзнае забележителния дар да си жив, как ли някой може да избере смъртта, попита се той. Гледката на самоубийството го накара да се ядоса и замисли. През главата му мина мисъл: ако можеше нежеланият живот на този човек да бъде заменен за живота на Джулия!

Беше студено януарско утро. Дюит беше облякъл своето кафяво вълнено спортно сако — единственото му вълнено спортно сако — дреха, която плачеше за замяна с нова. Двете му черни копчета бяха клюмнали като тъжни очи на дребно ловджийско куче. Запазената марка на отличителните му белези продължаваше да бъде привързаността към папионките — останка от петнайсетте му години в съда. В съдебната лаборатория остана до последно с папионка. Днес си беше сложил такава от мек плат с индийски десен, подарък от Еми. Свали очилата си, духна в лещите и ги потърка методично дълго и внимателно. Закачи ги зад ушите си и ги намести на горния край на носа в постоянно розовата вдълбнатина. Приближи съвсем до трупа и приклекна до краката му. Първо се огледа по-нашироко, във всички посоки, за да добие пълна представа за мястото на инцидента. После се съсредоточи последователно върху всички подробности, от главата до петите. Джеймс Дюит продължаваше да съществува в света на микроскопичните частици. Очите му пропускаха много малко.

Не беше привикнал към жертви, особено към мъртви. Служил толкова години като специалист по разследвания и подготвящ за съда веществените доказателства, той продължаваше да обръща първо внимание именно на веществените доказателства, ето защо той не обърна внимание на трупа, а извърна поглед и го спря върху колата. Технически сега той беше Детективът Дюит. Детектив сержант. Но на сцена на престъпление, подобна на тази, инстинктивно се превръщаше отново в самия себе си, в това, което беше преди — съдебен

следовател, специалист, занимаващ се с веществени доказателства и предимно с невидимия свят на техните следи. Колегите му с присмех говореха за съдебните криминалисти като за „глупаци, бълскащи си главите с невидими бръмбари“. Какво знаеха те? Дали техният среден стандартен детектив щеше веднага да забележи като него, че по подметките на падналия няма никакъв пясък, въпреки факта, че цялата отбивка беше покрита с пясък като захар? И, щом нямаше пясък по подметките, как така падналият е поставил този маркуч в прозореца на предната дясна врата?

Това именно беше красотата на вещественото доказателство: или можеше да бъде обяснено, или не можеше. Свидетелите можеха да предложат дузина различни описания на един и същ инцидент, докато вещественото доказателство в крайна сметка представяше само едната, единствената история.

Колата и трупът трябваше да разкажат тази история. Много малко вероятно беше да е имало свидетели в този ранен утринен час. Дюит си носеше хирургически ръкавици и швейцарско армейско джобно ножче в десния джоб на своето спортно сако. Освен това пинсети, найлонови торбички, малка лупа, фенерче марка „Маг-Лайт“ — в другия. Разтегна ръкавиците и напъха ръце в тях, после подвикна на Андерсън, който беше дошъл с патрулната кола и поставяше по периметъра на отбивката ярката найлонова лента с предупреждаващ надпис: ПОЛИЦЕЙСКА ЛИНИЯ, НЕ ПРЕСИЧАЙ. Вятърът смени посоката си и Дюит можа да чуе шума на разбиващите се вълни в близкия залив, можа да померише ободряващата солена влага във въздуха. Устояващите със силата на здравите си корени и стволове борове на Монтерей, и със своите обрулени от вятъра клони и нелепи форми, създадени от вятъра, се наклониха болезнено към брега.

Андерсън потвърди засрамен, че той е измъкнал трупа от колата. Дюит за момент реши да свика на нещо като среща двайсетте патрулиращи полицаи на Кармъл и да им напомни за техните задължения — задълженията на първия полицай, пристигнал на местопроизшествието. Проблемът не беше толкова глупостта, колкото незапознатостта с изискванията и неопитността. Всяка година Кармъл виждаше няколко трупа на хора. Но процедурите бяха това, което правеше разследванията последователни, а съдилищата изискваха последователност и постоянство.

Дюит извади портмонето на мъртвия човек. В него намери шофьорска книжка, издадена в щата Калифорния. Име: Джон Голбрайт Осбърн. Сакраменто. Детективът почувства леко вълнение в сърцето, като че ли вследствие на стомашно разстройство. Третата карта в портмонето беше карта за донор на органи. Още едно напрегнато потрепване в сърдечната област, този път по-болезнено. Картата съдържаше текст за най-близкия родственик, който да бъде уведомен в случай на смърт: Джесика Джойс Осбърн. Всеки познаваше Джеси Осбърн — яростната депутатка от щата в Камарата на представителите на Конгреса от листата на Републиканската партия. „Нападателната Джеси“, я бяха нарекли миналата година, защото беше играла баскетбол с момчетата от един щатски приют с благотворителна цел и беше излязла от играта на половината време с две точки, двама поддържащи я от двете страни и кървав нос. На петдесет и пет Осбърн все още беше напориста и имаше кураж на млада жена.

Дюит пусна портмонето в една от найлоновите си торбички. Пак свали очилата си и внимателно разтърка стъклата, изчиствайки и изльсквайки ги бавно и внимателно, и пак ги намести на носа си.

Обиколи колата един, два пъти. Оглеждаше внимателно. Осбърн беше направил всичко както трябва за самоубийството, но защо тук? Мястото на събитието не беше никак необичайно или изненадващо. Да не би да е искал да има хубава гледка? А час преди смъртта си дали е имал такава гледка или е било доста тъмно? Защо тук?

Ръсти, шотландската овчарка от не съвсем чистокръвна порода, изляя от задната седалка на полицейската кола на Дюит, която всъщност нямаше никакви външни белези като такава. Марката ѝ беше „Мъркюри Зефир“. Дюит смъмри кучето на висок глас и то замъркна.

Дюит отново коленичи до трупа. Човекът имаше естествен вид, освен неговата синкаво-сивкава кожа. Фаровете на колата на съдебния следовател осветиха допълнително настилката, докато тя се спускаше по хълма, по „Осма“. Не беше ги забелязал на слабата утринна светлина. Три лъщащи като бисери капки привлякоха вниманието на Дюит. Приближи клекнал до тях. Прясно моторно масло, по всяка вероятност. Валеше дъжд, когато Дюит беше събуден в 5 и 30, и въпреки това маслото не се беше отмило. Възможно ли беше това в този силен дъжд? С помощта на швейцарското си армейско ножче той

взе от маслото, имашо формата на триъгълник, избърса го от вътрешната страна на друга торбичка, запечата я и я надписа.

— Радиоколата ти беше ли спряна тук през цялото време, след като дойде? — подвикна той на Андерсън.

— Не, сър — отговори Андерсън, тъкмо свършвайки с поставянето на ограничаващата местопроизшествието лента като я завърза за бронята на своята радиокола.

Дюит затвори всички доказателства в кутията на портативната криминална лаборатория в багажника на своя „Зефир“. Освен резервна гума, непробиваема от курсуми полицейска жилетка и комплекта за първа помощ, тук той държеше два големи черни пазарски сака. В тях имаше всякакви инструменти и прибори, които могат да бъдат от полза за всеки възможен следовател. Извади фотоапарата си и засне маслото така, че да се вижда добре местоположението му. Ръсти протестира от задната седалка и отново трябаше да бъде накаран да замълчи.

— Какво има? — попита Андерсън, приближавайки се до него.

Дюит погледна младия патрулиращ полицай в очите и посочи с показалеца на свободната си ръка в ръкавица трупа на Джон Осбърн:

— И мал е посетител — каза той.

2.

Канцеларията на полицейския шеф Кларънс Хиндеман, най-голямата в сградата, всъщност по никакъв начин не можеше да е голяма. Часовникът на стената показваше 3 и 30. Дюйт още не беше обядвал. Дюйт и непосредственият му началник Карл Кап седяха в стоманени столове с оръжейносив цвят, обърнати с лице към своя шеф, който председателстваше съвещанието им зад голямо, но не съвсем съответстващо на столовете стоманено бюро. Прозорецът зад него гледаше към живописните околности на Кармъл.

Карл Кап, който имаше вроденото качество да се поти постоянно, дъвчеше енергично молива си марка „Монгол № 2“. Мекият му закръглен корем се издаваше напред над стегнатия колан и беше седнал с разкрачени крака, да му бъде удобно. Имаше бледо лице с цвят на светъл каучук и яркочервени бузи. Очите му изльчваха някаква сърдитост и заговорничество. Дори когато се усмихваше, Кап имаше кавгаджийско изражение, което не можеше да превъзмогне. Точици от жълт молив като малки язви бяха прилепнали по долната му устна.

Кап наистина се чувстваше неудобно. Ченге ветеран на полуостров Монтерей и мъж, който движеше своето собствено шоу — и който считаше според своя начин на мислене Хиндеман за фигурант — непосредственият началник не обичаше да седи от тази страна на бюрото. Не му харесваше поддържането на установената йерархия. Не му харесваше и да говори по делови въпроси в канцеларията на Дюйт. Затова детективът сержант винаги беше викан в канцеларията на своя непосредствен началник, където Кап очевидно се чувстваше на сигурно и удобно място в своя кожен трон.

Кларънс Хиндеман беше човек със здрава физика, солиден като скала. Беше в началото на своите петдесет години; поддържаше пепелявосива, добре подстригана брада, която скриваше добре малката му брадичка. Предпочиташе ризи с отворен врат в западняшки стил пред конвенционалната вратовръзка. Когато говореше, използваше ръцете си, които бяха загрубели и мазолести. Това отразяваше неговите

хобита — дърводелство и рафтинг. Говореше с пресилен, дрезгав глас, излизащ като от стегнато гърло.

— Значи случаят, който имаме — каза той, — е очевидното самоубийство на момчето на Джеси Осбърн.

Кап веднага се опита да потвърди категорично:

— Очевидно, да. Случаят с хлапака е съвсем ясен и няма какво толкова да се мисли. Може бързо да се забрави.

— Очевидно самоубийство — повтори бавно и с неверие Дюит.

— Но има няколко несъвместимости.

— Какво, по дяволите, означава това? — оплака се Кап.

— Искам да оставя случая открит поне два дни — обясни Дюит.

— За да изчакам различните доклади преди да направим каквото и да е официално изявление. Дрехите му бяха изпратени в лабораторията. Хората на Джеси Осбърн ни дадоха името на една братовчедка, Присила Лафтън, която да го идентифицира. Исках да разговарям с Джеси, но я нямаше у дома й във Вашингтон и после не отговори на обаждането ми. Аутопсията засега е предвидена за утре, въпреки че изглежда да е по-вероятно за четвъртък. Трябва да се каже командире — обърна се той по длъжност към Кап, — че ако направим изявление, което после ще трябва да коригираме, ще я свършим много зле. Най-много ще са ни нужни един-два дни. Само няколко теста и ще сме дяволски по-сигурни какво е положението.

— Имаш ли разрешението на Джеси за аутопсията? — попита Кап. — Изненадващ ме.

— Няма нужда от него — отговори Дюит, поглеждайки към Кларънс за подкрепа.

— Официално, Карл, трябва да не спираме работата си, когато имаме съмнителни случаи. Мисля, че затова трябва да разговаряме. Чете ли бележките на Дюит, които са у мен?

— Мани Рот няма да хареса тази работа, шефе — каза Кап. Езикът му откри люспа от жълт графит, която не беше усетил досега върху устната си. Изплю я. — Той и Джеси са много гъсти. Тя е тази, която спонсорира неговия фонд, не забравяй.

— Нашият изтъкнат кмет е един бивш голф професионалист, командире — напомни Дюит, — не полицай. Има си установен ред...

— А нашият детектив е бивш търсач на бръмбари — прекъсна го Кап. — Ако ти беше полицай с малко повече опит, щеше да разбереш

разликата в подхода на лабораторията в Салинас и един полицейски участък. — На Хиндеман каза: — Според мен трябва да обмислим наново тези искания, шефе. Осъзнавам, че съм считан за чиновническо ценге, но Дюйт е с нас само от два месеца. Не може да си предвидил такова нещо, когато си го докарал тук.

За Дюйт петте месеца след смъртта на Стивън Милър бяха като ад. Тогава, след като беше застрелял Милър, той беше арестуван по обвинение за предумишлено убийство и беше изтърпял триседмичен съдебен процес, който носеше със себе си и болката от гласността на първа страница. Оправдаването му беше предавано от „Най-важните новини на деня“ на CNN и коментирано на следващия ден от другите три големи телевизионни мрежи.

Беше спасен от своя приятел от няколко години Кларънс Хиндеман, сега шеф на полицейския участък „Кармъл“, който му се беше обадил с предложение за работа на детектив сержант — новоразкрита длъжност в полицията на Кармъл, замислена специално за мъж с таланта и опита на Дюйт. Беше се надявал, че, приемайки предложението на Хиндеман, ще се настани на спокойна работа, свързана с проследяване на фалшиви чекове и откраднати велосипеди в една малка курортна общност. С откриването на трупа на Осбърн обаче почувства, че в ръцете им е попаднал случай от голяма важност. Щеше да бъде много лесно да се съгласи с желанието на Кап и да загуби правото да се занимава със случая. Вместо това обаче, Дюйт улови съдържанието на погледа на Хиндеман и поклати глава отрицателно — „не“. Нямаше да се предаде така лесно.

Хиндеман каза рязко:

— Случаят е на Дюйт, Карл. Той докладва на теб, както при всяко следствие. Точно заради това го доведох тук: той има зад гърба си петнайсет години практика на съдебен следовател. Осем от тях изживя като разследващ на практика. Сега сме се захванали да се справим с...

— Той никога не се е захващал с криминални престъпления...

— Криминално убийство? — попита леко учуден Хиндеман. — Кой говори за умишлено убийство? Не говорим ли тук за самоубийство?

— Той говори за такова убийство — троснато каза Кап и посочи с пръст Дюйт. — Подразбирал такова убийство.

— Аз моля да ми се даде възможност да изгответя само няколко доклада — оплака се Дюит, — нищо повече. Занимавал съм се с много умишлени убийства като съдебен следовател. Но това не е проблемът тук.

И тримата изкараха едно кратко състезание по викане. То беше прекратено едва след като Ръсти изляя от ъгъла. Хиндеман позволяващ лукса на Дюит да води кучето си в сградата на участъка. Технически Ръсти беше считан за талисман. Хиндеман отново възстанови контрол над положението. Дюит щракна два пъти с пръста. Ръсти легна кратко на пода.

— Занимавал съм се с десетки умишлени убийства — поднови думите си Дюит. — Има много малко разлика...

— Има много шибано огромна разлика — изрази несъгласие Кап.

— Въпросът е спорен — изгърмя Хиндеман. — Чел ли си или не си чел бележките на Дюит за местопроизшествието?

— Значи няма никакъв пясък по подметките му. И има малко моторно масло наблизо. Та това е място за спиране на коли, за Бога. Достатъчно ли е това за съмнителен случай, шефе? Чакай да се изясним! Говорим за сина на Джеси Осбърн, освен ако не съм объркал нещо.

— Дюит? Как ще реагираш на това? — С естеството на своя чин и своята длъжност Хиндеман се опитваше да остане възможно най-неутрален, въпреки тяхното приятелство и факта, че техните дъщери бяха най-добри приятелки. Въпреки че понякога пропускаше, Кларънс Хиндеман полагаше усилие да се обръща към Дюит с неговата фамилия, когато се намираха в участъка. Не можеше да си позволи да играе на фаворити.

— Просто искам да проследя развитието на няколко възможности — обясни Дюит. — Едно от нещата, които научаваш като „бръмбърджия“ — каза той, поглеждайки само за миг Кап, — е, че вещественото доказателство ще ти разкаже едната и единствена история. Андерсън компрометира мястото на събитието. Това е допълнително главоболие. — Щом сте чел моя доклад, значи сте запознат с факта, че багажът на Осбърн е бил натъпкан в задната част на багажника. Защо? Може ли това да се обясни веднага?

— На кого му пука?

— На мен! Това е видим факт, който не изглежда правдоподобен!

— Изцяло е относителен — каза презрително Кап.

— Съгласен съм. Няма да оспоря това. Доказателството е относително и е възможно да не означава нищо. Но ние ще знаем със сигурност дали е така, когато всички факти се изяснят, нали? Защо да правим категорично заключение, без да имаме предвид това? — попита той Хиндеман. — Всичко, което искам, е да проведем няколко теста ѝ да елиминираме всякакви изненади.

— Искаш да забавиш изявленето за пресата. Дюит, това е сина на Джеси Осбърн. Сега сме година на избори. Да не искаш да се раздрънка навсякъде?

— Тъй като в този участък има такива хора, които въобще не ценят моето мнение — каза Дюит, насочвайки бележката си към своя непосредствен началник, — аз мисля, че е съвсем уместно да потърся външна помощ. Вие ще приемете мнението на лабораторията в Салинас, нали?

— Не започвай с мен, Дюит.

— Това да ли означава или не?

Лицето на Кап стана яркочервено и той се помести в стола си:

— Мисля, че това е някаква грешка. Аз съм за това, нещата да се изяснят, да се направи изявление за пресата и да оставим случая зад гърба ни възможно най-бързо. Да го мъкнем с нас с куп относителни доказателства и факти няма да помогне на никого, най-вече на Джеси Осбърн. И ако Джеси не е щастлива, значи и кметът Мани Рот няма да е щастлив. А това ще е лошо за работата ни.

— Карл — каза разочарован Хиндеман, — мен не ме интересуват избирателските гласове, нито други дивиденти. Интересува ме тук да се работи и задачите да се решават. Убеден ли си, че смъртта на Джон Осбърн е чисто самоубийство? Заявяваш ли го в светлината на това, което е открил Дюит?

— Аз казвам, че е открил нищо — замисли се над думите си за момент. — Разговаряй с Бил Сафелети за някакви си капки масло и как бил натъпкан багажника и разбери какво е мнението на окръжния прокурор. И слушай какво, ще ти спестя проблема — знай, че ще се смеят из целия град.

Дюит каза на Хиндеман:

— Мисля, че съм неправилно разбран. Ние тук сме една малка група колеги. Нали не искаме да изглеждаме смешно с едно недоносено изявление. „Самоубийството“ няма да помогне. Все едно се обаждаш по телефона с нещо съвсем отчайващо на близък приятел. Нещо такова. Пак ще кажа, че трябва да извършим необходимата предварителна работа ако ще трябва да обясним това нещо. Искам да знам откъде е идвал Осбърн, закъде е пътувал, какво е възнамерявал да прави. Искам да съм съвсем уверен, когато седна с Джеси Осбърн и ѝ разкажа точно какво е направил нейният син от, да речем, шест часа снощи до шест тази сутрин. Медиите, ако не някой друг, ще се заемат и ще глобят последните му двайсет и четири часа. Не рискуваме ли да си играем на гоненица с медиите?

— Карл?

— Не ми харесва това. Момчето се е надишало с пушек, шефе. Нека го погребем, да не го режем и отваряме.

Ръсти изръмжа и се извъртя по гръб в очакване на милувка.

— Ще почакаме всички факти да се изяснят — заяви Хиндеман, гледайки кучето. — Засега остава очевидно самоубийство; следствието е висящо.

Кап стана възможно най-енергично от неудобния стол и излезе като бура от канцеларията.

— Ще имаме проблеми — каза Дюйт.

— Ако това куче пръдне в канцеларията ми, ще разбереш какво означава проблем.

Дюйт и Ръсти излязоха само след няколко секунди.

3.

Наоколо беше непрогледен мрак, освежаван единствено тук-там от ярки пъстроцветни улични знаци, светофари и светещи реклами. По улицата премина огромен дванайсетколесен камион; неговото боботене и бръмчене се съчетаха в доплеров ефект и затихнаха в далечината. Мъжът крачеше напред-назад пред телефона с монети на стената до улицата, играйки си с монетите от двайсет и пет цента в джоба на панталона си. Въздухът миришеше на пушек от изгоряло дизелово гориво. Оттатък пътя през мръсното стъкло на витрината на един бар се виждаше как постоянно светва и угасва рекламно неоново палмово дърво рекламиращо охладител на вина. Когато вратата на бара се отваряше, за да се влезе или излезе, неспокойният мъж до телефона можеше да чуе веселите подвиквания по телевизора от срещата на „Лейкърс“. След малко спря да обикаля и се загледа в телефона. Профилът му беше с остри и груби черти на фона на слабата светлина. Дали Лъмбровски щеше да отговори? Трябаше да разговарят.

Пусна монета от двайсет и пет цента в гнездото, на телефона и почака докато падне вътре както трябва, изчезвайки в неговата паст. Набра номера. Един звън... Потропна нервно с крак по тротоара.

— Хайде, вдигай — каза той.

Два звъна...

— Копеле, вдигай слушалката!

— Даа? — проговори накрая пиянски, пресипнал глас.

Този глас го завари толкова неочеквано и го изненада така много, че веднага изпадна в колебание.

— Даа? — повтори Лъмбровски.

— Опитвам се да се свържа с теб цял ден — каза мъжът.

— Зает бях. Наистина зает. Кой е, по дяволите?

— Трябва да стоиш по-близо до телефона си.

— А ти трябва да си гледаш твоя шибан бизнес и да не се бъркаш, където не ти е работата. — И веднага затвори.

Мъжът погледна косо наляво и надясно, опитвайки се да сдържи избухналия си гняв. Наклони силно глава назад и издиша възмутен.

Обаждаше се да помогне, а този дръзваше да му затвори.

„Гледай си бизнеса, разбираш ли“ — каза си той.

Пъхна още една монета в телефона и натисна отново седемте бутона на номера.

— Даа?

— Видях какво направи тази сутрин — каза той на Лъмбровски.

Тишина. Ясно се чуваше тежкото алкохолно дишане на Лъмбровски.

— Помислих, че може да се заинтересуваш от това.

— Какво знаеш затова? — попита Лъмбровски.

— Нуждая се от някои неща.

— Пари?

— Би било добре.

— Двамата имали ли сме заедно някакъв бизнес досега?

— Не.

— Точно сега съм зает. Имам някои неотложни неща.

— Знам, че е така. Но те видях.

Отново тишина.

— Искаш нещо, което имам?

— Искам — каза настоятелно мъжът.

— Не мисля, че ще стане — каза Лъмбровски и отново затвори.

Мъжът удари с юмрук по телефона; после веднага дръпна яростно слушалката. Хвана я с две ръце и я задърпа енергично към себе си, докато накрая тя се откъсна от своя кабел.

Огледа слушалката в ръката си, от която като опашка висяха жички. Замахна и я удари в нейната лулка така, че да остане там. С бърза крачка прекоси улицата и влезе в бара. Седна на стол до една ъглова маса, където светлината не причиняваше болка на очите му.

След мача по телевизията започнаха късните „Последни новини“. Той беше вече на третата си бира и се чувстваше по-добре. Говорителката имаше много грим и се усмихваше фалшиво, подобно на медицинска сестра. Тя каза с пронизващ глас:

— Трупът на сина на представителката в Камарата на представителите от област Сакраменто Джесика Осбърн, Джон Голбрайт Осбърн, беше намерен от полицията на Кармъл във вид, описан от говорител на полицията, говорещ за очевидно самоубийство. Не бяха съобщени никакви подробности и следствието продължава, но

източници от „Новини Едно“ са били осведомени от лица, близки до следствието, че не е изключено убийство. Детективът Джеймс Дюйт, който води разследването, отказа коментари. Повече за интригувашото разследване в утрешния час „Добро утро с новини“.

Мъжът, който беше вдигнал бутилката с бира, я оставил на масата.
„Не е изключено убийство“. — Думите отекнаха в съзнанието му.
— Искате ли още една? — попита сервитьорката.
— Това променя всичко — каза мъжът с бирата.

[1] Джини — умалително от Вирджиния. (Бел.прев.) ↑

2
СРЯДА

1.

Дюит показва значката си на входа на Кармъл към района на Пебъл бийч с оглед да избегне плащането на петдоларовата такса, която се изискваше от туристите, преминаващи с коли по седемнайсеткилометровата околовръстна панорамна дъга край полуострова. Той знаеше своя път по лабиринта от пътища с постоянни завои, виещи се край къщите с големи като витрини прозорци. Районът, през който преминаваше пътя, се състоеше от идеално запазена природа и модерни къщи — всяка една за по милион долара — скрити сред кедрови гори, диви треви и храсти, кадифенозелени игрища за голф и ослепителната неравна и скалиста линия на крайбрежието на вечно неспокойния Тих океан. Не можеше да не се попита човек откъде се бяха взели всичките тези пари. Тази сцена на изобилно богатство и неприкосновеност граничише за Дюит с притеснението. Дори с помощта на профсъюза той живееше на границата на нормалния живот. Раната на главата на Анна я остави в окайно положение, в което тя линееше с всеки изминат ден на легло в Общинската болница, което, на свой ред, караше и спестяванията на Дюит да линеят.

Посъветваха го да я премести в някоя по-евтина обществена клиника и той претегли предложението няколко пъти. Най-близката се намираше на два часа път с кола, но Джеймс Дюит накрая отхвърли идеята, тъй като считаше ежедневния контакт със семейството много по-важен за неговата дъщеря, отколкото физическото ѝ изолиране по-далеч. Опитваха се да го убедят по всякакъв възможен начин — лекари, счетоводители, дори свещеници — но Дюит не искаше да изостави своята надежда. Надеждата през последните няколко месеца се беше оказала, че е едно силно гориво.

Самата мисъл за пари се въртеше постоянно като непрекъсната музикална касета в главата му — потискаща, угнетаваща спирала, която вселяваше в него мрачно настроение. Казваха, че ключът за превъзмогване на самотата, за оцеляване, били оптимизъм и състоянието на благодарност. Дузина такива клишета подскачаха из

главата му и като че ли изглеждаше съвсем уместно да отиде с кола в някоя гора, за да намери спокойствие и оптимизъм, но уви. Като че ли отгатнал неприятните му мисли и за да го извади от потиснатото му състояние, Ръсти се наведе от задната седалка, подаде розов език и го лизна по врата зад ухoto. Дюит протегна ръка назад и го подраска. Забелязал някаква хрътка да тича стремително успоредно на пътя, Ръсти скочи бързо, застана до страничния прозорец и изляя свирепо — винаги правеше така с безпомощен опонент. Продължи да лае чак докато Дюит спря колата пред гледащата към океана къща на Присила Лафтън, въпреки че хрътката беше изчезнала преди няколко минути.

Високата порта беше направена от секвоя с квадратни подпорни греди, високи двайсет фута. Високи стъклени панели позволяваха на Дюит безпрепятствена гледка към вътрешностите на къщата, дори през нея и към разбиващите се вълни на океана отвъд. Който постоянно променяше цвета си — в момента сиво-син. Пред двойната входна врата от дъб с дърворезба, в искусно изработена ориенталска рамка висеше огромна матирана месингова камбана. Той поклати една издаваща се от стенала до вратата ръчка и камбаната удари с приятен melodичен тон, проникващ във всяка клетка на Дюит. Натрапчивият звън отлетя бавно и се стопи сред гората. Чак тогава той забеляза осветения бутон на електрически звънец от лявата страна на вратата. Камбаната като че ли беше поставена само за издаване на елегантни хармонични мелодии в тази крайградска жилищна част сред природата, но не за друго.

Лафтън беше в началото на своите трийсет години, издокарана от главата до петите, както предполагаше цялата обстановка. Момичешко лице на тялото на Джейн фонда. Ръце натежали над китките от сребърни гривни. Тен от двеставатова лампа, като се има предвид времето напоследък. Прическа на лъвица. Малка провокираща празнина между избелените й предни зъби. Розов гланц за устни, бледосиви очи, козметични скули, дълги патинирани обици, продължаващи да се поклащат, докато казваше:

- Вие трябва да сте детектив Дюит.
- Мис Лафтън?
- Присила.

Покани го. Той се огледа смаян и се почувства неуверен в себе си, както често се чувствуваше в музеи. Откъде ли наистина бяха дошли

толкова много пари? Фоайе от сив гранит, което отвеждаше до всекидневна, върху чийто под се слизаше с няколко стъпала. Беше претъпкана с мебели с тапицерия, поръчана от специални дизайнери. Навсякъде свежи цветя, чиято остра естествена миризма и приятни пъстри цветове бяха омайващи. Всекидневната, както и къщата, беше на няколко нива, и простираше огромните си размери до още по-огромен зелен двор с поляна, оформен в дори прекалено свръхизрядно състояние, който на свой ред достигаше до самите води на Пасифика. Розово-оранжевият диван го погълна. Той се заигра напрегнато със завързана за дивана с червена лента торбичка от кариран шотландски плат, ухаеща силно на пролетна борова гора. Тя се настани в мек фотьойл до дивана.

— Говорих с вашата леля — започна той.

— Да. Снощи идентифицирах Джон — каза тя и замълча за момент. — Никога не бях влизала в морга.

— Наистина вътре е ужасно. Съжалявам, че се е наложило да попаднете там — и той направи кратка пауза, през която тя продължаваше да го гледа в очите, след което продължи — Мис Лафтън, надявам се, ще оцените, че разследване като това може да е много продължително и напрегнато. Никога не съм се срещал с жертвата...

— Жертвата?

— Мъртвия — поправи се Дюйт. Тя го погледна скептично. — Всяко доказателство, което открием, казва на детектива много повече, когато е пряко свързано с някой човек, с някаква структура на поведение. Смъртта би трябвало да е съвсем лично нещо. За нещастие самоубийството, несвоевременната съмнителна смърт, не е. Ние, следователите, постоянно обикаляме с найлонови торбички и с нашите магически маркери, и се врем из частния живот на хората. Занимавам се с това от години и знам колко е неприятно. Но нашият бизнес може да се каже, че е информационен: колкото повече информация имаме, толкова по-бързо приключваме със случая. Споменавам ви това, тъй като сътрудниците на мисис Осбърн изглежда много я пазят от външен контакт. Изглежда са по-заинтересувани да я отдалечат от разследването, отколкото от каквото и да е друго. Мога да ви кажа като опит от първа ръка — и се надявам, че ще й го предадете — че колкото

повече сътрудничи семейството, толкова по-скоро разследването ще доближи края си и папките ще бъдат затворени и сложени в шкафа.

— Нали не искате чак да се разтичам напред-назад — подхвърли тя и започна да си играе с гривните. — Ще помогна, където мога.

Дюит отвори стенографския си бележник и огледа внимателно един лист, който беше подготвил предварително.

— Хората са изкушени — продължи той, — особено семействата, да преиначават миналото на онези, които са починали. Това не помага на никого. Твърде късно е да измисляме в каква реалност е живял Джон Осбърн.

Тя кръстоса крака и застана в своята отлична поза.

— Ще направя най-доброто, което мога, детективе.

— Мисля, че най-доброто, с което можем да започнем, е да ви попитам дали знаете защо Джон Осбърн е бил на онова място.

Тя се замисли над въпроса му и това разочарова Дюит, защото когато хората мислят прекалено дълго, те в общи линии редактират своите думи.

— Мога да кажа — каза тя, — че просто е минавал оттам, което има смисъл, нали? Но ако ме питате съвсем искрено, нямам никаква точна представа.

— Близка ли бяхте с Джон?

— По-близка от останалите от семейството, което ще рече, че в семейството се разговаряше помежду много ограничено. Той беше черната овца, детективе. Общуваше със своята майка посредством мен. Бяха се отчуждили. Не си говореха пряко от... трябва да е вече няколко години.

— Значи нямате никаква представа?

Тя поклати глава отрицателно.

— Някакви предположения?

— Той обичаше това място, наоколо. Мога да предположа, че е спрял замалко на път за или от Ориндж Каунти.

— Разбрахме, че е бил лобист. Това означава, че като свързан с партийни среди и работещ за тях, някой е плащал пътните му разходи, но въпреки това не намерихме никакви разписки у него или неговите вещи. Това изненадва ли ви?

— Не мога да следя неговите сметки. Съжалявам.

— Но той е бил лобист? Нали така?

— Само в най-неточния смисъл на думата. Беше упълномощен да се занимава с някои развлекателни прояви в Сакраменто. Най-вече с композитори на рок музика, за данъчната реформа, тяхното счетоводство и закона за авторските права. Обръщаше много внимание на застрахователните лихви, защото, както го разбирам, застраховките за отговорност били вече изтървани заради големите концерти, и поради това навреждали на индустрията на концертната музика на живо.

— Но нали не се е задълбочавал толкова много?

— Напротив. Моето мнение е, че Джон беше изключително много увлечен в този бизнес. Обичаше да се занимава с него в Лос Анжелис, в Холивуд и не толкова в Сакраменто. Обичаше да го гледат наред с големите имена в бизнеса, да седи в звукозаписни студия по време на сеанси за запис, да е на задната сцена по време на концерти. Един от рок групата, мисля че е най-точното определение за него. Малко по-голям на години, но все пак един от групата.

— Това като че ли може да означава и наркотици, нали?

Червенина се появи над ключиците ѝ и започна да се изкачва от двете страни на шията ѝ. Изчервяването обикновено е не много ценен признак за разследващия. Дюйт нямаше много доверие в детектора на лъжата, но изчервяването рядко лъжеше.

— Мисля, че много от това се промени — каза тя, избягвайки хитро отговора.

— Телефонирах до областната клиника за наркомани. Ще ви изненада ли, че името на вашия братовчед присъства в някои списъци за такива? Наркотици, мисис Лафтън. Не е бил обвиняван, нито арестуван. Но е в техните списъци. Разбирайте какво означава това... — почака малко. Цветът на морето се промени бавно като кожата на хамелеон. Като замъглеше мислено неговия образ в съзнанието си, то като че ли не се отличаваше от близкия пейзаж с преобладаващо зелено и все едно Дюйт гледаше над върховете на дървета една безкрайна гора.

Тя отказа да коментира и се настани още по-стабилно на мястото си като модел, позиращ за своя портрет.

— Един от лозунгите за изборите тази година на Джеси Осърн е за изработване на харта за решителна борба срещу наркотиците, нали?

— Да, Джеси винаги е била лидер в борбата срещу уличните наркотики. — Каза го, като че ли говореше на пресконференция.

— Джон имаше ли склонност към самоубийство?

— Не. Веднага ще кажа не. Та кой е склонен към самоубийство. Такива неща не се знаят, докато не станат, нали? Той живееше в един изкуствен свят. Музикалният бизнес е... различен. В някои отношения той беше маниакалнодепресивен. През последните няколко години никой не можеше да се приближи до него. Дори аз. А преди бяхме близки като брат и сестра.

— Пари?

— Неговата Немезида^[1], боя се. Първоначално те бяха източника на отчуждаването му от Джеси.

— Семейство като Осбърн... искам да кажа, че са част от историята на Калифорния... предполагам, че има фамилни пари, нали? — попита той, оглеждайки се из стаята.

Тя се засмя изкуствено, с предсказуема увереност:

— Има, определено. Те обаче са резултат от работата на един чудесен юрист по разводите. (Присили Лафтъните на този свят никога не ги наричаха адвокати.) Моят съпруг се занимаваше с голяма търговия — каза го така, все едно е жена от Бостън: без р-то на търговия. — Всъщност, все още се занимава. — Ухили се като че ли доволна от себе си, обожавайки всяка секунда от живота си, всеки цент от него.

— Джон отрязан ли беше?

— Джон загуби доверието към него.

Започваше да действа на нервите му. Повечето ѝ думи като че ли бяха предварително подгответи и като че ли четеше някакъв телетекст над главата му.

— Не открихме белег, по който да тръгнем към следа на самоубийство — каза Дюит. — Това ме притеснява. Имате ли представа къде е нощувал, преди да отиде там, където беше намерен? Оставил ли е някога при вас?

— Не, не е преспивал тук. Само ми се обади веднъж неотдавна. От Сийайд. Поиска да ме види. Изминах целия път с колата си дотам, но да бяхте видели само мястото, където искаше да се срещнем! Повярвайте, дори не излязох от колата.

— Някой бар?

- Една должна дупка, по-скоро. Ужасна! Вътре с разни рокери.
- Спомняте ли си името на заведението?
- Името ли? — изкряка тя удивена. — Трябва да се майтапите.
- Кога беше това?
- Искате да кажете точно кога? Ох, Господи, преди около година.
- Имаше ли негови приятели там?
- Не такива, които познавам.
- Но нали е отсядал там периодично?
- Предполагам да. И ако предпочитанията му за мотели са били като тези за барове, не е чудно, че не знам къде точно. — Тя го огледа.
- Изглеждате разочарован, детективе.
- По протежението на този дълъг район е пълно с мотели, мис Лафтън. Ако разберем къде е бил отседнал, можем да потърсим някаква бележка, квитанция. И може нещо да се открие — Дюйт огледа бележника си, питайки се дали има нещо още да измъкне от Присила Лафтън, освен миризмата на сладък парфюм и примамливите коси погледи.
- Не знам — каза тя.
- Мога ли да говоря открито? — попита той.
- Моля — тя се наведе напред и като че ли изведнъж прояви поголям интерес.
- Рано или късно ще трябва да разговарям с Джеси Осбърн. Колкото повече се задълбочим в изясняването на подробните, толкова по-кратко ще се влачи този случай и толкова ще е по-вероятно пресата да не се занимава с него. Искаме по-скоро да затворим папките, както вече казах. Съвсем честно казано, това, че тя постоянно избягва разговори, е доста любопитно в такъв момент. Като родител, аз на нейно място бих искал да разговарям с человека, който се занимава с разследването на случая с моето дете.
- Избягване е силна дума, детективе. Джеси и Джон отдавна тръгнаха по своите различни пътища.
- Много внимателно я подбрах — каза той. Тази тутка нямаше ли да му предложи нещо за пиеене? — Мисля, че е приблизително точна.
- Мога ли да ви попитам нещо? — попита тя с любопитен тон.
- Дюйт вдигна глава сякаш искаше да каже, че му е все едно.

— На едно парти... миналия уикенд, детективе, на което бях и аз, се чу името на един полицай. Не съм сигурна дали е още полицай... Обсъждаха го нещо за работа — да помага на едни мои приятели... нещо като консултант по охраната, сигурността. Разбирате, да реши от какво се нуждае тяхната къща от гледна точка на сигурността, да направи малко проучване в тази връзка. Не частен детектив, а нещо като консултант. И се попитах, след като сте в едно братство, дали го познавате и няма ли да можете да ми кажете нещо като информация за него.

— Мога, ако е някой от района — каза той, долавяйки у нея за първи път несигурност. Тя импровизираше. — Как е името му... или името й? — добави бързо.

— Името му е Хауард Лъмбровски.

Дюйт въздъхна отвратен и погледна навън през прозорците. Сиво-зелени вълни се поклащаха бавно. Мъничък, неразпознаваем на вид кораб се преместваше бавно по хоризонта.

— Вие го познавате, нали? — заяви тя.

— Кой ви е свързал с него? — попита той с яростни нотки в гласа и стегнато гърло.

— Не съм се свързвала. Но сега предполагам, че няма да ми го препоръчвате.

— Не съм аз този, когото трябва да попитате — каза той.

— Недейте, моля ви. Заинтересувана съм. Не искам моята приятелка да направи грешка. Тя изглежда го счита за доста способен.

— Въпросът е много личен. Не съм този, когото трябва да питате, това е всичко.

— Нещо да можете да кажете...

— Това е лично! — повтори той суро, напрягайки се да седне по-напред, за да се отърве от плюшения диван, чувствайки се съвсем объркан и притеснен от начина, по който той въздействаше, като че ли хванал го в неподвижна и разоръжаваща хватка. — Защо толкова се интересувате от това? — попита той.

— Още ли не се виждате с други хора? — попита тя със сериозен тон и стана.

— Какво? — Невероятно. Собствените му думи се върнаха в неговото съзнание като натрапчива мисъл: „Смъртта би трябвало да е съвсем лично нещо“. Неговото име, историята на неговия живот, бяха

по страниците на вестниците от месеци. Лафтън определено беше наясно с текущите събития. В продължение на една-две седмици в края на септември той вероятно беше основната тема за разговори по време на коктейлните партита. Мисълта за това го отврати.

— Ще ми се обадите ли някога? Искам да кажа за нещо различно от интервю?

Ако живееше някъде другаде, а не в Калифорния, Дюйт щеше да се изненада. Живееше в щата вече почти петнайсет години, но още не беше привикнал с този тип агресивна сексуалност, тази открита философия на „зарежи всичко друго и я карай както ти е кеф“. Компанията на зъбната паста с авокадо и натрапчивата отворена яка вече го раздразваха досадно.

— Нали знаете, мис Лафтън, как ние ченгетата наричаме Кармъл? — Тя втренчи поглед в него. — Дисниленд без увеселенията.

— Разбирам. А как наричате Пебъл бийч?

— Мисля, че мога да изляза сам — каза той, след като беше изминал няколко фута към огромната входна врата.

— Обадете ми се, ако мислите, че мога да помогна с каквото и да е, детективе.

* * *

Същата вечер, докато Еми се опитваше у дома си да завърши своята домашна работа, дадена от училището, през безброй телефонни обаждания на приятели и приятелки, Дюйт отиде в Общинската болница след часовете за посещение. Това не го притесняваше. Имаше си добре съставена схема. Отиде с колата от задната страна и влезе през транспортния вход за доставки за кухнята. Спря колата, влезе през незаключената врата, оставена така, за да се улесни изхвърлянето на сметта. Продължи бързо по задния коридор, премина покрай складовите помещения, стаята на персонала от кухнята — празна в този час, — канцелариите на административно-домакинското отделение. Искаше му се да вярва, че нито една от сестрите, нито хората от охраната не са разбрали, че той се е промъкнал в този час, въпреки факта, че много пъти сам се беше провалял — например веднъж беше намерен заспал в стол до леглото на своята дъщеря.

Отвори вратата на пожарния изход и надникна в коридора пред стаите на пациентите. Бързо се мушна през вратата и хукна към стая номер 114, намираща се две врати по-нататък. След като влезе в полуутъмната стая веднага беше осветен от зловещите светлини и премигвания на животоподдържащите уреди. Намери кърпа и бързо запуши пролуката под вратата, след което светна лампите на тавана.

Огромното легло от неръждаема стомана с табли напомняше бавното, но постоянно въртящо се странично колело на старите пътнически параводи. То наистина можеше да се върти в посока по часовниковата стрелка и обратно, а ако главата се издигнеше, краката слизаха надолу. Беше замислено да облекчи болките на лежащия в него, въпреки че цялостния му вид беше доста дехуманизиращ. Дъщеря му лежеше цялата в бинтове, ремъци и системи, свита като увехнал лист с тънки крайници и пепеляво сивакава кожа. Еми наричаше цялата тази измишльотина „дяволска клетка“.

Жужащата от механични и електронни звуци в дисонанс стая приличаше по-скоро на футуристична научна лаборатория, отколкото на място за лекуване на неговото малко момиче. Не трябва да й обръщам чак толкова внимание, каза си той за пореден път, просто трябва да приема факта.

Времето на Анна беше като взето назаем. Отначало имаше съвети да бъде прехвърлена. Сега съветът съдържаше немислимо за Джеймс Дюйт предложение: просто дръпни щепсела от контакта.

С помощта на копчетата за управление той върна бавно леглото в нормално хоризонтално положение. Разкопча пристягашите я ремъци и докосна нежно хладното й лице. Отвори внимателно чекмеджето до леглото и извади розовия найлонов гребен, свали надолу страничната ограничителна решетка на леглото и седна близо до дъщеря си. Започна нежно да реши това, което преди беше чудесна коса по цялата глава, а сега няколко редки и отпуснати кичура. Наведе се близо до нея и й заговори нежно. Знаеше със сигурност, че възстановилия се от кома пациент може да чува и разбира разговор, докато провеждащите го си мислят, че е в безсъзнание. Считаше тези еднопосочни разговори за терапия.

— Липсваше ми снощи, миличкото ми. Много съжалявам за това. Но имам един случай, едно разследване, което трябва да провеждам, и което ми отнема цялото време. Ти би го харесала, мисля.

Различно е от другите. Чувствам се наистина като ченге. Днес ходих в една чудесна къща до Пебъл бийч. Ако можеш да я видиш, страшно ще ти хареса. Има изглед към океана и всякакви неща. Беше много голяма. Когато отиваш от стая в стая, все едно отиваш в различни географски пояси, — загледа се в устните й в очакване поне да потръпнат. Нищо. — Не видях китове, но на хоризонта видях кораб и той ми напомни за цялото онова време, когато ходихме да гледаме да се покажат китове. Като се събудиши, ще отидем пак, миличко. Обещавам ти. — Продължи да реши косата й. Лицето и гърлото му бяха стегнати напрегнато от спомени. — От понеделник нямам много новини за теб — продължи той. Ръсти хвана някаква птица или поне остави част от нея до задната врата. Много липсваш на твоята сестра и тя ти изпраща своята любов. Тя прекарва все повече време на телефона си и той ще трябва да бъде хирургически премахнат. — Облегна се в стола и огледа суховатото й лице и кожа. Разсеяно издърпа останалите в гребена нежни косми и го прибра в чекмеджето. Свали очилата си, изльска ги. Сложи папката със своите документи, която носеше, в скута си.

Тази вечер нямаше да плаче. Всичко друго, но не и сълзи. Обичаше да работи по документите си тук, в приятната компания на своята дъщеря, без оглед на нейното състояние и връзката й с тази техника. Работата му с документите изглеждаше безкрайна. Този път трябваше да прати някои неща до Министерството на правосъдието на Калифорния. Започна да попълва с молив празните кутийки на формулярите: мъж, бял... Трябваше да отговори така на 138 въпроса.

[1] Немезида, Немезис — в древногръцката митология богиня на заслужената съдба, справедливото наказание за прегрешения. (Бел.прев.) ↑

3
ЧЕТВЪРТЬК

1.

Рано сутринта в четвъртък, по време на бърсненето си, Джеймс Дюит беше сепнат от раздиращия звън на телефона. Светкавично го обхвана чувство на страх и си помисли, че психопатиците би трябвало да изпитват същия тревожен страх при неочаквано позвъняване. Образът на мъртвия Осбърн се надигна като видение от отбивката и се понесе пред очите му с бледосивата си кожа.

След още няколко звъна Еми щеше да вдигне слушалката. Тя спеше по-дълбоко, от което и да е човешко същество на земята — нещо като зимния сън на мечките. Въпреки че дериватният телефон беше само на няколко инча от главата ѝ, Еми се събуджаше обикновено след пет или шест позвънявания.

Нощта за Еми беше много тежка. Кошмарът ѝ постоянно се повтаряше и я събуджаше цялата в писъци и сълзи. Той беше прекарал повечето от нощта с нея, седнал на края на леглото, хванал я за ръката, втренчил поглед в нея с бащинска загриженост. Ако кошмарът беше никаква фикция, щеше да е по-лесно, но разбира се, не беше така. Беше преживяла онези минути в съдебната зала стотици пъти и както той разбираше, навярно имаше да преживее още сто. Той се утешаваше от мисълта, че тя все пак оцеля през месеците, които експертите считаха за най-трудни. Трябваше да се направят още няколко важни скока, от които може би най-важният беше да се убеди Еми да се раздели с пепелта на своята майка. Тази керамична урна на бюрото на Еми постоянно символизираше зависимостта ѝ от миналото. Нейният баща продължаваше да се моли за бъдещето.

Пластмасовата бърсначка за еднократна употреба се изпълзна от пръстите му в мивката и заплува сред айсберги от пяна за бърснене. Когато вдигна слушалката, забеляза, че часовникът до леглото показва 6 и 30.

— МТН на Дел Мар — каза със сериозен, предпазлив, почти извинителен тон Джини. — Джеймс? — попита тя, след като той не реагира на думите ѝ.

— Кой е сега при трупа?

— Нелсън. Казва, че не е докоснал нищо. Изглежда малкото ти конско е стигнало до ушите им, — такава беше Джини: вдига ти веднага самочувствието, точно когато ти трябва. Дюит беше използвал времето за преглед и инструктаж в сряда, за да проведе опресняващ курс по задълженията на полицая, който първи се яви на мястото на произшествието. Тя все пак преувеличаваше неговия принос: Нелсън беше най-доброят униформен полицай на участъка.

— Самоубийство?

— Точно така, миличък. Искаше ми се да не ти казвам пак такава неприятна новина, вместо че си спечелил от лотото, но не стана.

— Кой е уведомен?

— Ти си първият, Джеймс. Пред мен е списъка. Искаш ли да събудя командира?

— Кап? Мисля, че ще е по-добре да го направиш. Обади се и на Хинди^[1], Джини. Запознай го подробно. Кажи му, че съм тръгнал за там. — Така щеше да осигури някой да се грижи за Еми сутринта. — Обади се и на Зоро — доктор Емануел — искам го да дойде там. И събуди Брайън Марни и му кажи да изпрати някой съдебен следовател от лабораторията. Този път искам мястото на престъплението да се третира както трябва. Добре е да се обадиш и в офиса на окръжния прокурор — оттам могат да поискат да пратят някого. Днес ще ни трябват повече радиоколи. Виж коя е на повикване. Използвай телефоните. Не искам никой да използва радиовръзката. Не ни трябват зоологически сцени там. Нека прекъснат океанския път горе и отклонят движението. Същото и с панорамния.

— Дървени барикади?

— Моля те.

— Готово.

Затвориха. Дюит бързо облече дрехите си от вчера, убеден, че трупът на паркинга, на който отиваше, не е самоубийство, а точно обратното — умишлено убийство.

2.

Веднага след пристигането си на големия паркинг на плажа „Кармъл“, който полицайтите наричаха Дел Мар, Дюит каза на едрия, широкоплещест, мускулест полицай от патрулната кола Бъфорд Нелсън:

— Тарзане, изгаси светлините на радиоколата. Няма смисъл да се привлича допълнително внимание.

Нелсън беше оставил включени въртящите се фарове на покрива на купето. Малка група зяпачи се беше струпала до входа на паркинга. В паркинга, който беше изолиран с полицейска лента и сигнални пластични конуси, имаше самотен малък камион с платформа „Чеви Лъв“, много светлосив, с очукан фургон на платформата като каравана за летуване. Двигателят продължаваше да работи и сивкавосин пушек излизаше от кабината, в която беше трупът. Двамата мъже стояха в оградения район.

— Проверих врата му за пулс — обясни Нелсън. — Никакъв пулс. Кожата е студена. Не съм докоснал нищо, освен вратата на шофьора.

— След минута ще го извадим — каза Дюит. — Иска ми се да почакаме още малко докато бъде фотографиран.

— Внимавах къде вървя, както казахте. А, да, и намерих пак от онова масло; петно с триъгълна форма. Около него съм начертал кръг с тебешир. — Посочи с пръст начертания кръг на асфалта на около пет фута от камиона пикап.

— Петно от няколко капки?

— Изглежда като нещо, което ни описахте вчера на инструктажа.

Дюит приближи бавно до тебеширената фигура и спря внимателно да нея. С опитните си очи огледа капките пред обувките си. Гърдите му се изпълниха с познатия пулс при изпито прекалено много кафе; но тази сутрин не беше пил никакво кафе. И ето пак — познатото триъгълно петно от моторно масло до обувките му.

За изненада реакцията му не беше като на съдебен следовател — не му беше нужна хроматография и сравнение по снимки, за да

разбере, че това масло е от същия автомобил, който е бил до трупа на Осбърн. Реакцията му беше хладна паника на детектив, обземаща го от слабините до гърлото. Неудобното приемане на отговорността за още един изгубен живот. Жертва. Самата дума предизвикаваше необходимост от спешни действия. От този момент нататък, от Джеймс Дюит зависеше това да бъде спряно, да не се случи пак.

Отговорността се стовари върху него. Някъде наблизо имаше убиец. Преднамерен, добре обмислящ действията си убиец, опитващ се да маскира действията си. Мъж? Жена? Черен, бял, азиатец, латиноамериканец? На каква възраст? В какво психическо състояние? Две жертви за три дни. Странно необяснимо чувство обзе Дюит: напрегнат страх, смесен с ободряващото въздействие на предизвикателството пред него. Беше хвърлен в състезание, в което още хора щяха да се разделят със своя живот, ако той не спечелеше.

Беше чувал много разкази за разследвания и познаваше много разследвания. Имената бяха на върха на езика му: Тед Бънди, Грийн Ривър. Този не може да е такъв като тях, каза той на себе си, продължавайки да гледа втренчено петното масло. Доста внимателно планирано. Повече от очевидно, че е така. Господи, колко внимание трябваше да отдели. Обърна поглед назад към Нелсън, който го гледаше и очакваше указания. Вдигна ръка и подръпна папийонката си. Днес беше червена. Стягаше го.

— Разпитай съседите — нареди той.

Ръсти изджафка от задната седалка. Носът му беше надушил следа от охлюв на стъклото. Ниска мъгла пълзеше по паркинга откъм брега, подобно на пушек от невидим огън. Небето заплашваше с дъжд. Дюит свали очилата си и изльска лещите, докато стоеше и размишляваше. С мъглата на паркинга стана по-студено. Закачи очилата зад ушите си и ги намести на носа си. После тръгна към своята кола да извади своя комплект от прибори.

* * *

Тя беше жена с чудесен цвят на кожата, на около трийсет години, нещо като Виктория Принципал, но в стил библиотекарка. Дюит харесваше красиви ръце като нейните — като че ли беше пианистка.

Носеше очила от „Пери Елис“ и точно колкото трябва червило. Синьото ѝ водонепромокаемо яке беше с вдигнат доторе цип. Около врата имаше вълнен шал. Сините дънки показваха дълги крака. Имаше много приятен и приветлив вид: интелигентна, симпатична, атлетична, но и свежливо неуверена в себе си. Беше я забелязала в лабораторията; не беше такава, която да не се забележи. Чак когато зърна изражението на лицето ѝ, той разбра, че и тя го е забелязала.

Двамата се запознаха като си казаха имената и стиснаха здраво ръце. Клеър О’Дейли, съдебен следовател към лабораторията по криминалистика в Салинас. Видя в нея доверие и хареса това.

Тя го попита:

— Защо един бивш съдебен следовател се отбива при настоящ съдебен следовател?

— Предполагам, че можех да свърша част от всичко това сам — призна той, вдигайки един от нейните тежки черни сакове от багажника на нейната кола, тъй като предусети, че тя сама щеше да го направи. — Нося някои прибори и инструменти в моя багажник.

— Чух, че в багажника ви имало цяла подвижна лаборатория — каза тя шеговито.

— С по-незначителните случаи се оправям сам. Това беше част от замисъла, когато ме направиха детектив там. Но от опит знам, че Бил Сафелети, нашият приложен окръжен прокурор, обича разделението на властите при по-важните случаи. Той би изкарал целия персонал на лабораторията да работи по такъв случай, само и само да не се наложи да дава излишни обяснения пред съдебни заседатели.

— Съдебните заседатели ли? — попита тя и преметна през врата си ремъка на автоматичен фотоапарат „Фуджи“. — Нали случаят е обявен като самоубийство.

— Разследваме го като вероятно умишлено убийство — коригира я той.

— Не самоубийство?

— Точно така — каза той със заплашителна сила на гласа. — Точно това искам да кажа сега. Но не искам да влияя на вашето разследване. Резултатите от него могат по-късно да дойдат при мен.

— Сафелети — каза тя. — Вие май вече мислите за съдебен процес.

— Боя се, че е от миналото ми в съдебната практика. Винаги да опазваш доказателствата. Толкова лесно могат да ти ги откраднат — адвокатите, съдиите. Научаваш се да мислиш за всичко като го свързваш със съдебен процес, независимо дали случаят ще достигне до съда.

— Не ме обръщайте във вашата вяра, детективе.
Срещнаха погледи.

— Няма — каза той с извинителен тон.

— Искате да ме изпитате, разбирам. Това може и да ми помогне: нова съм в работата на открито, извън лабораторията, но не искам да ми се четат лекции.

— Само исках да кажа, че ако започне да изглежда, че ви подвеждам, че ви увличам умишлено в насочването към някое доказателство, това няма да е от полза, за който и да е заинтересуван. По-добре вие да ми казвате, отколкото аз да ви казвам. Разследването е ваше, съдебно-следствено казано.

Тя хареса това и каза:

— Дайте ми минута насаме преди това място да се е превърнало в зоологическа градина.

— Вземете колкото време искате — каза той и отстъпи назад. Започна да я гледа как върши работата си и му се стори, че го прави много по-трудно, отколкото си беше представял. Чувството му не беше много по-различно от това, което беше изпитал, когато гледаше как Еми се качва за първи път на училищния автобус.

Отдалечи се достатъчно далеч, оттатък яркооранжевата полицейска лента, която Нелсън беше опънал. Тя остана няколко минути на мястото си, обикаляйки автомобила и правейки снимки.

Ръсти изляя и Джеймс се обръна. Пристигашеджипът на съдебния следовател при смъртни случаи и веднага след него — сребристото голямо BMW — седма серия на доктор Емануел.

* * *

Доктор Рикардо Емануел носеше трифокални очила с дебели черни рамки и лещи, които значително уголемяваха очите му.

— Здравей Джеймс — поздрави го той, докато си стиснаха ръцете. Между устните на Зоро, както беше наричан лекарят, постоянно стърчеше „Шърман“ без филтър и бузите му хълтваха като всмукваше. Беше по лек черен полиестерен широк панталон, черни мокасини с раздърпани кожени пискюли, а гарвановочерната му коса беше сресана право назад, имаше вид на здраво и мокро прилепната към главата, като че ли готова за устояване на някакъв мощен вихър. Носеше в ръка голяма шофьорска порцеланова чаша „7-Единайсет“ с кафе. Цигарата му, завита в кафява хартия, беше затъкната дълбоко между зъбите. Светлосивкав пушек излизаше от ноздрите. Отглеждаше си тънък като молив мустак, който извънредно много беше допринесъл за прякора му и, подобно на много други хирурзи, държеше ръцете си безупречно чисти и ноктите — постоянно подрязани. Когато се усмихнеше, показваше комплект яркобели зъби, нарушен единствено от едно мъртво на вид, кафяво петно по средата с формата на диамант, последица от неговите цигари без филтър. Въпреки че английският на Зоро беше безупречен, акцентът му си оставаше гърленопълтен. — Вярвах ли в съвпаденията, Джеймс? — попита той и гъстият дим излезе едновременно от устата и ноздрите му.

— Не — отговори Дюит.

— Както и аз.

Въпреки че им се плащаše скромно да провеждат аутопсии и редките прегледи на открито, и имаха тази работа като обществено задължение, тримата местни хирурзи, които се редуваха един след друг като медицински екзаминатори, вършеха всичко действително с чувство за истинска отговорност. Зоро изтрака нещо на испански. Дюит не говореше този език.

— Дяволът е направил лоша шега — каза той на английски. — Иска ми се тук да има някой друг, на когото да се опра, Джеймс. Почти нямам квалификация да работя така на открито.

— Много добре си тук, Зоро. Имаме една лабораторна техничка, превърната в съдебен следовател — посочи той Клеър, — един съдебен следовател превърнат в детектив и един хирург, превърнат в медицински екзаминатор. Така че добре дошъл на борда.

— Какво точно искаш да направя? Правил си много повече от мен такива неща, Джеймс.

— В случай като този — очевидно задушаване — медицинските данни стават много по-важни.

— Мразя тия книжни приказки. Те са най-неприятното нещо — Емануел подхвърли остатъка от своя „Шърман“ и го размаза с върха на добре излъсканата си мокасина.

— Два трупа за три дни. Но кой ги брои? — каза Дюит.

— Никой ли не е докосвал трупа?

— Един от моите униформени е проверявал за пулс. Това е всичко.

— Добре.

— Искам да разбера кога е умрял, как е умрял и къде е умрял, ако въобще е възможно.

— Защо как?

— По Осбърн нямаше никакви контузии, нали така? Никаква следа от насилие. Кръвният тест показва, че няма никакви наркотици, само слаба токсикация. Така че какво прави този човек? Да не би да кара жертвите да седят спокойно докато ги отравя с газ?

— Интересно. Как, наистина? Не съм се замислял над това.

— Може би ги омагьосва до смърт. Както ти жените — добави Дюит. На Зоро му харесваше да има преувеличената репутация на мъж, по който си падат жените.

С помощта на двамата пожарникари, които бяха в джипа на съдебния следовател при смъртни случаи, трупът беше изваден от кабината на пикапа и сложен на земята. Зоро отвори лекарската си чанта, нахлузи чифт ръкавици и започна своя преглед, докато Джеймс Дюит, който подобно на него беше с ръкавици, огледа съдържанието на портмонето на мъртвия. Клеър О’Дейли старателно фотографираше асфалта зад малкия камион. Това засили любопитството на Дюит, но той го потисна.

— Както изглежда, задушаване, Джеймс — каза лекарят. — Пак няма очевидни контузии. — Провери очите на мъртвия и после прокара леко ръка по ръцете му, стискайки на някои места, за да провери костите. Достигна дланиете и каза: — Тук има малко синини — което притегли веднага Дюит до него.

— Мийт Малкъм Макдъф — каза Дюит, четейки шофьорската книжка.

Зоро кимна към синкавото лице на мъжа.

— Живее горе в Санта Роза.

— Живееше — поправи го Емануел. — Гледай тук — добави той, сочейки външната страна на дясната ръка над лакътя. — Лека синина от контузия и по цвета ѝ мога да съдя, че е станала точно преди смъртта.

Дюит побърза до своя „Зефир“, отвори багажника и дойде само след няколко секунди с две хартиени торби и ролка лейкопласт. Приведе се до трупа и помогна на Емануел да запечатат двете ръце в торбите, което беше необходимо предпазно средство да се съхрани всяка възможна следа по тях като веществено доказателство.

Лекарят вдигна едната ръка на мъртвия и после я пусна внимателно долу. После докосна врата.

— Починал е най-малко преди два часа.

— Няма никакви бележки или квитанции — каза Дюит, продължавайки да рови из портмонето, — но има пари.

— Няма да разбера повече, докато не бъдат свалени дрехите му.

— Няма да те питам за това — каза Дюит, пусна портмонето в найлоновата торбичка, запечата я и залепи на нея етикета с номера на поредния криминален случай и датата.

— Направи го и ще се озовеш в състоянието на следващ медицински екзаминатор.

Точно в този момент, в 7 и 30 сутринта, часовникът на едната от китките на мъртвеца започна да изльчва на висок тон силен електронен алармен сигнал. Дюит и Емануел веднага се протегнаха и хванаха по една китка. Дюит разкъса горния край на хартиената торба да осигури достъп до часовника. Сигналът спря от самосебе си. През това време и лекарят беше свалил другата торба. Дюит каза:

— Почекай — протегна се през трупа и показва светлата като гривна ивица кожа на китката на другата ръка, дясната. — Виждаш ли това?

— По-светъл тен — каза Емануел, — причинен от...

— Ръчен часовник — завърши изречението му Дюит и вдигна лявата китка. — Тогава какво прави той тук?

— Аз премествам часовника си, когато работя.

Дюит погледна за момент Макдъф. Пълен, над средното тегло, на около четиридесет и пет, побеляваща коса.

— Когато го прегледаш, Зоро, не само затвори в торби всичките му вещи и дрехите, но го прегледай с лазера и провери за отпечатъци.

— В случай, че някой друг го е обличал.

— Точно така. Този някой друг може да е оставил отпечатъци от пръсти след себе си върху кожата на Макдъф, без да знае, че имаме технология да ги открием.

— Лазерът е твой бизнес. Има такава машинария в криминалната лаборатория.

— Дадено.

— Във всеки случай днес трябва да си на аутопсията на Осбърн. Днес ще трябва да се оправи документацията за този, така че за днес ще имаме двама.

— Не мога да чакам — направи забележка Дюит. — Днес никакъв обяд.

— Бил си на аутопсии преди и знаеш как е — настоя Емануел.

— Преди много време. Една от радостите на съдебните следователи е, че слагат трупа в торба и го отнасят.

— Точно това ще направя аз — обясни Емануел и даде знак на двамата мъже от джипа на съдебния следовател при смъртни случаи, че е готов. — Ще се видим на обяд — каза той.

Клеър фотографира камиона каравана от много различни ъгли. Възстанови престъплението, напомни си тя, добре съзнавайки, че той постоянно я гледа.

Ако беше убийство, както той предполагаше, тогава убиецът беше оставил трупа тук, беше нагласил камиона да изглежда както сега и беше избягал. Тя коленичи на четири крака и започна отблизо да търси отпечатъци от стъпки, за да добие ясна представа за евентуални най-скорошни следи само няколко инча оттатък асфалта. Забеляза изхвърлена дъвка, камъчета, остатък от детска захарна пръчка, угарки от цигари, смачкана капачка от бирена бутилка. Взря се още внимателно и само след миг интригуващи следи в пяська просто подскочиха в очите ѝ. Можа ясно да види следите от гумите на камиона, водещи към паркинга. Това, което привлече най-силно вниманието ѝ обаче, беше дълга виеща се следа, продължаваща към сигналните конуси, които беше разставил Нелсън. Следа от велосипед!

Подбирайки подходящ ъгъл, тя засне няколко пъти следата в близък план и я измери със специална рулетка. Добре осъзнаваше

потенциалното ѝ значение за следствието. Крайбрежният вятър засили поривите си и бързо навя разни треволяци от плажа, които все повече замърсяваха мястото на инцидента. Тя заработи по-бързо. Възстанови престъплението. Убиецът беше избягал от мястото на действие с велосипед. Велосипедът е бил сложен отзад на камиона. Убиецът е докарал камиона дотук. Господи, почти го видя пред себе си да върши всичко това, като че ли в главата ѝ се прожектираше филм. Значи това била тръпката на работата на открито! Той паркира камиона, закрепва маркуча... Тя възстановява всичко стъпка по стъпка, следвайки въображаемите му действия.

Възстанови престъплението.

Той закрепя маркуча с найлоновите лепенки, залепя пролуката на прозореца на пътника да не пропуска и проверява работата си. Трябва да е непрогледна тъмнина. Сложил си е ръкавици да не остави следи. Отива отзад на камиона, отваря задната врата на каравана от фибростъкло и изважда велосипеда. Три изисквания за съдебния следовател: добро око, вродено любопитство, търпение.

Започна цялостен оглед на платформата и каравана на камиона, започвайки със задната страна, мислено разделяйки я на четири равни части. Очите сканираха внимателно всяка четвъртина, готови да открият най-малката несъвместимост. Прилизително по средата на закръглената задна врата забеляза нещо и съсредоточи в него всичките си усилия. Драскотина върху нея и то така, че предметът, с който беше нанесена, беше оставил миниатюрни люспести частици от своята повърхност. Боя! Отгоре в комплекта си от прибори и инструменти имаше най-необходимото: различни пинсети, ножици, скалпел, резачка на тел, малък трион, рулетка и силна лупа. Огледа боята първо през лупата, после я фотографира, след което с помощта на скалпела остьрга малко от нея в стъклена огнеупорна кутийка, която затвори и залепи с етикет с името на мястото на доказателството и своето име. Отвори вратата, влезе вътре и след още няколко минути откри петно от леко масло и последва същата установена процедура на заснемане, вземане на мостра и слагане на етикет.

* * *

Той прекрачи ограничителната лента, която тя беше поставила на асфалта, и надникна през отворената задна врата на каравана.

— Как върви работата? — попита я отзад и умът му веднага състави сексуален каламбур. Тя беше коленичила пак на четири крака в каравана и движенията ѝ бяха ограничени от тясното пространство. Имаше нещо в тази нейна поза: за миг той си спомни Джулия в същото положение.

— Добре — отговори тя на запитването му. — Празник за съдебния следовател — допълни и се измъкна навън. Посочи до ограничителната лента и продължи: — Следа от велосипед, отиваща право от или идваща право до камиона. Фотографирах я отблизо за изследване. Би трябвало да можем да получим много точни резултати и да можем да разберем какъв е велосипеда и какво е приблизителното тегло на този, който го е карал. А това — каза тя, показвайки стъклена огнеупорна кутийка — може да ни каже какъв е велосипеда.

Той забеляза тъмните на цвят люспи в кутийката и позна, че са от боя.

— Намерих го върху задната врата — каза тя гордо. — Освен това и малко масло — верижно или за някакъв механизъм, ако не греша. Ще трябва да дам и двете за хроматография. Иска ми се вече да премина към огледа на кабината, защото тук няма смисъл да се гледа толкова детайлно, но същевременно искам да го забавя, тъй като на таблото до волана имаше дупка, нали я видяхте? Като гледам как се виждат разни проводници в нея, най-вероятно радиокасетофонът е бил...

— Откраднат?

— Ще проверим кабината за отпечатъци в лабораторията. Имаме камион, който ще го закачи и откара там — каза тя авторитетно. Прибра принадлежностите си. — Ваша работа е, детективе, но от гледната точка на съдебен следовател може да се каже, че самоубийството е по-трудно да се обясни, отколкото умишленото убийство. Освен — направи уговорката тя, — ако той е карал велосипед отзад в камиона. Ако случаят излезе да е такъв, тогава можете да възстановите кражба, която е последвала самоубийство: открадване на касетофона, на велосипеда и изчезване. Това остава една вероятност.

— Умишлено убийство? — попита той. — Аз или вие го казвате?

— Защо ли се случи така, че Брайън Марни определи мен за този случай?

— Кой на кого се надсмива? — попита той. След като тя не отговори, отговори той: — Вие трябва да извършвате лабораторната работа по случая Осбърн.

— Браво! Кой е по-добре да се изпрати от човека, запознат с доказателствата по първия случай? Този градински маркуч и PVC принадлежности изглеждат ужасно подобни, нали? И лепенките на прозореца на камиона. Учени сме да не се доверяваме на съвпадения, нали, детективе?

— Джеймс — поправи я Дюйт.

— Сър! — Нелсън се приближи тичешком. — Имаме вероятен свидетел — обяви той задъхано.

3.

Името му беше Антъни де Сика, пълен, и напомняше на Дюит неговия командир Карл Кап: закръглен, мек и нисък. Почти нямаше коса. Под очите му тежаха торбички като от утайка от кафе; устните му бяха лъскави от слонка. Де Сика кипеше от вътрешна енергия, което се показваше с постоянното преместване на значителното му тегло от единия крак на другия.

Дюит се представи и стисна грубата, къса, мазолеста ръка на човека:

— Видял сте знаци кола, мистър Де Сика? — попита той.

— Точно там долу — отговори Де Сика. — Виждате ли там? Точно между дърветата.

Дюит се обрна и проследи линията на насочената ръка. Видя само задната част на камиона на Макдъф. Каза на Нелсън да отиде до багажника на неговия „Зефир“ и донесе фотоапарата му. Искаше снимка оттук — да се вижда мястото и от този ъгъл. Нелсън хукна веднага. — По кое време ще да е било? — попита Дюит.

— Казах на момчето — обясни мъжът, — че си правя кафе всяка сутрин точно в пет. Става точно за десет минути. Тъкмо си пиех втората чаша. Трябва да е било точно около пет и половина.

— И някой спря с кола?

— Не видях никой да спира. Чух силен гърмеж, като изстрел на пищов. — Сърцето на Дюит се сви от разочарование. Понякога се натъкваха на „творчески свидетели“, които фабрикуваха история с оглед да станат част от разследването. Де Сика може би беше чул, че там има труп на човек; сам бързо беше стигнал до заключението, че в историята е участвал пистолет, и сега си съставяше история. Дюит се опита да продължи да е непредубеден, въпреки че краткият му флирт с ентузиазма беше заглушен.

Де Сика продължи:

— Чу се, когато видях колите.

— Трябва да е било тъмно към пет и трийсет — каза Дюит.

— Много по-светло, отколкото можете да си помислите. Видях две коли. — След миг се поправи — Една кола и този камион.

— Видяхте ли колите като пристигнаха?

— Не.

— Можахте ли да видите поне един от шофьорите?

— Разбира се. Едния. Както казах на момчето... един голям, едър. Когато го видях, се приближаваше до вратата на камиона. Включи ръчно фенерче... но не можах да видя какво прави. После се върна в колата си и изчезна. Такъв звук като гръм издават и вратите, когато се треснат силно. Истински гръм.

— Разбрахте ли каква е колата?

— Мога да ви кажа, че беше към два тона. Май конвъртъбл. С бял покрив.

Пристигна Нелсън с фотоапарата в ръка.

— Ще ме снимате ли? — попита Де Сика.

— Не, сър — каза Дюит, поглеждайки пак към паркинга. Колко ли може да е видял този човек в такъв час?

Записа в бележника си: „Двутонен конвъртъбл? Силен удар като гръм? Едър мъж.“

— Ако ще ме снимате, да си сменя ризата — каза Антъни Де Сика.

4.

Кратко време след това периметърът на сцената на престъплението се изпълни с репортери и лица от различни администрации и управи. Дюйт запозна накратко командира Карл Кап със случилото се, както и един следовател от офиса на окръжния прокурор и един лейтенант от офиса на шерифа на област Монтерей.

Кап направи кратко и внимателно обмислено изявление, което прокара пътя за една по-нататъшна пресконференция. Той отказа да съобщи определено време за пресконференцията и да коментира причината за смъртта, предупреждавайки, че „прекалени спекулации от страна на медиите могат да сложат ненужен товар върху гражданиТЕ на Кармъл“. Изражението на лицето му обаче не оправдаваше неговата увереност. Няколко минути по-късно се измъкна незабелязан от никой.

Дюйт пристигна в офиса в единайсет часа, рови се известно време из куп розови бележки и после сподели подозренията си с винаги подкрепящия го Кларънс Хиндеман. Към обяд телефонира на отдела за съхранение на информация към Министерството на правосъдието на щата, намиращо се в столицата му Сакраменто, и поиска папките с материали по всички дела, свързани със смърт от задушаване през последните пет години.

Джини, както винаги превъзходна, откри за него сред папките един доклад на ФБР от тяхната Група по криминално насилие (ГКН), работеща по специална програма. ГКН, която се явяваше като секция на Научния блок по човешко поведение на ФБР, беше създадена в началото на осемдесетте години да проследява, анализира и систематизира всички престъпления, свързани с насилие. Ако такива престъпления се бяха случвали в Калифорния, тогава информацията от Сакраменто щеше да му помогне. Ако убийства като тези бяха ставали извън щата, тогава за тях щеше да знае ФБР. Стори му се иронично, че информацията, която търси, е последната информация, която желае: ако и двете служби потвърдят подозренията му, тогава шансовете бяха, че е по следите на масов убиец. Дори най-големите ветерани между ченгетата се страхуваха от тези думи, събрани заедно.

Дюит пристигна в Общинската болница рано следобед и надникна при Анна, но само за кратко, защото две сестри в момента я почистваха.

Продължи с колата до горичката Пасифик гроув, където беше погребалния салон до гробището „Марейша“. Архитектурата му беше от края на осемнайсети век с испанско влияние — гипсова мазилка и покрив от червени керамични площи, когато католическите мисионери за първи път се бяха установили в района. Портата от ковано желязо щракна музикално зад него и се затвори. Дори през януари различни храсти показваха способност да цъфтят с прелестни цветове. Музика на Уиндам Хил се чуваше от високоговорители в тавана в помещението за приемане. Освежаващ дезодорант ухаеше силно на сладко от малини и се опитваше да прикрие химическите миризми, които усилено нахлуваха откъм задното помещение, което беше без прозорци — Месарския магазин — както беше чувал да го наричат.

Там той намери доктор Емануел, седнал на табуретка. Очилата му драматично уголемяваха неговите очи. Той вдигна поглед и попита веднага:

— Разговаря ли с жената на Мақдъф за идентификация на трупа му?

— Да и ще се видя с нея довечера. Така че ще може да дойде тук след разговора ни.

— Не можем да го разрежем докато нямаме положителна идентификация — каза Емануел.

— Жалко. Искаш да кажеш, че днес можем да оправим само единия?

Дюит отложи аутопсията като първо се залови с Емануел да огледат трупа на Осбърн с портативния лазерен прибор. Осветени с лазерната светлина и наблюдавани със специални очила, на фона на човешката кожа невидимо малките косми и влакънца изглеждаха флуоресцентно зелени и достатъчно големи. Технологията, която беше въведена в началото на осемдесетте години, позволяваща много поголямо увеличение от предишния преглед с високоволтов увеличител. В резултат откриването на веществени доказателства на местопрестъпленията и в лабораториите започна да дава значително по-добри резултати.

След като приборът беше включен, Емануел изключи осветлението. Докато Дюйт продължаваше да размахва малкия жезъл на лазера над крака на Осбърн, Емануел разказа историята за това как лазерът беше решил един проблем с изнасилване и убийство преди две години като с негова помощ беше открит отпечатък от пръст по бедрото на жертвата, запазен от самата пот на убиеца. Подобно на космите и влакънцата, отпечатъкът от пръст бил станал видим под въздействието на лазерната светлина, яркозелен на цвят, и дал прозвище на прибора дори сред юридическите кръгове — „магическия жезъл“. Точно тези технологически нововъведения правеха съдебното разследване опияняващо за Дюйт и в моменти като тези той се чувстваше съвсем на себе си, уверен в себе си, сигурен и стабилен. Скоро започна да вдига с пинсета косъмчета и влакънца от крайниците и торса на Осбърн и да ги оставя в стъкленица, на която Емануел беше сложил етикет. Компенсира обезкуражаването си от липсата на отпечатъци от пръсти с откриването на безброй памучни топченца от завалени влакна по прасците, бедрата и раменните лопатки. Естествени влакна като памучните често бяха пропускани, защото бяха достатъчно общоприети за всяка криминална сцена. Като криминалист обаче, Джеймс Дюйт не пропускаше нищо: всички доказателства трябваше да бъдат събрани, независимо дали имаха пряка връзка с разследването.

Най-накрая Дюйт достигна главата на Джон Осбърн и откри половин дузина полуразмазани отпечатъци от пръсти, където вероятно той се беше пипал, за да се нагласи пред огледалото. Дюйт насочи струята светлина из косата на Осбърн и попита без да вдига поглед:

— Изпрати ли дрехите му в лабораторията?

— Да, всичко беше поставено отделно в торба, както каза. Защо, какво намери?

Дюйт внимателно краищата на пинсетите в косата му и извади някакво влакно. Като всеки професионалист Дюйт беше запознат с елементите на своя занаят. Както дърводелец можеше веднага да вземе от купчината с пирони този, струващ десет пенита, или хирург като Емануел можеше веднага да идентифицира орган, Дюйт познаваше своите косми и влакна.

— Из косата му от тази страна е пълно с такива — каза той, насочвайки светлината към синтетичната завъртулка, държана от

неговата пинсета. Влакънцето видимо се наелектризира, когато улови светлината.

— Какво е това? — попита лекарят.

— Ако не греша — каза Джеймс Дюйт, — ще кажа, че е влакно от синтетична материя за килими. — Остави жезъла настрани, отдалечи се и включи светлините на тавана. Видя естествения цвят на влакното. Вдигна го към светлината и погледна в него. Позна този цвят. — Багажът на Осбърн беше натъпкан в задната част на багажника. Това ме озадачи отначало. Но мисля, че сега знаем защо.

— И защо е така?

— Багажникът е бил прекалено малък за велосипеда — каза той, смущавайки лекаря, който не знаеше подробностите по случая, — така че вместо него той е сложил трупа.

5.

Неуспял да намери кой да го замести, Дюит пристигна за своята доброволна работа в аквариума на Монтерей десет минути преди седем. В колежа той беше най-добрият в кръжока по морски науки, докато не го ухапа заразата на криминалистицата. Подобно на много свои сегашни колеги и той не знаеше как точно се е озовал в нея. Вечерите в аквариума обаче го връщаха обратно при неговата стара любов и изпълняваха ролята на добре дошло развлечение.

Тази вечер аквариумът, който представляваше реконструирана консервена фабрика с форма на U, гледаща към океана, беше сравнително празен. Това Дюит посрещна с облекчение, тъй като вечерите с много посетители, докарвани с редовните крайградски автобуси за екскурзианти и гости, бяха отегчителни, уморителни и притеснителни. Влезе както винаги през входа за персонала и мина под шайсетфутово точно копие с реални размери на сив кит и неговото малко. Вентилационната система над главата му работеше доста шумно и Дюит се ядоса, че още не е поправена. Тръгна право към гишето за информация. Над него малко стадо гипсови китове плуваха към прозорците с рисунки. Дузина любопитни посетители се бяха спрели да гледат морските видри на местата за гледане на повдигнатия под и пода с нормалното ниво.

Дюит спря на информацията, да попита дали може да разговаря за минута със Синтия Чатърман, която беше много активна като член на управителния съвет — една амбициозна и намахана, разведена със скъпи дрехи и стържещ глас. Дюит зае мястото си до гората от водорасли. Със своите трийсет и един фута дълбочина и шайсет и един фута дължина този най-голям резервоар на аквариума съдържаше 335 000 галона морска вода и доста голяма част от петте хиляди живи морски същества на аквариума. Дюит знаеше английските и латинските имена на всеки вид в този резервоар и някои от по-видните обитатели беше нарекъл с прякори. Любимка му беше костенурката „Мила“. Работата му беше да бъде жива енциклопедия, мистър Всезнайко за любопитните, и беше взел тази отговорност присърце.

Трийсетфутовите дървета от тъмнозелено-кафяви водорасли се люшката заедно с изкуствено поддържаното поклащане на водата. Акули, съомги, морски игли допираха носове до прозорците за наблюдение. Дюит обясни на една млада двойка как богатата на хранителни вещества истинска океанска вода се изпомпва в резервоара с дебит две хиляди галона за минута по време на часовете, в които аквариумът не работи за посетители, за да може обитателите му да се хранят пълноценно. Водата се филтрираше до известна степен рано сутрин от всякакви замърсявания, за да може през деня да се осигури нормална гледка за посетителите.

След като наобиколи малкото посетители, което не беше тежка работа за него, в 7 и 30 той зави по извивката на U-то и отиде в обществената кафетерия. До една маса седеше сама Беатрис Маќдъф. Позна я по черната рокля и тъгата в очите. За да бъде сигурен, все пак провери:

— Мисис Маќдъф?

Тя прехапа долната си устна и кимна утвърдително.

— Детектив Дюит — каза той, — Джеймс.

Тя кимна пак.

Той седна от другата страна на масата, с лице към нея, и почака няколко дълги минути докато тя вдигне поглед. Двойка на съседната маса се оплакваше на някакви приятели от хората, които пушели в екскурзионния автобус, който ги беше докарал дотук. Шестгодишно момче стоеше до един от прозорците за наблюдение, загледано в осветените поклащащи се води и постоянно подвикващо:

— Китове, мамо, китове.

Момчето гледаше двойка играви китове, единият от които бременен.

— Благодаря ви, че отделихте от времето си да дойдете тук — започна той. — Не можах да намеря друго място. — Въсъщност той знаеше, че тя е отседнала в хотел на по-малко от миля оттук.

Тя прокара нокът по фигурките на изкуствения фурнир, с който беше облепен плота на масата.

— Пътуването дотук е много дълго. — Но ми кажете — попита тя с мрачен тон, — нали само ще го идентифицирам. Не мога да го взема вкъщи, не мога. Нали това можете да направите и е в задълженията ви?

— Предполагам, че да — призна той.

Лицето ѝ застина в някакъв израз на напрежение. Махна неопределен ръка и погледна нагоре с безжизнени очи.

Дюит каза:

— Има причина за забавянето: ние вярваме, че съпругът ви може да е убит. Като доказателство...

— Ох, слава Богу — прекъсна го тя. — Не е самоубийство, нали? Той веднага разбра почти със сигурност, че тя е живяла с неприятната мисъл, че е изневерила на своя съпруг и така го е довела до самоубийство. — Знаех си, че няма да е самоубийство — каза тя с по-ясен глас, изведнъж оживена.

— Трябва да ви задам няколко въпроса.

Тя се съгласи с кимване на глава.

— В камиона изглежда преди е имало радиокасетофон. Можете ли да ми кажете кога е бил откраднат?

— Откраднат? Невъзможно.

Дюит почака още малко. Ако чакаш много дълго, другият човек неизменно започва да говори пак, за да запълни празнината. Тя продължи:

— Когато разговарях с него вчера по обяд, не спомена за такова нещо. Невъзможно. Моят Мак обичаше толкова много своя радиокасетофон. Щеше да побеснее. Откраднат?

— Разговаряли сте с него вчера по обяд?

— Обикновено ми се обаждаше по два пъти на ден, ако успееше.

— И не спомена за радиокасетофона?

— Не, сър, не спомена.

Дюит си взе бележка и каза:

— И не ви се е обаждал втори път вчера?

— Не съм много сигурна. Бях при една съседка, която не е добре. Мак може да се е обаждал. Но ако стереото му е било откраднато, мога да ви кажа със сигурност, че щеше да разгласи из целия свят. Трябва да имате регистрирана в полицията застраховката му. Научихме, че има, когато миналата година откраднаха няколко имитации на касетофон в гнездото му.

— По някакъв бизнес ли е бил в този район? — попита Дюит.

Тя отговори с дълбок, замислен глас, опитвайки се същевременно да не изглежда слаба:

— Да. Ремонтираше микровълнови релета.

— Навярно за сателитни антени. И вкъщи се е занимавал със сателитни антени, нали така?

— Да, точно така.

— Открихме екипировка отзад в камиона, с която би трявало да работи — обясни той. — И този път закъде пътуващ?

— Някакви проблеми с микровълнови уреди във форт Орд. Ходи до форт Орд един-два пъти на месец. Там си има фирма с техници, но Мак се справя добре и сам с много от проблемите. Беше в армията преди и там се научи.

— Форд Орд — повтори Дюйт.

— Точно така.

— Значи като отидеше в този район, обикновено оставаше да преспи?

— Зависи как е изпълнявал предвидените за деня посещения и ремонти. Имаше обикновено и друга работа на юг оттук, в Биг Сър. Ако свършваше с всичко, рано не оставаше.

— Когато оставаше, имате ли престава къде най-често може да е било? Някои любими места за похапване, мотели, нещо такова? — отвори пак бележника, приготви молива.

— Моят Мак не беше такъв. Не. Мак винаги отиваше в нови заведения. Такъв си беше. Ох, не искам да кажа, че никога нямаше да се върне в същото заведение, но не му беше такова правилото, разбирате ли. Разнообразието е ароматът на живота. — Замисли се пак малко. — Такъв беше мойт Мак.

— Разбирам.

— Лошо ли е това?

Дюйт вдигна рамене. Искаше му се да каже: „Това не прави нещата по-лесни за мен“. Но вместо това попита:

— Съпругът ви пазеше ли си бележки, квитанции, фактури, нещо такова? Водеше ли ри отчетност някъде?

— Да.

— Как по-точно?

— Имаше бележник. По-малък от бележника, който имате.

— Не намерихме такъв у него или във вещите му.

— Никакъв бележник? Не може да бъде. Трябва да сте пропуснали. Мак го носеше точно тук — каза тя, вдигайки ръка към

въображаем горен външен джоб на сако. — Както свещеник носи своята Библия. Беше наистина много старателен — постоянно допълваше записките си и водеше добри сметки за отчетност.

— Да не би да го е оставил вкъщи?

— Не, сър. И дори да го е оставил, щеше да си купи друг.

— А квитанциите?

— Държеше ги в една малка найлонова подвързия. В задния си десен джоб — каза тя тихо и сведе поглед. Потри пръсти разсеяно и Дюит си я представи как изважда тази подвързия до пералнята, преди да хвърли панталоните вътре.

— Не намерихме никакви квитанции в портмонето му — каза той.

— Така ли, сър. Не може да бъде — възрази тя. — Не е възможно, детективе. Той изпразваше подвързията всеки последен ден от месеца. С гумени ластички прикрепяше квитанциите и ги слагаше в папки. Щях да знам — аз му водя счетоводството. Трябваше да има поне квитанции за бензин от две седмици и какво ли не още. Този месец пътуваше много по пътищата. Трябва да е имало много квитанции.

Дюит надраска бележка.

— Някой друг да не ги е взел? — попита тя.

— Може и да е така — призна Дюит. Но въпреки това, не бяха намерени квитанции или фактури и у Осърн. — Вашият съпруг споменавал ли е някога името Джон Осърн?

— Този от вестниците? Да не би да ми казвате, че същият човек, който е убил Мак, е убил и това момче? Това ли ми казвате?

— Ако има връзка между вашият съпруг и Джон Осърн.

Тя поклати глава отрицателно:

— Това е име, което нямаше да забравя.

Двете жертви имаха работа, която ги караше да пътуват нагоре-надолу по крайбрежието и неговите жилищни райони. Да не би Макдъф да е бил доставчик на наркотици, попита се наум Дюит и каза на глас:

— Има ли някакъв начин работата на двамата някъде да се пресича? Джон Осърн беше лобист за индустрията на развлеченията. Вашият съпруг е бил активен в организационния край на сателитната индустрия. Нещо такова?

— Всичките дилъри са активни, особено след като правителството все си пъха носа из тяхната работа. Най-вече сред хора със свободни професии като Мак. Разбирам какво казвате. Предполагам, че може да са се познавали, но не съм сигурна. Щях да запомня името.

Той ѝ зададе още дузина въпроси, опитвайки се да си изясни специфичните особености на ритъма на живот и обичаи на нейния съпруг, озадачен силно от факта, че „Мак“ Макдъф е държал своя магазин сам, а постоянно е разнообразявал привичките си, за да поддържа живота по пътя приятен.

Върна се пак към въпроса с квитанциите:

— От вида на камиона му може да се съди, че съпругът ви не е бил чак толкова подреден човек. Това вярно ли е?

— Искате да кажете, че е бил мърляч. Може да не беше подреден, но знаеше точно всичко къде се намира. Имаше много добра, услужлива памет. Ако имаше чист чифт чорапи в куфара му, знаеше точно къде са. Проверихте ли куфара му да не би квитанциите да са там? — попита тя, досетила се за това. — Ако имаше много квитанции, ги стягаше с ластичка и ги слагаше в куфара. Както казах, месецът му беше много напрегнат. Може да е имало цял куп от тях в куфара.

— Ще проверя — каза той и ѝ благодари. — Никой от лабораторията не е започнал работа по него.

— Проверете куфара му — повтори тя тихо.

После Беатрис Макдъф стана резервирана, защото може би си спомни как е подреждала багаж в този куфар. Дюйт протегна ръка над масата и хвана нежно нейната. Тя изглежда не забеляза. „Може да няма значение за вас точно сега, мисис Макдъф, искаше да ѝ каже той, но ние правим всичко по възможностите ни да заловим виновника.“ Когато се чувстваше неудобно, имаше склонност да мисли с клишета.

— Преди няколко месеца загубих моята жена. Вие сте много силна жена, ако може да ви прозвучи утешително.

Тя кимна вежливо и сълзите и започнаха да текат обилно.

6.

Хауард Лъмбровски се чувстваше зле. След инцидента със Стивън Милър той беше подложен на тест за кръвна картина, който не беше положителен. Беше определен и като психически неспособен — задържаха го и го задължиха да си плати лечението. Очакваше да го лекуват с нещо по-друго, не да го хвърлят зад онези решетки. Сега, след като всичко това отмина, опитваше нов подход: възможно по-лек махмурлук. Беше ги намалил до четири чаши дневно — напълно достатъчно, за да прогони нервните треперения и тикове да не разкъсат тялото му. Стомахът му гореше. Във всеки момент можеше най-неочаквано да се облее в пот и сърцето му да започне да подскача като че ли ще се пръсне от инжектиран венозно адреналин. Замайвания. Черна магия. Гадене.

Всичко започна с Джон Осбърн и кокаина, който караше в жабката на колата си. Какъв шок беше тогава! Шок, който усложни всичко. Беше започнал незабавно да върти телефона и така пусна топката да се търкаля: имаше някои там, които се нуждаеше от бялото като сода прахче за няколко хиляди, и той разполагаше с него. Не беше като в ситуация на пиян, но трябваше да се оправя някак с това нещо.

Телефонното обаждане от изнудвача допълнително усложни проблемите му. То беше дошло след напиване и той я беше оплескал. Изнудвачите бяха непредсказуеми като жените. Човекът го беше видял, това беше съвсем ясно. Трябваше да уговори среща и да му напомни кой е шеф. Да се оправи с него. Всъщност дали той беше изнудвач, или човек, който се нуждаеше точно от тежка торба със сода?

Трябваше да се държи както трябва. Беше се явила възможност. Точно както едно време.

Сега обаче дължеше пак на себе си една стабилна доза. Беше 10 и 30, но му се струваше, че е 3 часа сутринта. Беше на крак повече от осемнайсет часа. Наведе леко бутилката и наля сладострастно обилна доза водка в чашата. Предната нощ я беше сипвал малко къса, и след това не беше ня мал възможността да устои на неспокойния сън с адските кошмари на виещите се пушеци... синьо-сивкавото небе...

Искаше да си я изпие бавно, но не можа да я изпие така. В мига, в който езика вкуси течността, той отвори гърло и я изля разточително вътре.

Пет минути по-късно, когато телефонът иззвъня, той започна да се моли на статуетката на порцелановия Бог в неговата стая, паднал на ръце и крака, проклинащ питието, защото не си беше останало в бутилката мирно и спокойно. Почувства се измамен от най-добрия си приятел. Нищо не оставаше лоялно завинаги, нито дори водката.

Надигна се с болка, избърса уста от ръкава на ризата си и вдигна слушалката:

— Даа?

— Видях те пак тази сутрин — същият глас. — Мога да ти помогна, знаеш ли?

— Как? — попита Лъмбровски.

— Можем да си помогнем един на друг.

— Как?

— Този път няма да затвориш, нали? Добре.

— Искаш каквото имам?

— Казах ти последния път — каза другият мъж. — Ти искаш каквото аз имам.

— Вече ми писва от теб. Ще затворя пак, ако не спреш да ми вдигаш кръвното.

— Недей затваря! Ще съжаляваш. Видях те, не забравяй.

— Даа? Видя ме да правя какво, симпатяга?

— Обичам плажа сутрин, а ти?

Лъмбровски почувства, че болката в него се надига пак, закипява и се надига като изгарящ огън. Тръшна с всичка сила слушалката и хукна към тоалетната. Този път с малко кръв. Дяволски свят. Никаква лоялност, каквато и да е.

7.

Дюит застана на прага на болничната стая на Анна. Като че ли беше се завърнал в дома си, в който беше живял през своето детство преди много години: видя стаята през очите на непознат. Като че ли не виждаше нищо друго, освен това в съзнанието си — Клеър О’Дейли. Мислеше почти постоянно за нея вечерта. Бих искал да те запозная с моята дъщеря, се чу той да казва почти на глас. Дали друг човек би познал това тяло, държано в поза на човешки ембрион, с неговите пергаментово тънки ръце и коса като кичури захарен памук, че е на неговата дъщеря? Беше тяло, но всъщност едва ли тяло — неговият духовен обитател отдавна го беше оправил. Неговият! Осъзна, че вече не мисли за него като за нея. Неговата Анна, неговата дъщеря. Тялото беше непознато. Едно откровение — неговата дъщеря си беше отишла.

Пристигъти по-близо до тялото, впечатлен от въздействието, което само един ден му беше окказал. Тя приличаше много повече на една от жертвите, отколкото на неговата дъщеря. Знаеше, че съществува специфична температура, при която леда става на вода, че има ден в календара, в който зимата спира да съществува, точна минута, която отбелязва преминаването на ноцта в ден. Ледът вече не беше лед; вятърът вече не беше студен; небето вече не беше тъмно; тялото вече не беше неговата дъщеря. Толкова радикална беше тази мисъл, толкова внезапно приемането ѝ от него, че отначало започна да се смее, а после да плаче. Стисна крехката ръка на дъщеря си изпълнен с толкова страх за бъдещето, колкото и за убиеца, който му убягваше.

8.

Окръжният прокурор Бил Сафелети не обичаше да прави на никого поклон до земята, дори на един голф професионалист в еуфорични шотландски кариани дрехи. Беше вече правил достатъчно поклони до земята много години, печелейки доверието на избиратели, ласкайки този и онзи, от когото зависи много, ухажвайки съдии, печелейки съдебни дела. Не обичаше да му се казва как да върши работата си. Той успя да подхване с края на пръстите си власинка блуждаещ мъх от ръкава на своя тъмносив вълнен костюм и накрая се освободи от нея. Костюмът струваше 780 долара, плюс дяволски скъпите обувки от 233 долара, и като сложиш бакшиша... Днес отгоре на всичко беше един припъян ден и се чувстваше едновременно великуден и виновен и позволи на някакво бездомно момче да му лъсне обувките. То пък взе, че използва някаква мазнина по погрешка и остави незаличимото грозно петно върху върха на лявата обувка. Отидоха по дяволите. Като че ли котка се беше изпикала върху тях.

Кметът Мани Рот крачеше бавно до него край прозорците на своя разкошен дом в крайморската част на Кармъл. Рот беше бивш играч на голф, който всъщност беше спечелил повече слава от своите телевизионни реклами, отколкото от победи в турнири. Негова запазена марка бяха отвращаващите цветни комбинации. Днес беше облечен с шотландски костюм на яркобели яркорозови карета, къси жълти чорапи и червени кожени обувки. Беше плешив, лицето му имаше изражение на тършуващ пор; имаше очи като месечини и уши като клоун в ролята на тъпанар. Един истински комик! Сафелети считаше човека за отчасти глупав, отчасти гений. Страхотен. На среща на градския съвет беше по-малко от убеждаващ. Но избирателите го обичаха заради неговия волнодумен хumor и желание да се отклонява от пригответния текст. След като Клинт Истууд напусна кметството на Кармъл, Рот лесно беше издигнал своята знаменитост с надути приказки.

Наскоро предекорираният му дом отразяваше неговите седемцифрени приходи през последните няколко години. Щом

поддържаше удара си на голф под контрол, значи имаше шанс за цял вагон слава. Единственото нещо, което липсваше на Мани Рот, беше жена. Беше опитал пет и ги беше използвал като топки за голф. Последната го беше зарязала само преди два месеца заради, както казваше слуха, един спонсор на спортни прояви, живеещ край Лос Анжелис. В резултат на това Рот, който имаше синдрома на насьбрана и потисната енергия, крачеше напред-назад по пода край прозорците като очакващ баща. Това, от което се нуждаеше, беше една нощ в кревата с платена професионалистка. Обикаляха слухове и за това.

— Ще се срещна с тях сутринта, Бил. Бих искал да разбера добре кое как стои — каза Рот.

— Аз не бих се срещнал пряко с тях, Мани. Използвай Тад, за Бога. Градският администратор може да си напъхна носа в такъв вид неща.

— Искам да се справя с това сам.

— Става дума за активно полицейско разследване. Хора като Кларънс Хиндеман и Дюйт са го взели много на сериозно. Докато човек като Кап е съвсем друга история. Той е от старата школа. Трябва да внимаваш и да се пазиш, Мани. Можеш да им кажеш как този случай засяга твоите неща, но не можеш да им кажеш как да движат тяхното шоу.

— Но доказателствата?

— Доказателствата засега са слаби. Но има още много работа за вършене.

— Достатъчни ли са да се нарече предумишлено убийство? Тази дума ми изкарва ангелите. Знаеш ли какво може да направи на този град?

— От това, което ми показва тук, а няма да те питам откъде имаш тези папки, Мани, мога да кажа, че нещата са много относителни; уликите са косвени. Още няма оформлен случай, още не, въпреки че косвените улики са очевидно съществени. Дюйт навсярно е най-добрият съдебен следовател и детектив, когото някога съм срещал. Може така да се разшава и да извади от задника си, ако трябва, най-неочакваното доказателство. Познавам го. Вярвам на инстинктите му. На хартия имаме две самоубийства, за които някои факти съвпадат. Виждал ли си някога какво е вътре в лабораторията в Салинас, Мани? Трябва някой път да им направиш посещение. Имахме един случай, когато Дюйт

откри следи от цветен прашец в ушната кал на жертвата, за Бога. Не се бъзикам. И той беше достатъчен, за да се убедят съдебните заседатели и обвинението да спечели. Триъгълникът от моторно масло може да не изглежда като нищо за теб и мен...

— Какво казваш ти в крайна сметка: имаш или нямаш случай, базиран на това, което прочете тук.

— Мани, не е така просто...

— Да или не?

— Не.

— А. Значи е доста прибързано в този момент да се нарече предумишлено убийство, мистър Прокурор?

— Все пак убийство на човек.

— Каквото и да е.

— Няма начин да се нарече самоубийство, освен ако не си сигурен, че е самоубийство — припомни Сафелети.

— Проклето да е всичко, Бил! Самоубийство е докато докажем, че е предумишлено убийство.

— Технически не е така, не. Технически Дюит е открил тези относителни доказателства, които навеждат на мисълта за подозрителни казуси.

— Мразя този термин... което слага случая върху ничията земя на неопределеността, докато всички факти бъдат претеглени за тяхната доказателствена стойност.

— Докато работим с този подход — „никакъв коментар“, ние сме неподвижни мишени. Пресата е свободна да си спекулира както иска.

— Ти попита за моето мнение — ето ти го. Дюит работи добре. Търпелив е, въпреки намесата на Джеси Осбърн.

— Кой е казал нещо за нея? — попита Рот възмутено.

— Никой не трябва да казва — реагира Сафелети. — Трябва да ти кажа нещо, Мани, като на приятел. — Бил Сафелети мразеше да се кланя до земята, да, но знаеше как да използва въжетата, подобно на човека до него. Ако републиканците спечелеха изборите в района с голямо мнозинство, както се очакваше, Сафелети можеше да спечели още един мандат покрай Рот. Груповата работа беше ключът, не индивидуалната. — За тези копия — той посочи папката на Осбърн пред него. — Ченгетата следват стриктна процедура за копиране на документи в активни папки. Това са документи, по които продължава

да се работи и не са предадени за архив. Тези копия са незаведени и следователно е незаконно да ги притежаваш. Искам да ти кажа, Мани, че не бих отишъл да вадя такива документи от куфарчето си, ако бях на твое място. И знаеш, че нещата между нас са открити и честни — каза той и застана съсредоточено, търсейки друга власинка по костюма си. — Ако искаш да играеш такава игра, играй я, това си е твой бизнес. Но аз не съм виждал тази папка.

— Дадено — Рот започна отново да крачи бавно. — Не знаех, че са така нещата. Благодаря ти, Бил.

— И още нещо трябва да се има предвид, Мани. Този, който е копирал за теб тези документи в папките, трябва да е имал достъп, което означава, че той или тя знае какви са изискванията. Щом този човек не ти е казал, значи мотивацията зад такъв пропуск е нещо, над което си заслужава да се замислиш. Ние сме служители на изборни длъжности, Мани. Уязвими сме.

— Разбрано.

— Уведоми ме, моля те, как е минала срещата ти утре.

— Ще ти се обадя.

Стиснаха ръце. Може би този тип беше далтонист. Може би това обясняваше нещата.

[1] Хинди — умалително от Хиндеман. (Бел.прев.) ↑

4
ПЕТЬК

1.

Когато телефонът звънна в 7 и 30, петък сутринта, Дюит не беше толкова загрижен, тъй като беше съвсем обичайно време на деня, да се обади, например, неговата майка, или дори Кларънс Хиндеман.

— Аз съм, Клеър — започна тя с глас, изразяващ известно притеснение, че се обажда толкова рано. Но той бързо я успокои. — Снощи останах да работя цяла нощ и имам някои добри резултати. Тъй като и аз живея в долината, счетох, че е по-добре да ти ги съобщя лично, отколкото да обяснявам по телефона. — Звучеше малко напрегната.

— Кафето е сложено — каза той. Каза ѝ как да стигне, затвори и извърши скоростно почистване на всекидневната. Тази активност бе уловена от погледа на още съненото внимание на Еми, която го забеляза от съседната кухня, от която се виждаше добре. Тя държеше в ръка чаша портокалов сок.

— Обличай се — каза ѝ той. — От работата ще ми идват на гости. — Забеляза, че е облечена с впита и оскъдна тениска, което го подсети, че дъщеря му вече не е малко момиченце, а млада жена. Физическите промени, които бяха започнали преди две години, сега бяха довели до изпъкване на бюста, удължаване на краката и разширяване на ханша. Това, което правеше този преход да изглежда мъчителен и зловещ, беше приликата на Еми с нейната майка. Той живееше с един умален образ на Джулия и намираше преживяването едновременно разстройващо и приятно.

Той чистеше банята и Еми тъкмо се опита да използва мивката, когато Клеър почука на входната врата. Двамата с Еми припряно се побутнаха, когато той се опита да измие ръцете си, и точно по време на това объркване тя попита:

— Жена е, нали? — Търсеше причина за френетичните му действия. Той не можа дори да се сети за кърпата да се избърше. Подхвани тениската ѝ, с която беше облечена, и се избърса на нейния гръб.

— Облечи се — повтори той.

— Жена е — обяви тя вече по-категорично.

Дюит я погледна с уж святкащ поглед, за да я сложи на мястото ѝ, но тези негови погледи през последните месеци не бяха много ефективни. Еми добре познаваше номерата му и това го беспокоеше.

Без да се подчини, Еми отиде да гледа след него в коридора на кого ще отвори вратата. Тя влезе през входната врата и той я представи от разстояние на Еми, както и обратното. Дюит покани Клеър на дивана. Тя носеше куфарче, което остави до себе си на дивана, и отвори.

Клатейки опашка с пълна сила, Ръсти доближи Клеър. Тя го погали приятелски, разрошвайки козината с пръсти, той се оттегли в кухнята и започна да яде шумно.

— Мисля, че има няколко наистина важни неща — започна тя, — и всички те изискват твоето незабавно внимание. Тъй като уикендът наближаваше, исках да свърша възможно най-много от работата. Първото нещо, което установих, е, че и двете моторни масла съвпадат: това е 10–40 „Пенцойл“ с еднакво процентно съдържание на фероалуминий, което показва, че са били използвани в двигател. Една и съща кола е била спряна до автомобилите на жертвите. Мисля, че този факт е добър като отпечатък от пръст. Второ, открихме животински косми по вътрешната страна на вратите и на двета автомобила. Косми от куче... от не изцяло чистокръвна порода — каза тя и погледна Ръсти в кухнята. — Според всички налични тестове: структура, твърдост, епидермис, лющене, дължина и цвят, те са от едно и също куче. — Отново погледна Ръсти.

— Не са от Ръсти — рече той.

— Бих искала да проверя, ако мога.

— Казах ти — рече той като че ли се отбраняваше. — Не съм докосвал камиона на Маќдъф. Просто няма начин...

— Дори и да е така, искам да елиминирам тази възможност.

— Тогава направи го! — той хвърли ръце нагоре във въздуха. — Пука ми! Но губиш лабораторно време.

Тя се наежи малко, извади от куфарчето си папка и му подаде от нея малка купчина черно-бели снимки.

— Тук се вижда докъде сме стигнали с косвените улики — обясни тя, докато той прехвърляше снимките. — Всяка снимка показва увеличените скъсани краища на разтеглива найлонова лепенка, с която

са били залепени прозорците на двете коли. В долните краища се виждат показанията на броячната система и номера на разследването. Можем да съединим всяко парче лепенка до парчето, от което е откъснато. Три парчета лепенка използвани за всеки прозорец... икономично и специфично. Първото парче, увito около маркуча отляво надясно, второто отдясно, третото запечатва останалата пролука в прозореца. И колите на Макдъф и на Осбърн са били запечатани по подобен начин. — Идентичен беше думата, която всеки криминалист избягваше, тъй като тя нямаше никакво място в съдебната зала, никакво място във физическата вселена. Никъде нямаше две истински еднакви неща.

— Модел на поведение.

— Третата снимка — каза тя вещо, — показва вече нещо най-ясно и определено за извършителя. Можем да съединим парче № три от мястото на Осбърн с парче № едно при Макдъф.

— Една и съща ролка лепенка.

— Точно това е непоклатимото ти веществено доказателство, Джеймс. И двете убийства трябва да са умишлени. Един и същ човек е залепил и двета прозореца с лепенка от една и съща ролка. Освен това е използвал подобен по направа и възраст градински маркуч... две различни парчета, отрязани от един и същи маркуч, въпреки че не сме сто процента сигурни, тъй като нямаме събрана информация за маркучи, по която да направим справка. Нямаме справочна информация и за видовете гуми за велосипеди, но мисля, че в Сакраменто има. Продължаваме да работим върху това. Ти попита за онези власинки от вчерашната аутопсия. Не сме ги подложили на всичките тестове, но визуално синтетиката, открита в косата на Осбърн, съвпада по цвят и дължина с влакната, открити по неговите дрехи, което, както ти предположи, представлява влакна от постелките в колата.

— И в багажника — допълни той.

Прекъсна ги Еми, която попита дали трябва да вземе автобуса или той ще я закара. Той каза, че ще я закара. Клеър изглежда нямаше търпение да си тръгне. Дюйт я задържа още минута. Еми се върна с блуждаеща и лъкатушеща походка в стаята си.

— Отпечатъци от пръсти? — попита той.

— Никакви по лепенките. И по двата маркуча. Открихме много по вътрешните стени на купетата с помощна на парова техника. Изпратих ги до Министерството на правосъдието в Сакраменто за анализ. Те работят с АСЛО ежедневно. Ако се получи някой хит, веднага ще ти кажат какъв е резултата.

Автоматичната Система за Латентни Отпечатъци — АСЛО — съдържа над шест милиона отпечатъци, запомнени в електронни файлове. Компютърната база данни съдържа отпечатъци, разделени на три части: престъпници, държавни служители и в третата част — всички работещи в детски градини и ясли, болници, частни следователи и отпечатъци от друг подобен персонал, които Министерството на правосъдието изисква да се държат картотекирани. Един усъвършенстван софтуер на изкуствения интелект идентифицира точно особеностите на отпечатъка на всяка личност — извивки, примки, ръбове — и после търси в базата данни със скорост хиляди отпечатъка за секунда, опитвайки се да го напасва с някой от там. Компютърът често „изплюва“ дузина или повече приблизителни отпечатъка и тогава експертът по отпечатъци от човешки пръсти, посредством ръчно сравняване на отпечатъците, стеснява максимално приликите докато се стигне до един-единствен „хит“.

Дюйт попита:

- Ще искат ли там да се задействат по нашия случай?
- Аз ще се постараю. Защо не оставиш тази работа на мен?
- Познаваш ли Рамирес?
- Не.
- Аз го познавам. Беше наркодетектив, когато работих като съдебен следовател в града. Беше за две години.
- Искаш да тръгна да го преследвам, или аз да се заловя сама?
- попита тя.
- Сигурна ли си, че нямаш нищо против последното?
- Нямаше да ти предложа да действам сама, ако не исках да го свърша — каза тя, отпускайки се уверено на облегалката на дивана.
- Дюйт вдигна снимките на съответстващите краища на лепенката:
- Точно от това се нуждаех. Добра работа и приблизително пет пъти по-бързо свършена, отколкото си мислех, че може да стане.
- Сега, когато умишленото убийство е потвърдено, Брайън ще задели повече хора по случая и ще го направи приоритетен. Наистина

трябва да извършим всичко, което остава, бързо. Има вероятност, че може да разпореди да се работи допълнително, особено през някой уикенд.

— Очевидно е така — рече Дюйт. — От моя гледна точка... се нуждая от всичко, веднага щом получиш резултата. Анализа на влакната, следата на велосипеда, органичните доказателства от аутопсията. Не се колебай да ми се обадиш тук, ако ме няма в офиса. За мен тази работа е без почивни дни.

Тя стана и събра снимките.

— Как е да си на другата гледна точка... искам да кажа, като детектив?

Той се замисли за миг и произнесе единствената дума, която му дойде на ум:

— Поразително.

2.

Звукът беше като от гръмнал пистолет. Дюит веднага се завъртя на стола в канцеларията си, скочи към прозореца, разтвори венецианските щори и се взря в паркинга, на който стояха радиоколите и коли без отличителни полицейски знаци. Никакво гърмящо оръжие — беше гърмяща кола и Дюит веднага я позна по стикера на бронята: „СПИРАМ БЕЗ ДА МИ ПУКА“. Профилът на Хауард Лъмбровски изпълни прозореца на вратата на колата, докато неговият „Мустанг“ зави наляво. „Мустангът“ беше син с бял снемаем покрив и Дюит си спомни своя разговор с Антъни де Сика, когато той беше описан точно същата кола до силния удар „тряс“ от затварянето на вратата. Разрови се нетърпеливо из бележника си и почти щеше да скъса няколко страници. Стигна до бележката си: „Двутонен конвъртъбл? Силен удар като гръм? Едър мъж.“ „Хауард Лъмбровски?“ — написа сега той на нов лист.

Нямаше време да се размотава повече. Срещата беше след три минути.

Присъствието на кмета Мани Рот действаше на нервите както на Кап, така и на Хиндеман. Кап беше облякъл своето спортно сако, а Кларънс беше изоставил своята авторитетна позиция зад бюрото си за по-приветлив контакт. Беше подредил сивите столове от оръжеен метал така, като че ли четиридесета щяха да провеждат бридж турнир без масата за карти. Рот чоплеше нервно нещо по ръцете си, сложени в скуга. Кап барабанеше с молива си „Монгол №2“ по своето бедро.

— Лъмбровски ли беше този, който току-що видях? — попита Дюит. Кап се престори, че не е чул.

Хиндеман каза на Дюит:

— Джеймс, ние запознахме мистър Рот с новите улики: лепенката, маркуча и той помоли да разговаря с нас. Неговата загриженост, ако не греша, е какво и колко да кажем на пресата.

Рот започна суроно:

— Слушайте, момчета, не искам да ви говоря за вашия бизнес.
— Стана, мина зад бюрото на Хиндеман и спря до прозореца. Дръпна

въженцето и вдигна прашните щори „Ливлър“. Дюит не го познаваше добре, но му се стори, че в определен момент от живота си е бил в кръжок по драма. Той посочи театрално навън през прозореца и каза:

— Това отвън е мой бизнес. Тези улици, магазини, галерии, ресторанти, каквото речете. Ако кажем, че има убиец на свобода в града, тези тротоари ще пресъхнат за една нощ. И тези туристи, които именно ни поддържат живота, джентълмени, ще изчезнат. Никакви туристи, никакъв бизнес, никакви данъци, никакви заплати...

— Никакви гласове — промърмори почти на себе си Дюит.

— Какво, детективе? — възклика Рот, обръщайки се рязко почти на пети към него.

— Уважавам вашата загриженост, кмете Рот — каза Дюит. — Но ние сме принудени да използваме всички налични средства, които могат да помогнат, да спрат този тип. Пресата е много ефективен инструмент. Не само ще предупредим обществеността и така ще спечелим хиляди уши и очи, но може и да подплашим здравата този тип, да го накараме да се замисли добре. Пресата вече спекулира над възможностите...

— Спекулира, да — каза Рот, прекъсвайки го. — Но никое упълномощено лице в действителност не е излязло да каже, че е убийство. Виждате ли разликата? Каква вреда може да има ако се направи изявление, че двата смъртни случая са подозрителни и че разследването продължава? Това избягва думите „умишлено убийство“, но ни оставя честни пред обществеността.

Кап изръмжа:

— Освен това, Дюит, ние адски сигурно не искаме да разкриваме факти, улики и доказателства на извършителите на престъпления, нали така? Ако им кажем как сме разбрали, че е убийство, тогава те другия път ще знаят какво да избегнат. Дори само да дадем изявление, ще се разкрием, че просто сме по следите на престъпника. Не е ли по-добре за всеки, ако лежим ниско притихнали известно време.

— Такъв подход — каза Хиндеман, — може да се върне обратно и да се стовари на главите ни, Мани. В крайна сметка това, което знаем, и кога сме го разбрали ще стане известно на хората, и ако не сме изправени с лице пред проблема, има хора, които неизбежно ще заявят, че ако не сме се крили така, е можело да бъде спасен не един човешки живот.

— Това, което казваме — обясни Дюит, прокарвайки чертата: той и Хиндеман от едната страна, Кап и Рот от другата, — е, че е много малко вероятно този тип да спре действията си, случайте като този... ще има още убийства. А можем да го накараме да се уплаши и да се предаде. Предлагам да направим изявление, че знаем, че са убийства, че си сътрудничим както с офиса на окръжния прокурор, така и с офиса на шерифа на област Монтерей, и че се подготвя голямо претърсване навсякъде.

Рот започна да крачи отмерено край прозореца; профилът му имаше сувор вид. Дюит не можеше просто да повярва как беше облечен той: дори с пистолет на челото не можеха да го накарат да облече някоя от тези шотландски бъзикни, още повече всичките наведенъж.

— Нека ви попитам следното, детектив Дюит. Ако някой влезе през тази врата през следващите пет минути и си признае престъплението, но вие нямаете повече доказателства, отколкото сега имате, Бил Сафелети ще има ли тогава пред себе си дело за разглеждане?

Дюит погледна Хиндеман. Въпросът беше шарлатански. Не повече доказателства, отколкото сега имате.

— Ако някой си признае, тогава ще трябва да имаме и доказателства от разследване, че е така, и то допълнителни. Въпросът е малко с уловки за отговор.

— Но ако не откриете повече доказателства? Искам да кажа... която и да е от уликите съдържа ли основателен довод да се уличи определен човек в отделното престъпление?

Опитвайки се да избегне отговора, Дюит каза:

— Би могло да открием колата, която е оставила след себе си моторното масло.

— Това моторно масло — каза рязко и пронизващо Кап, — не ти върши никаква работа, защото единственото нещо, което предполага, е, че някой е бил близо до местата. Това не ти дава достатъчно основание. И мога да ти кажа, че е адски сигурно, че няма да осъдиш човек заради някакви косми от куче — завърши подигравателно той.

— Имаме отпечатъци от пръсти, които обработваме — напомни Хиндеман.

— Отпечатъци от пръсти? — каза Рот изненадан.

Кап контрира:

— Никой не е казал, че човекът, който е откраднал касетофона, е престъпникът. Още разследваме. Защо отпечатъците, които не бяха на Макдъф, не бяха намерени другаде из кабината на онзи камион?

Дюит почувства, че нещата му се изпълзват. Когато някой дърпа въжето наистина здраво, можеш да го изкараш от играта просто като го пуснеш. Той каза:

— Слушайте, уликите са косвени. Това го знам! — прочете шока по лицето на Хиндеман. — Достатъчно ли е за достатъчно основание? Засега съмнително. Но като при всяко разследване една частица доказателство води до две или три други. Въпросът, с който се занимаваме, е дали да информираме обществеността. Колкото до мен, аз не искам друга жертва да има на моята съвест. Щом искате да се играе различна игра — каза пряко той на Мани Рот, — тогава нека решението бъде ваше. Ще трябва вие да се примирите със следващото убийство, не аз. И запомнете, нашата първа отговорност не е да го заловим. — Рот погледна Дюит скептично. Дюит потвърди: — А да го спрем. Искам този тип да знае, че сме по следите му. Искам да се оглежда назад над рамото си.

— Ще уредя пресконференция — каза Хиндеман, очевидно вече взел решение за това.

— Исусе — възклика Рот, — нещата вече излизат извън контрол.

— Нима излизат вече? — попита Дюит. Извини се и излезе от стаята с бърза крачка.

3.

Хауард Лъмбровски се върна в апартамента си няколко минути след четири, разстроен от напусто изгубения за него ден, както считаше той. Домът му миришеше по-лошо, отколкото боклука край блока. Очуканата кушетка и захабеното бюро бяха всичко, което беше останало от неговите мебели, наред с касата за мляко, която служеше за пиещестал на черно-белия му телевизор с еcran колкото тостер. Преди беше имал стол с облегалка, тапицирана с платно, облегалката се беше разкъсала и просто разпаднала и Лъмбровски хвърли целия стол през прозореца в пожарния коридор, където стоеше и сега.

Нещата не вървяха добре. Трябваше да разбере кой беше свързан с този кокаин, преди да беше станало късно и топката да дойдеше у него. Щеше да получи или купон за храна, или сертификат за ада.

Имаше нещо в телефонното обаждане точно в онзи особен момент, което като спусък освободи отвращението му на ченге към съвпадението. Не може да служиш на полицията седемнайсет години, без да придобиеш някои инстинкти. Беше под наблюдение. Може би и го следяха.

Можеше да остави телефона да си звъни, без да вдига слушалката, но защо? Използвал си хора в този бизнес, използвал си, който е трябало да използваш, за да си свършиш работата. Беше опитал да работи по друг начин известно време — само два месеца — като новобранец патруля от патрулиращите с коли двойки. Обаче тогава научи лесен начин да си върши работата. Ако арестуваш някоя проститутка за четвърти път, когато и двамата знаете, че щом бъде пипната, трябва да отиде да излежи присъда, тогава ѝ предлагаш избор: да падне на колена пред теб и те издуха подобаващо, или да я откараш, където трябва, за да ѝ направят някои снимки с номера на врата като гердан. Ако трябва да удариш някой тип няколко пъти, за да извадиш от него правилното обяснение, удряй, където няма да стане синьо. Трикове. Малки начини да се смаже една спечена система, която смърди от търгъзи закони, замислени да защитят самите гъзове,

вършещи престъпленията. Защо ли Лейди Темида има превръзка на очите? За да не вижда кой я чука.

— Даа? — отговори той на позвъняването, поглеждайки своя часовник и питайки се дали не е много рано да изпие едно за стабилизиране.

— Време е да свършим малко работа — каза същият глас. — Трябва вече да си се уморил от тичане насам-натам.

— Слушам.

— Да се видим.

— Не се бъзикай с мен, човече — погледът на Лъмбровски намери третото чекмедже на шкафа в кухнята. Тя беше там, вътре, легнала. Чакаше го.

— Трябва да разговаряме. На четири очи. Не по телефона. Имам снимки, които, мисля, ще те заинтересуват.

— Снимки ли? — попита Лъмбровски, опитвайки се да си спомни дали беше имало достатъчно светлина през онези ранни утрини. Дали можеше някой наистина да е направил снимки?

— Точно така, снимки. Мисля, че ще се заинтересуваш много да ги видиш.

— Колко?

— Това е предмет на договаряне — каза гласът. — Не сега по телефона. Трябва да се срещнем и запознаем.

— Казвай — каза Лъмбровски.

— Ще ти кажа името на заведението. Там ще те потърси друг човек. Той ще уговори срещата. Ако разбера, че се опитваш да ме пързаляш или да забъркаш полицията, никога няма да ме видиш отново. Стане ли така, знай, че няма да можеш да спреш тези снимки. Няма да ти хареса докъде ще стигнат. Засега иди в „Подковата“. Ще ти се обадя там по телефона.

Връзката беше прекъсната.

— Не си намерил, който трябва, симпатяга — каза Хаурд Лъмбровски на глас, когато влезе в кухнята и отвори третото чекмедже. Малко се колеба, преди да бъркне вътре. Нямаше да е разумно да бъде пиян. Този тип не беше глупав: явно беше премислил всичко внимателно. Очевидно щеше да наблюдава всеки негов ход през следващите няколко часа. Беше професионалист.

Какво ли, по дяволите, беше правил този тип на паркингите в пет часа сутринта?

4.

В четири и няколко минути, след аутопсията на Малкъм Маќдъф, която го беше оставила с гадене в стомаха, но беше довела до някои интересни неща, Дюйт реши да проследи „Мустанга“ на Лъмбровски. Любопитството му беше нараснало от резките звуци при отваряне и затваряне на вратата на колата му сутринта. Отби се при Анна — нямаше подобрение и продължи с колата си до крайбрежния жилищен комплекс на Лъмбровски. Няколко минути по-късно откри „Мустанга“ в синьо и бяло. Беше паркиран под навеса за коли на жилищния блок:

Дюйт пусна Ръсти да обикаля из съседните места за паркиране и потърси място, където да се облекчи. Ръсти отначало се опита да започне игра на преследване с него, но после се предаде и последва носа си из паркинга.

Местата за колите на паркинга под навеса бяха номерирани, което означаваше, че са повече от сигурно ангажирани. Дюйт приклекна, провери под колата на Лъмбровски, опира асфалта и извади ръката си изцапана с моторно масло. Моторно масло? Наистина се учуди. Но нямаше начин как да разбере, ако не провереше маслото с по-обективен тест — трябваше да сложи чиста хартия на земята, да спре колата отгоре ѝ. За такъв тест трябваше да се получи и съответната писмена заповед. Присъствието на маслото, съчетано с описание на колата от Де Сика, би могло да се окаже достатъчно да се убеди Сафелети да се обърне с молба към някой съдия да издаде заповед за изследване, но той се усъмни в това.

Гласът на человека имаше отличителната особеност на забавено пуснат звукозапис:

— Деэффективе Дъймуит — подвикна Лъмбровски от входа на блока, — на какво дължа това неудоволствие?

Дюйт се изправи, извади носната си кърпичка и избърса омазаната си ръка. Гротескно едрият Лъмбровски носеше пред себе си огромен корем, който опъваше смачканата му риза на копчетата. Бледото му лице и зачервения му врат сякаш бяха напълнени с въздух под налягане. Раменете му бяха изкривени напред, а малките белези по

лицето, постоянно подутите стави на пръстите и самите извити пръсти принадлежаха на боксьор.

— Любопитството — обясни Дюит. — Имаме един свидетел, който идентифицира кола със синьо и бяло при нашето второ убийство.

— Знаеш какво казват хората за любопитната котка, детективе.

— Да, котката я убиват — Ръсти изляя, втурна се към тях и поздрави Лъмбровски като добър приятел, с когото отдавна не се беше виждал.

Лъмбровски потупа приятелски кучето и каза:

— Виждаш ли? Той ме харесва, Дъмуит.

— Не бих го взел за искрено, Лъмбровски. Ръсти веднъж искаше един манекен да го погали — Дюит плесна с ръка по крака си и Ръсти коленичи до него. — Искам да те питам нещо. Ходиш ли понякога край плажа „Кармъл“?

Лъмбровски се усмихна:

— Не се налага да отговарям на въпроса ти, детективе — пристъпи напред и нарочно натисна лапата на Ръсти с върха на обувката си. Кучето изскимтя от болка и Дюит се загледа в него, Лъмбровски използва ситуацията, хвърли се напред и стовари цялото си тегло върху Джеймс, тръшвайки го по гръб върху „Мустанг“, с което успя да изкара всичкия въздух от него. — Извинявай — каза той, хвана Дюит за реверите и отново го тръшна върху колата. — Испусе, колко съм тромав — каза той и го пусна изведнъж.

На Дюит му се поиска да каже нещо мъжествено: „Другият път няма да нося значката“ — или нещо такова. Но ужасната истина беше, че Лъмбровски не беше подходящия човек, с който да се бори. Той тежеше поне 240 фунта и беше добре известен като бивш боксьор със „Златна ръкавица“. Поради това Дюит опита да го сплаши:

— Може би ще искаш да си вземеш адвокат, Хауи?

— Сънуващ, Дъмуит. Няма да получиш нищо. Знаеш ли номера на колата? Не, сигурен съм, че не знаеш, защото нямаше да се бавиш чак толкова. Не искам адвокат, Дъмуит. Искам нещо за пие. Сега ме извини и ходи да се чукаш отзад. И варди кучето си. Не гледам много внимателно, когато стъпвам. — Отвори вратата на своя „Мустанг“. Пантите на вратите изпицяха с рязкото отваряне и после се чу силното пронизително „тряс“, когато я затвори със замах.

Дюит извика Ръсти до него и видя как Лъмбровски почти щеше да удари неговия „Зефир“, докато излизаше от паркинга.

5.

Дюит намери окръжния прокурор Бил Сафелети до рецепцията на неговия офис в Монтерей, тъкмо приготвящ се да напусне за уикенда. Сафелети не му предложи да седне. Само каза отсеченено:

— Имам среща на чаша с министъра на правосъдието на щата след около трийсет минути. Дошъл е дотук за турнира на Мани. Какво има? Да не би да има някъде пожар?

— Имам свидетел от местопрестъплението на Макдъф, който направи доста добро описание на някаква стара спортна кола в синьо и бяло. Шофьорът бил едър, дебел. — Обясни и звука от вратата на колата на Лъмбровски, че е проверил колата и че е изпускала масло. — Знам, че сега е петък... но става въпрос за убийство на човек, двойно убийство и бих искал да конфискувам „Мустанг“ на Лъмбровски и проверя маслото. — Въпреки скептичното изражение на Сафелети, той добави — Всички имаме някакви предчувствия, Бил. Щом тази кола изпуска масло, аз искам да я конфискувам и я прекарам през лабораторен тест за сравнение.

— Ох, Господи, Дюит — каза Сафелети; обърна се настрани, направи няколко крачки, обърна се пак към него и спря. — Основание?

— Очевидец.

Сафелети поклати отрицателно глава.

— Твоята неприязнь към Лъмбровски е широко известна сред юридическия бранш. Ще признаеш ли това?

— Не е тайна.

— И как си мислиш, на какво ще заприлича това? Издаваме първа заповед и тя е точно срещу твоя архивраг. Не е ли прекалено, Джеймс?

— Ще наруша ли неговите права ако само пъхна парче вестник под колата му?

— Ти все още събиращ доказателства — каза Сафелети и се замисли за момент. — Може би още не ни е притрябвала заповед. Имаш много добър казус на подозрение, основан на показания на твой свидетел. Той може да ти осигури свободно пространство за действие

по събиране на доказателства. — Отведе Дюит в кабинета си, намери някакъв подвързан с кожа том на рафта на библиотеката си и го разлисти. — Това масло може да бъде разгледано в категорията изхвърлени доказателства; например, когато заподозреният хвърли предмет от движещ се автомобил и това хвърляне бъде забелязано от служители на закона. То е валидно доказателство само докато забелязаният предмет бъде хвърлян.

— Искаш да кажеш, че ако действително видя да капе масло отдолу на „Мустанг“ на Лъмбровски, то поставянето на вестник под колата, за да се хване това масло, е като улавянето на изхвърленото доказателство?

Сафелети предупреди:

— Никакъв арест, нито задържане без точно съответствие, Джеймс. Едно точно съответствие ще ти даде достатъчно основание да заподозреш пряко Лъмбровски. Веднъж колата да бъде конфискувана и всичко зависи от лабораторията. Ако тестът на лабораторията даде положителен отговор, тогава ще можеш да го вкараш за разпит... но само за разпит — напомни му той.

— Разбрано.

— Ако си намислил да конфискуваши, първо се увери, че имаш работа с умищлено убийство. Ако не можеш, тогава ще ангажираме някой по-нависоко в униформа да се справи. И непременно прекарай през електронен тест картона му за шофьорската книжка, съхраняван в картотеката, след като провериш тази мостра от масло и преди да конфискуваши. Добре си известен с отношенията с Лъмбровски и, ако сгрешиш някъде, ще изглежда като опит за подмамване и хващане в клопка.

6.

Дюит се върна в офиса си да вземе формуляр СНР 180 за конфискация, какъвто използваха всичките полицейски участъци, защото беше много добър, а с добри формуляри беше трудно да се сдобиеш. На receptionта Джини го спря с конспиративен поглед и приглушен глас. Кожата ѝ както винаги беше лъскавочерна, а изкуствените сенки на очите бяха смущаващо светлозелени и се числеше към любимите му хора тук.

— Джеймс, като си се захванал с такава работа, оглеждай от време на време нещата, които са привлечли вниманието ти, защото май са много необичайни, разбиращ ли? — Усмихна се. Беше се наканила да прави нещо днес: розово червило, малко от което беше полепнало по предните ѝ зъби. — Слушай какво, никога не съм го виждала в секцията за съхраняване на информацията. За Кап става въпрос — добави тя, като че ли той не знаеше за кого говореше тя. — Човекът беше вътре сам. И не знае кой бутон за вратата да натисне, за Бога. Случайно бях наблизо да му помогна и зърнах какво носи в ръцете си, Когато излизаше. Мисля, че е един от твоите доклади. Знаеш адски добре, Джеймс, че ние, момичетата, сме длъжни да водим стриктно всички направени копия от всички доклади по разследвания. Това е регламентирано с правилник изискване. Аз после проверих дневника на твоите папки с доклади и открих, че никъде не е отразено, че той е правил копия. Това въобще не е правилно, Джеймс! Щом трябва да го правим правилно, трябва и той да го прави така.

— Кога беше това, Джини?

— Трябва да ти кажа, че ми щракна в главата, когато стана за втори път — каза Джини вместо отговор на въпроса му. — Дотогава въобще не съм проверявала.

— Втори път ли?

— Да, сигурно за Макдъф. Първият път той влезе след Осърн. Не е записано за нито един от двамата, доколкото мога да ти кажа.

Дюит ѝ благодари.

— Защо го прави това, Джеймс?

Дюит вдигна рамене.

— Как така командирът не изпълнява процедурите, след като на останалите от нас веднага започват да ни крещят, ако не ги спазим?

— Точно това възнамерявам да го попитам — каза Дюит.

— А, и между другото — добави тя, — имаш посетител.

Дюит тръгна към кабинета си с Ръсти близо до краката му.

— Сам? — каза той, след като влезе и завари мъжа да „чете“ изданието за бански костюми на „Спортс Илюстрейтид“.

Ръсти напъха дълбоко нос в скута на мъжа и заклати ентузиазирано цялото си тяло. Мъжът се опита да отблъсне муцуната на Ръсти от слабините си, но кучето беше достатъчно силно. Ниският, но набит Хектор Рамирес, когото всеки наричаше Сам, имаше кафяви очи с тежък и проницателен поглед под дълги гъсти, съединени в една вежди. Лицето му имаше леки белези от акне, но сът му беше малко поголям от обикновеното и червен на върха и край ноздрите от постоянно воюване с алергии. Беше на средна възраст и оглавяващ отдела за отпечатъци от пръсти на Министерството на правосъдието в Сакраменто.

— Тук съм само от няколко минути. Кларънс каза, че очаква да се върнеш. Каза, че няма да имаш нищо против...

— Ни най-малко.

Човекът беше облечен в тъмно пепитено спортно сако, риза на синьо-бели райета и черна плетена вратовръзка. От горния джоб на сакото се показваше несъответстваща розова носна кърпичка. Ръсти се опита да се захване с нещо друго, обикаляйки около кошчето за отпадъци. Дюит обаче го изпрати на неговото обичайно място пред кантонерката с папки. Кучето се отпусна там и въздъхна.

— Не ти писах да ти изкажа съболезнования за Джулия. А трябващо — извини се Рамирес. — Проклето да е, срам ме беше.

Дюит вдигна рамене.

— Както виждам, посещението ти не е от светски характер. Носиш вратовръзка само по работа.

— Винаги си наблюдален.

— Да не би да си дошъл за турнира на Мани Рот и набирането на средства за неговия фонд? Мислех, че си демократ.

— Няма връзка с това. Изпълнявам бърза поръчка. Трябва да се върна в Сакраменто до девет довечера.

— Значи трябва да е нещо добро, иначе нямаше да се мъкнеш от толкова далече, нали, Сам?

— Трябваше да говоря със Сафелети за случая „Санчес“. Той отива на дело в съда понеделник сутринта. Двамата изпращаме асистенти на делото и искаме да изгладим някои детайли. Освен това съм дошъл като момче доставчик. Ето папките с материалите по делата, които ти поиска... всички задушавания с автомобилни газове през последните пет години, които се бяха оказали криминални престъпления. Всичко от момчета, заключили малките си сестрички в семейните коли, до бесни лунатици. Всичко е твое. — Купчината беше голяма и Дюйт веднага разбра, че няма да е леко да се прегледа всяка страница в тези папки в търсене на подобни ситуации като в двете убийства. Но трябваше. Някой като Нелсън можеше да свърши тази работа. — А това — каза Рамирес и подаде нещо, опаковано в плик от кафява опаковъчна хартия като дебело писмо — е истинска награда. — Той подхвърли плика на бюрото пред него и продължи — можеш да благодариш на онази О’Дейли от лабораторията в Салинас. Някакъв смотаняк излял кафе върху всичките оригинални документи, които бяха нужни за делото „Санчес“. В тях бяха описани резултатите от теста на четвърт тон кокаин от корпуса на оня траулер. Да можеше да чуеш Паркър. Господи, вреше като луд. Изглежда никой не се е сетил да направи копие на тези резултати, никой в офиса в Монтерей. И поради някаква причина папката с полетите резултати беше пратена при нас посредством Министерството на правосъдието в Сакраменто. И, разбира се, ние нямахме копие от тези проклети неща, така че пратихме молбата до Салинас, където бяха извършени първоначалните тестове. И днес следобед, два часа преди самолета ми да излети за тук, ми се обади по телефона онази с жълтото около устата от Салинас и ми каза, че ако ти осигури пускане на тест с АСЛО за отпечатъците по камиона на Мақдъф, тя мисли, че ще може да намери документите, които търсим. Разбираш ли? Някакъв новобранец стърчиопашка да се опитва да ми завинтва гайките! Щях да скоча до тавана.

Дюйт отвори плика и извади многото листи, отпечатани с компютърен шрифт на принтер.

— Какво имаме тук, Сам?

— Както ти казах, подарък.

Дюйт вдигна поглед:

— Да не искаш да прочета всичко това?

— Това е за тридесет и петте латентни отпечатъка, които ни изпрати О’Дейли, включително четиринайсет откъслечни по жиците на таблото. Трудни бяха откъслечните, мога да кажа. Много малко извивки и примки, фотосите ги показват от едно до четиринайсет — обясни той. — Знаеш как работи АСЛО: компютърът претърска базата данни за подобни на отпечатъците образци, които имаме. Откъслечните като тези трябваше да бъдат обработвани вечно. Компютърът просто си скапа мозъка. Този, към който проявяваш интерес, е означен с номер седем. — Дюит ги прерови и го намери. — Всичките други се оказаха помия. Никакви хитове. Два се оказаха на Макдъф.

— Номер седем най-вече?

Рамирес насочи вниманието на Дюит към купчината папки и по-конкретно към фотокопие от някакъв арест, намиращо се най-отдолу.

— Марвин Ууд е твоят човек — каза той. — Живее в Сийсайд. Пада си по големите кражби. Списъкът на до сегашните му е цяла миля. Обича да задига касетофони на коли. Звучи ли познато, нали?

Дюит нетърпеливо разрови купчината документи и накрая намери папката с досието на Ууд, обвита с бандерол. Снимките на физиономията му показваха чернокож с раздалечени едно от друго очи, миловидно лице и плосък профил. Беше записан като висок шест фута и един инч, 210 фунта тежък; неженен. Арестуван девет пъти. Осъждан два пъти. И двата пъти пуснат условно. Беше условно на свобода повечето време от последните три години. Доклада за поведението му по време на условната присъда сочеше, че понастоящем е нает на работа в бензиностанцията на „Шел“ в Кармъл.

— Можем да докажем, че Ууд е бил в колата на Макдъф — обясни Рамирес. — Можем да докажем, че е пипал жиците, които са били свързани със стереото. Изучи го и ще видиш, че Ууд си пада по пипанията и оставянията на следи.

— Някои от другите отпечатъци да са негови?

— Не, нито един.

— Значи поддържаш становището си. Как можеш да обясниш отпечатъците по жиците, а не някъде другаде в кабината? — попита Дюит. Негова беше отговорността да открива и отстранява проблемите, да мисли три крачки напред.

— Хей, не забравяй, че там има и няколко зацепани отпечатъка, които не е ясно чии са. Може да са негови. Или може да се е сетил да избърше всичко твърдо, от желязо и стъкло, в кабината, а да е забравил жиците. Или си е свалил ръкавиците, за да напипа по-добре жиците. Това са съвсем естествени неща.

— Ще се съглася с теб.

— Благодаря ти, аз мога да сложа Ууд в колата. Останалото зависи от теб и е твое.

— Никога не е предприемал опити за физическо насилие — забеляза Дюйт, четейки един от документите за арестуване на Ууд. — Нямало е никакво насилие в миналото му. Това не пасва много добре за убиец.

— И аз го забелязах — призна Рамирес. — Но хората се променят. Как е дъщеря ти?

— Еми?

— Тази, която беше наранена.

— Тя е Анна. Не върви на добре. Още е в кома.

— Ако имах по-малка изкуствена челюст, щях ей така да си я въртя из устата и да не питам каквото не трябва. Извинявай за въпроса.

— Не се притеснявай. Еми е страхотна. На четиринайсет, а има акъл за четиридесет. Страхотна е.

— Аха.

— Как е семейството ти?

— Розита и аз се разведохме преди около две години. Живея сам с една котка, която се назива Бийнс и един цветен телевизор, казващ се „Сони“. А при теб ли е още твоята екзотична риба в аквариума у вас? И всички останали същества от твоя домашен адски готин „Морски свят“?

— Добра памет имаш, Сам. Не, продадох ги всичките. Жилището, в което живеем сега, е доста малко. Имах прекалено много спомени, разбираш.

— Даа. Аз продадох нашето легло на един битпазар почти за нищо. Всеки път, когато легнех в това проклето нещо... Не знам. Трябваше да го продам. Разбираш...

Дюйт кимна утвърдително. Когато Рамирес си отиде, той вдигна слушалката на телефона.

Първо се обади на Бъфорд Нелсън, второ — на полицая, който контролираше условната присъда на Марвин Ууд, и трето — на полицейски участък „Сийсайд“.

7.

Клеър О’Дейли изпитваше болки, защото столът беше евтин и неудобен. Началството се стискаше за столовете, масите, заплатите, дори за самата сграда и вместо това избираше да харчи обществените пари за хроматографни компютри, електронни микроскопи и портативни лазери. Доста странно ѝ се струваше това, че хората, които си плащат данъците, биха допуснали престъпленията да съществуват в такъв мащаб и жестокост, като сегашните, когато всичко, което се изискваше, беше пари, за да се сложат под контрол. Службите, които прилагаха на практика законите, страдаха от липса на достатъчно персонал, квалификация и парични средства, особено последните. Те бяха в ужасяващ недостиг. Клеър О’Дейли не беше никакъв политик. Тя отбягваше политиката, но живееше с постоянно удивление, че хората могат да изберат да живеят с престъплението.

Кутията беше пред нея. Тя съдържаше всичките неорганични доказателства, събрани по време на аутопсията на Маќдъф. Органичните доказателства — мострите от тъкан и кръв — бяха изпратени в пакетиран лед в червени охладители марка „Иглу“. Клеър потърси из съдържанието на кутията нещо интересно, с което да започне работа. Потърсвам беше дума на нейната майка, с която заменяше разравям и претърсвам, и тя се замисли за нея, тъй като майка ѝ не одобряваше нейния сегашен начин на живот. Майка ѝ беше момиче от Джорджия, дама от Джорджия^[1] от край до край, и въпреки че Клеър беше успяла да поизчисти своя лек акцент, тя никога нямаше да може да поизчисти позорното клеймо, което ѝ беше лепнато, че се е захванала с мъжка работа. Ако нейната майка беше успяла да я накара да живее според нейните виждания, досега Клеър щеше да е бременна, седнала неудобно до кухненската маса да гледа някоя семейна мелодрама по телевизията, докато нещо в традиционния глинен съд на печката се преваряваше. Майка ѝ се обаждаше всяка сутрин по телефона да пита за мъжете в нейния живот. През последните няколко месеца имаха много малко, за което да говорят.

Бележката относно съдържанието на малката стъкленица пред нея, гласеше: „Открито под ноктите на показалеца и средния пръст на дясната ръка“. Отвинти капачката и надникна вътре да види по-отблизо белезниковото на цвят вещество. Особеното нещо при разследването на човекоубийство, осъзна тя, беше, че около дузина хора работят по него и допринасят почти по равно, а повечето остават без никаква благодарност или просто невидяни. Вълнуващият елемент на всяко разследване беше груповата работа. Бяха един малък камерен оркестър — медицинският екзаминатор, съдебният следовател, лабораторните техники, експертите по латентни отпечатъци от пръсти, различните ченгета, някои от които от патрулите — автономни, анонимни и въпреки това под увереното ръководство на следователя, който им беше нещо като водач. Харесваше много техния водач. Трудеха се индивидуално, както правеше тя и сега, вземайки мостра от белезниковото люспесто вещество от стъкленицата и приготвяйки го за хроматограф — една свръхмашина, която нагрява веществата чак до изпаряване и после с компютър анализира газовете, за да определи химическите съставки. В резултат се изписаха графики, които при сравнение с тези в тристепенната база данни, пригответа за справки, можеха да разкрият не само същността на веществото, но често и неговия производител. Сегашната графика я отведе до дял в специалния наръчник, наречен СИНТЕТИЧНИ СМОЛИ. Започна да го разглежда по-бавно, тъй като графиките бяха много подобни. Накрая достигна страница, на която беше показана същата графика, като тази на екрана на монитора. Веществото, намерено под ноктите на Маќдъф, беше нискотемпературен плексиглас, произведен от „Филипс Петролиъм“.

Тя отрази всичко в документ, който щеше да се съхранява в съответната папка, както изискваха стриктните процедури на съдебния закон. Едно от първите неща, което научава криминалистът, и с което се среща натрапчиво често, е, че проклетото доказателство се събира и изучава с толкова труд само за да бъде изхвърлено после от съда заради някое канцеларско недоглеждане.

Беше научена, че сходствата са указателните стълбове на следователя. Съвпадения не съществуваха. Поради това, когато попадна на друга стъкленица, маркирана с ВЛАКНА, СЪБРАНИ ОТ ЕПИДЕРМИСА, тя я задели и започна да работи незабавно. От

секцията за веществените доказателства в другия край на коридора на лабораторията взе запечатана стъклена кутийка, съдържаща памучните топченца от аутопсията на Джон Осбърн. С помощта на сравнителен микроскоп, който позволявало едновременно наблюдение на две отделни неща — по едно за всяко око — тя огледа влакънцата на тези топченца и влакънцата от подобните топченца, намерени по Малкъм Макдъф. Тъй като откри, че са подобни, реши да пусне и двете мостри на хроматографски тест. Минути по-късно тя вече прелистваше папките с твърди корици, в които на свободни листа имаше полезен справочен материал. Сърцето ѝ биеше бързо, защото това беше истината за съдебния следовател, която често катапултираше разследването от състояние на озадаченост в решен проблем. Да бъдеш част от този процес...

Изостави тази папка и потърси друга, прехвърляйки листите бързо. След малко забави темпото. Започна да кима утвърдително. Очите ѝ заподскачаха по формите на графиките на екрана на монитора и тези от листа в папката. Нито един друг лист не предлагаше дори частично съвпадение, докато този предлагаше две трети идеално съвпадение. Дюйт определено щеше да се заинтересува. Щеше да моли за него. В горния край на листа прочете написаното:

ПЕРМАНЕНТНО-ПРЕСОВА ТЪКАН
СЪС СЪСТАВКИ В СЪОТНОШЕНИЕ
ПАМУК/ПОЛИЕСТЕР% = (60/40)

Останалата част от графиката остана загадка. В нея се описваше някаква позната химична съставка, която обаче не можа да разшифрова много добре. Намири друга папка със справочни листа с графики и продължи да ги прелиства.

8.

— Не разбирам — каза Еми от другата страна на масата в трапезарията. Тази вечер за вечеря имаше лазания по френски — Защо просто не пипнеш този тип? Имаш отпечатъците му.

— Опира до закона. Обадих се на неговия полицай, който контролира спазването на условната присъда, и му казах да звънне на Уд, за да разбера дали си е вкъщи или не. Вкъщи си беше. Това се превръща в проблем за мен. В Калифорния има един закон, който се казва „Хората срещу Рейми“, защото е извлечен някога от такова дело. Той казва, че не можеш да арестуваш човек в собствения му дом, без да бъде издадена заповед за арест. Нормално всичко, което е необходимо да се арестува човек, е доста сериозният довод... казва се достатъчно основание. Днес е петък. Тук започва голям политически уикенд. За да се получи заповед за арест, трябва да имам жалба, подписана от окръжния прокурор и да я пусна по процедурен ред. Трябва съдия да я утвърди. Което е невъзможно да стане тази вечер. Утре е различна история, въпреки че може да е по-лесно този човек просто да се изчака да излезе от своя фургон.

— Не изглежда да е справедливо.

— След като законът е справедлив за едната страна, то рядко е справедлив и за другата.

— И непременно трябва да имаш заповед?

— Мога да го арестувам по достатъчно основание, но поради „Рейми“ най-вероятно в съда ще го загубя.

— Искаш ли бисквита?

Дюйт си взе.

— Полицайте от крайбрежния участък държат под око неговия фургон. Ако Уд направи крачка вън от него, ще бъде арестуван веднага.

Душейки наоколо по пода, Ръсти откри няколко трохи и ги налапа бързо с език. След това вдигна глава и погледна Еми за още.

— Не се моли — каза му тя.

— Тази вечер изглеждаш хубава. Какво си намислила?

— Да прекарам вечерта у Брайър — припомни му тя.
— Искам да кажа къде ще ходиш?
— На разходка из центъра, по централната алея. Кларънс ще ни закара двете с колата и после ще ни вземе.
— Мистър Хиндеман. Не искам да го наричаш Кларънс.
— На него му е все едно. Защо не и на теб?
— Ем, разговаряли сме за това.
— Ем, разговаряли сме за това — имитира го тя. — Исусе, тате, какво скапано извинение. Само защото сме разговаряли за нещо...
— Разговаряли сме и за това! — прекъсна я той. И след малко добави: — Съжалявам.
— Стегнал си се нещо и е заради този случай. Отпусни се. Ще пипнеш този тип. Тази вечер трябва да оставиш Ръсти тук. Изглежда много изнервен. Толкова време отзад в колата ти — каза тя и потупа кучето. — Изглежда малко си под стрес, тате. — Стана и го погали нежно по главата като прокара ръце през косата на слепоочията и я намести зад ухoto му.

9.

През септември в Серенгети полицайите приличат на диви животни: както всяка жаба си знае гъоля и скача все в него, така те се връщат в едни и същи дупки. Ветеран като Лъмбровски с най-голяма вероятност можеше да бъде намерен в едно от четири-пет постоянни заведения.

В осем часа Дюит забеляза „Мустанга“ на Лъмбровски в „Подковата“, която беше именно такъв крайбрежен гъол, и чиито мигащи светлини можеха да се забележат от няколко пресечки. Дюит извади от багажника си чисто парче бяла опаковъчна хартия, което беше взел от месарницата. Обикновено използваше такава хартия за ушиване на много веществени доказателства, тъй като беше здрава и пътна, и сега щеше да осигури добра повърхност, на която да покапе маслото. Пъхна я под двигателя на „Мустанга“ и я притисна с няколко малки камъка. Колко ли време трябваше да изчака, докато капнат достатъчно капки?

Върна се в своя „Зефир“ и започна да чака без компанията на Ръсти, която му липсваше.

Дюит се опита да си представи убийствата. Дали убиецът се криеше в автомобилите на жертвите, дали изчакваше в някой крайбрежен паркинг или ресторант? Дали си бърше с жертвите — както правеха много психопати — и успяваше някак да установи контрол над тях с малко насилие или почти без насилие? Дали нагласяше така колите им, че да се повредят и после пристигаше с камион с буксир уж, че ще им окаже помощ, а в действителност да ги убие?

Доказателствата бяха ключ. Доказателствата трябваше, ако бяха подходящо подредени, да му кажат как точно бяха извършени тези умишлени убийства.

Десет минути. Достатъчни ли бяха? Извади своето „Маг-Лайт“ от джоба на сакото и се върна при „Мустанга“. Освети колата отдолу и видя, че две големи капки бяха паднали върху хартията. „Подобни са“,

помисли си той, сравнявайки ги с онези, намерени на местопрестъпленията. Още една капка се канеше да капне.

Притеснен, че Лъмбровски можеше да се препъне в него за втори път тази вечер, той погледна през прозореца. Лъмбровски седеше на бара и пиеше. Добре.

Продължи да държи под око дебеланкото, проверявайки периодично месарската хартия. След пет минути Лъмбровски остави тежко чашата си и погледна към часовника на стената. Може би потърси с поглед телефон с монети на стената? Изглеждаше нервен. Дюйт дори почувства тревогата у него и реши, че Лъмбровски се кани да си тръгне. Защо иначе ще е толкова неспокоен? Когато Лъмбровски стана от стола на бара, Дюйт прекрачи входната врата.

Докато Дюйт влезе и се насочи към бара, Лъмбровски седна отново на високия си стол и Дюйт разбра, че е станал само за да дръпне нагоре панталона си. Кървясалите очи на Лъмбровски се извъртяха бавно настрани, когато забеляза Дюйт в огледалото.

— Дефектив Дъмуит — подвикна той. — Пак ли? Бизнес или неприятност? — Същият глас на заклет пушач, като гуми на камион по ситет чакъл.

Дюйт кимна за поздрав на няколко полицая от крайбрежния участък „Сийайд“, които разпозна в едно сепаре. Те се бяха наಸбрали на една маса около халби бира.

— Как е паметта ти? — попита Дюйт.

— Кристално шибана, абсолютно чиста — тросна се Лъмбровски, повдигайки чашата с водката си без лед. Не изглеждаше и най-малко пиян, но бавното му, удължено дишане го издаваше.

Дюйт остана прав точно отлясно на Лъмбровски. Барманът попита да донесе ли нещо за него. Дюйт отказа.

— Дори едно млекце? — попита Лъмбровски. — А мляко с какао, Дъмуит?

Дюйт погледна разсеяно часовника си. Как, по дяволите, да си осигури пет до десет минути?

— Хей, ръб скапан — възлюбения термин, използван за обръщение от приятелите на Лъмбровски; той очевидно привлече вниманието му, — като едно ченге на друго, мисля, че ти дължа това.

— Ти не си никакво Ченге, Дъмуит. Ти си бръмбардия. Винаги ще бъдеш такъв. Не разбираш от нищо ти, дори от лайно.

— Трябва да ти кажа — продължи Дюит, — че мисля да те прибера за разпит по онези убийства. — Помисли си, че си заслужава да отбележи в своя бележник, че Лъмбровски дори не трепна при използването на убийство вместо самоубийство.

Лъмбровски отново насочи вниманието си към чашата и я приближи до устните си:

— Ако не беше сега на работа, щях да ти избия шибаните зъби. Какво, майната му, разбираш ти от разследване на убийство?

— Ако искаш да разговаряш с мен, тогава можем да играем играта съвсем различно. Човек, даващ доброволно информация, е съвсем друга материя.

— Не разбирам за какво говориш — направи знак на бармана с показалеца. Подобно на фермер на аукцион на живи животни, който дава знак на аукционера, движението нямаше да привлече вниманието на никой друг, освен на бармана. Беше налята още водка. Барманът пак попита Дюит. Той отказа пак.

— Знаеш как са нещата, Хауи...

— Няма какво повече да ти казвам, Дъмуит. Разкарай се! — погледна отново часовника си и започна да потупва с крак неспокойно.

Дюит продължи:

— Сега ти правя предложението. Следващият път ще е гадно. Разбира се, ти си свикнал с гадните неща, предполагам.

Лъмбровски изведнъж отскочи от стола като леко петле, приведе се леко и връхлетя върху Дюит като бик. Дюит залитна назад, вдигна крака и падна, удряйки гръб в една маса. Четирите ченгета скочиха от сепарето и дойдоха за секунди. Подхванаха Лъмбровски и започнаха да го удрят и ритат в кръг около него. Но въпреки това бившият детектив ги повлече със себе си напред, счепквайки се пак с Дюит. Тъй като в момента беше на работа, Дюит беше принуден или да го арестува за нападение на длъжностно лице по време на изпълнение на служебните си задължения, или да се махне оттук възможно най-бързо. Да отговори на атаката на мъж като Лъмбровски не беше разумен избор. След като полицайте смогнаха да го удържат, Дюит излезе.

Светлината от фенерчето доказа, че се е задържал вътре достатъчно: равнобедрен триъгълник моторно масло под колата върху бялата хартия. Еуфоричен, той извади хартията изпод колата и я отнесе внимателно в „Зефира“. Намери разграфено парче мерна лента в

багажника, сложи го до петното на хартията и фотографира всичко това, за да може да бъде по-нататък увеличено, където трябва; светкавицата на фотоапарата прониза за миг тъмнината. Постави мостра от маслото в малко шишенце и залепи етикет на него. След това пусна парчето хартия в голям найлонов плик и го запечата. Вдигна микрофона на радиовръзката, но след миг размисли и се отказа. Щеше да е много рисковано да спомене по радиото за връзката между конфискацията на „Мустанга“ и разследването по убийствата. Ако пресата прехванеше думите му, щеше да си навлече истинска циркова сцена. Като за предпазна мярка блокира „Мустанга“ със своя „Зефир“ и се огледа за телефон с монети.

Електронният тест на картона с компютърната система премина нормално; беше открита регистрация на Лъмбровски. Униформен патрул се очакваше да бъде изпратен от участък „Сийсайд“ незабавно, последван от камион с буксир.

Дюит се върна право в блокирания „Мустанг“ да направи опис на колата преди да бъде конфискувана. Извади за попълване формуляр СНР 180. Развълнуван, забрави за резкия звук, който се чуваше при отварянето на вратата. Замръзна за миг на мястото си, когато го чу.

Вътрешната лампа беше включена и освети анатомичните скоростни и доста износени седалки в бледожълто. Дюит веднага се опита да бръкне в жабката.

Без предупреждение космата лапа го сграбчи отзад за косата и натисна с чудовищна сила. Веднага последва рязко дръпване назад.

— Излизай от шибаната ми кола — отряза ухoto му гласът на Лъмбровски. Дюит усети острия неприятен мирис на човек, който не се е къпал с дни. Братът му беше извит силно назад и десетфунтов снаряден удар на кокалчета на пръсти, кожа и косми разцепи неговата устна. Дюит просто отскочи от седалката. Главата на Лъмбровски се удари в тавана на колата. Той го пусна и отстъпи несигурно крачка-две назад. Дюит изскочи бързо от колата, готов за бой, но Лъмбровски рязко спря и с осанката си показа, че няма намерение да се бие. Само среса с окървавените си пръсти косата и кимна към Дюит:

— О'кей, примирие.

Дюит разбра промяната в поведението му чак когато забеляза радиоколата на участък „Сийсайд“ да приближава. След малко тя спря.

Шофьорът излезе без да бърза. Очевидно не беше забелязал, че се бият. Поздрави Лъмбровски по малко име и кимна на Дюит с думите:

— Вие трябва да сте Дюит.

Умно хлапе.

Дюит каза на Лъмбровски:

— Конфискуваме колата ти като вероятно доказателство в разследване по убийство.

— Какво? — изхленчи Лъмбровски, осъзнавайки, че колата му ще бъде изтеглена на буксир и че не само ще пропусне обаждането на изнудвача по телефона, но няма да има кола, с която да може да се придвижи докъдето и да е. — Лайнени глупости, Дъмуит.

— Направи го — каза Дюит на полицая, докосвайки разкъсаната си устна, с което изцапа с кръв ръката си.

— Добре ли сте, сър? — попита унiformеният, забелязвайки изведнъж, че двамата мъже са разрошени и раздърпани и дишат тежко.

Дюит хвърли поглед към Лъмбровски, разбирайки, че сега има възможността да оформи обвинение по нападение на служебно лице, но осъзна добре как това би повлияло на цялото следствие, тъй като ще изглежда, че насочването към него е било мотивирано от лични подбуди, а не от професионални. По-добре беше да се престори, че нищо не се е случило.

— Облегни се по очи на колата ми, ръцете нагоре — каза той неубедително.

— Правиш глупави неща, Дъмуит — предупреди Лъмбровски.

— Няма да мине.

— Ще мине, Лъмбровски. Не се притеснявам затова. На твоето място бих си взел адвокат.

— Какво означава това?

— Преводач ли искаш? — попита Дюит. — И тъй като има свидетел тук — каза той, посочвайки полицая, — отсега от теб се изисква да не напускаш града.

* * *

Дюит почака да дойде камиона с буксира, след което остави „Мустанг“ на грижите на унiformения полицай, както беше

посъветвал, Сафелети. Първоначалният опис на колата не съдържаше нищо полезно. Нужна му беше заповед, въз основа на която да може да бръкне по-дълбоко в нея, но и да опази евентуалните доказателства. Мислеше да се прибере у дома, напълно даващ си сметка, че е изправен лице срещу лице в тежка битка за получаване на заповед в събота, дори цялата документална работа да беше свършена както трябва. Изкушаваше се да се втурне и с максимална скорост да свърши всичко: да занесе стъкленицата с маслото довечера в лабораторията, да сравни триъгълното петно масло върху месарската хартия с увеличените снимки от местопрестъпленията. Лабораторията обаче от часове беше затворена. За да убеди директора Брайън Марни да отвори лабораторията в събота щеше да е истинско постижение, но имаше възможност да го постигне — разследванията по убийства можеха да правят изключения. Петък вечер? По никакъв начин.

В девет часа той се отби замалко у Кларънс да обсъдят Лъмбровски.

Когато Тона Бекман отвори вратата, Дюит веднага се почувства неловко, тъй като не можеше да се очаква Кларънс да покани приятелката си Тона, когато Еми трябваше да е на гости у тях. Времето и на Кларънс и на Тона беше ограничено и те двамата се стремяха да го използват най-пълноценно. В такива вечери Дюит вземаше дъщеря му Брайър на разходка или на гости. Тона, бегачка и ездачка, поддържаше елегантно и стройно тяло, намиращо се в много добър тонус. Беше облечена с брилянтно синя рокля и беше боса. Върху масата зад нея Дюит видя остатъците от тяхната вечеря все още в чиниите.

— Джеймс е — каза тя ентузиазирано, като че ли той не ги беше прекъснал.

Хиндеман се показа иззад ъгъла на коридора, идвайки от другата стая.

— Изненада — рече Дюит, но не влезе. — По кое време мислиш да докараши момичетата?

— Аз?

— Нали оставих Ем тук.

— Да. Аз ги откарах до търговския център и мислех, че ти трябва да ги докараши вкъщи.

— Мислех, че и двете щяха да са тук и да не излизат.

— Вие двамата май сте прекалено глупави за ченгета — прекъсна ги Тона. — Ем е казала, че ще бъде тук. И Брайър е казала, че ще бъде тук, и после и двете са офейкали. Най-старата хитрост на света.

— Тази работа май нещо не ми харесва — каза Джеймс. — Има един хлапак на име Талбо. Той души наоколо дори из храстите край къщи през последните няколко седмици.

Има собствена кола. Показва се в най-неочаквано време. Тръпки ме побиват от него. Разпитах за него Тами Кери, надзорника на вътрешния ред в гимназията. Истински малолетен престъпник. Предупредих Ем за него. Мисля, че съм постъпил добре, а?

— Да не е някой Конкистадор? — попита Хиндеман.

— Какъв? — попита Тона, правейки знак на Дюйт, който отново отказа да влезе.

— От „Конкистадорите“ — каза й Хиндеман. — През последните два месеца съществува верига добре потулени забременявания. Към едно от момчетата, считано за отговорно, беше предявено сериозно обвинение съгласно закона, и за да бъде осъдено за по-малко, то призна информация за тийнейджърската им банда, наричаща се „Конкистадорите“.

— Целта им била да „оправят“ повечето девственици до края на годината — каза й той.

— Но това е отвратително.

На Кларънс той каза:

— От това, което ми каза Тона, не бих се изненадал и най-малко. Той се държи свръхнагло.

— Идвам с теб — каза Хиндеман, обръщайки се към коридора.

— Нека първо се поогледам. Да видя дали наистина са из центъра. Да видя дали няма някъде парти. Ще ти се обадя.

10.

Той прекара трийсет минути в централната търговска зона на Монтерей, която беше изолирана за движение на автомобили и имаше чудесни тихи улици и алеи. Това беше любимо място на тийнейджърите. След като не ги откри никъде, провери телефонния указател в една будка за адреса на дома на Талбо в Пебъл бийч.

Няколко коли бяха спрели една до друга на малкия паркинг пред къщата в Пебъл бийч. Гърмеше рок музика. Той блокира паркинга със своя „Зефир“, съобщи по радиовръзката, че не е на работа и заключи пистолета си в жабката на колата. Вече един цивилен баща. Тръгна с решителна и сърдита стъпка към входната врата и я отвори без да чука.

Стайте бяха тъмни, музиката — невероятно силна. Надуши тежката миризма, пушек от цигари с марихуана.

Включи лампите и привлече вниманието им. Хлапетата се бяха гушнали по двойки. Започна да обикаля френетично стаите. В една налетя на тийнейджърска двойка и прекъсна гърчовете на тяхната активна любов. Светна лампата и им каза да се обличат. Брайър, Еми, Били Талбо и още едно момче в горещата вана в банята в задната част на къщата, всичките почти голи. Еми се държеше стабилно, координирано. Брайър беше разкопчана, разголена.

— Ще бъда във всекидневната — рече Дюит.

Няколко от хлапетата избягаха. Дюит нареди на всички, които бяха шофирали коли дотук, да се обадят на своите родители. На масата за кафе намери празна хартиена подвързия, огледало и ножче за самобръсначка.

Талбо се приближи откъм лявата страна на Дюит, облечен в хавлия. Беше симпатично, атлетично момче.

— Родителите ти вкъщи ли са си, Били?

— Ти не почука.

Каква наглост, помисли си той, каква безочливост.

— Трябва ли да са си вкъщи?

— Не си канен тук, мистър Дюит. Не си ми показал никаква заповед. Влизаш без разрешение в чуждо място.

Каменностуденото изражение на лицето на момчето беше почти заплашително. Когато Дюит беше хлапе, думата беше отклонен. Били Талбо беше с отклонения: ембрионът на неговия интелект се беше развел неправилно.

— Да извикам ли полицията? — попита Дюит.

— Можем да оправим нещата — каза веднага Били Талбо с невероятно монотонен глас, поглеждайки как неговите приятели продължават да използват телефона. — Няма нужда.

— Тези момичета са малолетни, Били. Това може да означава много сериозни обвинения. Много сериозни.

Талбо се ухили глупаво, но самонадеяно и надменно:

— Предполагам, че ти трябва да хванеш онзи убиец. Или да не би да си падаш повече по гимназиалните партита?

Дюит се обърна рязко и направи крачка към момчето. Намерението му беше очевидно.

— Само се опитай — предизвика го хлапакът с подканващо махане на пръстите на ръката. Големият инат Били Талбо. Дюит спря. Разследването се влачеше тежко и мудно: да заплашва хлапака беше нещо, което би направил Хауард Лъмбровски.

— Или вие момчетата там в участъка май сте много заети да смърквате содата на прах на умрялото конте, вместо наистина да се хванете да потърсите оня, който го е убил.

— За какво говориш? — Дюит искрено се озадачи за момент.

— От това, което чувам, умрелият тип е носил кокаин, който не е бил успял да достави, където трябва. Чух, че момчетата са го намерили и не са казали нищо за него — Талбо започваше да се открева и то още по-нахакано. Виждайки изненаданото изражение на Дюит, той каза: — Майната му, та ти не знаеш, а? Вие ченгетата сте май доста тъпи. Не знаеш нищо?

— Откъде знаеш ти, Бил? Той твоята връзка ли беше?

— Просто ти казах, а ти слушай какво се говори.

Казал ли беше Дюит на Еми, че подозират Осбърн, че е бил доставчик на наркотици? Беше ли го споменавал в присъствието на Еми? Беше ли нарушила Еми едно от техните най-свещени споразумения никога да не разговаря на полицейска тема, с който и да е друг, освен него. Той погледна към нея, търсейки онези млади очи, които му напомняха за неговата съпруга, но попадна на пусто.

— Амелия, почакай с Брайър в колата, моля те — каза той отсечен. Еми отстъпи назад и остави Дюит сам с Талбо във всекидневната.

Той направи още няколко крачки към момчето, после вдиша и издиша, за да се успокои и стабилизира.

— Къде се е предвиждало да бъде доставен този кокаин, Били?

— Освен своя гняв, Дюит чувстваше неотложния подтик да узнае каквото може. Можеше да има някаква следа. — Чул си, че пратката въобще не е пристигнала предположи Дюит, но го произнесе категорично. Талбо не отговори. — Слушай, момче, може да си прокараш път вън от един ад, в който би имал безкрайни проблеми. Искаш ли да говориш затова или искаш да опиташ късмета си с обвинение, че съдействаш за малолетна престъпност? Мога да ти го лепна много добре, Били.

Талбо погледна Дюит с празен поглед.

— Разбираш ли, че става дума за разследване на убийство? Не се мотая за тоя, дето духа тук!

Талбо премигна. Решителността и напрежението в гласа на Дюит го стреснаха. Огледа се, после погледна Дюит и каза:

— В училището има кокаин, разбираш ли? Когато наблизят уикенди, търсенето нараства. Чувал си такива неща.

— Продължавай.

— Чух, че ако искаш нещо за уикенда, трябва да го купиш рано в четвъртък като платиш няколко зелени повече. Тогава предлагането било слабо и цената скачала.

— Какво друго си чул? — попита веднага Дюит. — Ако не ми кажеш точни неща и хора, Били, знай, че си слагаш две железни гравнички.

— Чух, не от определен човек, че някакъв го пренасял, а друг го чакал, но доставката въобще не станала. И както казах, вие момчетата там сте свили содата и сте решили да я пазите настрани далече от пресата. Това довело до преждевременното изчезване на някои по-низши пласьори от района, ако ме разбираш — този хлапак трябваше да е взел тези думи от „Пороците на Маями“^[2].

— Едно име би помогнало много на положението ти, Били.

Талбо се ухили. Изражението беше обиграно, предвидено да означи отракана лукавост. Но погледът му беше тъп.

— Тези хора нямат имена, мистър Дюит — каза той. — Появрай ми, човекът е носил цяла унция кокаин, независимо дали момчетата са го намерили или не.

* * *

Първият родител пристигна след малко и разговаря насаме с Дюит. Беше загрижен очевидно повече за юридическите последствия за самия него, отколкото за това доколко сексът, наркотиците и алкохолът могат да навредят на неговия син. Тази първа среща просто зашемети Джеймс, но го подготви за следващите родители. Повечето имаха подобни юридически опасения.

Талбо стана нетърпелив и все повече му беше трудно да укрие своето упойване, тъй като изтичаше вече час. Започна да протестира със силен глас за най-различни неща, отпуснал се блажено в един издут фоъайл. Все повече оплакванията му се превръщаха в открита заплаха. Осъзнавал ли Дюит какво прави? Знаел ли Дюит, че да проваля партита било и за хората и за него лош късмет? Заплахите започнаха да досаждат на Дюит, но той не искаше да го показва и да даде възможност за успех на Талбо.

Когато си отиде и последното хлапе, Дюит отиде до Талбо, погледна го и каза:

— Това, което някой ден ще научиш, Били, е, че да играеш грубо е много рисковано, защото винаги има някой по-груб от теб.

— Точно така мисля и аз — съгласи се Талбо, тълкувайки умишлено погрешно предупреждението на Дюит.

— Ще ходя при момчетата от наркоотдела да запиша някои неща. Знай, че ако името ти се появи по-нататък, с теб е свършено. Този път обаче ще пропусна да го впиша.

— Няма да поискаш да напъхаш и Еми в цялата тая гадост, нали? — попита Талбо.

— Колкото до секса с четиринайсетгодишни момичета... могат да те напъхат за години. Да те напъхат в места, където разни типове ти връзват глезените за дръжки на метли и минават по ред да ти проверят нивото на маслото. Много е весело.

— Брей, целия се разтреперих. Не виждаш ли?

— Мислиш, че се шегувам? Мога да уредя една туристическа обиколка из такива места за теб и твоите приятелчета.

— За мен? Мога да ти кажа, че си един лицемерен гъз, мистър Дюит. Мисля, че ако Еми не беше на това парти, щеше да си караш с колата, където ти е кеф цяла вечер. Или си тръгнал на някакъв кръстоносен поход срещу тийнейджъри? Да не би да греша нещо?

— Това, от което се нуждаеш, Били, е малко физическа подготовка.

— Готов съм, когато кажеш — каза момчето.

11.

Дюит се прибра с колата вкъщи в лошо настроение; Еми седеше умълчана на задната седалка. Докато зави и спря, той каза:

— Млада лейди, наказвам те затворена у дома без право на обжалване и никакви честни думи за добро поведение. Ще бъдеш в изолация. Никакви телефонни привилегии. Никакви доводи. Когато бъдеш готова, ще искам пълно обяснение и извинение. Никакви подобни гадости няма да допусна да вършиш, Амелия. Няма да търпя повече никакви гадости. Сега отивай в стаята си и стой там.

Тя излезе от колата обляна в сълзи и се затича към къщата, бръкна в чантата си за ключовете и влезе. Дюит остана зад волана. В този момент се мразеше и желаеше Джулия да е тук и да балансира всичко; желаеше този проблем да се разреши и животът да се върне в нормално състояние — каквото и да е то.

Той се прибра след малко. На вратата беше прилепена бележка от Клеър: „Имам нещо интересно. Обади се.“

Тя съобщи новините си след няколко минути, когато той се обади. Той я покани да пийнат по нещо, но поканата му не беше и най-малко ентузиазирана и тя отказа.

Нещо интересно, наистина, замисли се той с чаша в ръка, докато наново прелисти нейния лабораторен доклад. Плексиглас под ноктите на Макдъф. Нещо е работил или е драскал отчаяно плексиглас преди своята смърт? Памучно-полиестерните топченца, намерени по кожата и на двамата изглежда бяха идентични и бяха третирани с някаква белина от пазара, въпреки че Клеър още не беше идентифицирала производителя. Следата на велосипеда показваше, че е корейска марка за износ. Клеър продължаваше да получава различни мостри боя и да ги сравнява с люспите боя, намерени в камиона на Макдъф.

Като бивш криминалист, Дюит познаваше това чувство: доказателствата нарастваха, разследването набираше сила. Нужни му бяха два скока и един час и половина, за да заспи.

Стресна се и се събуди в 3 часа сутринта.

— Татко, татко — Еми се беше надвесила над него и го буташе да се събуди. Дъхът ѝ още миришеше на бирата от партито. Еми, която живееше с кошмари след смъртта на своята майка. Беше разгневен, но веднага изпита съжаление към нея. Макар и в такова гневно настроение се подготви да разговаря с нея, както беше правил десетки пъти. Синя светлина от уличната лампа оцветяваше стените на стаята. Наклонени сенки оформяха фигури, подобни на решетки на затвор.

— Някой има там вън — прошепна тя. — Там вън, татко, татко.

Той стана от леглото и се опита да изясни съзнанието си от всякакви потискащи и пречещи му мисли.

— Чух някой там.

— Сигурно е Ръсти — обясни той, стабилизирайки се на краката си.

— Не. Ръсти дори не изляя.

— Вали дъжд — каза той, доближавайки се до прозореца. — Чула си само да вали. — В този момент забеляза портата на къщата отворена. — По дяволите! Портата е отворена. Бил е Ръсти!

— Ръсти да е отворил портата? Чух да трaka два пъти. Сигурна съм. — Подаде му неговия кобур с пистолет. — Заповядай.

Това беше нещо, което никога не беше правила. Дюйт я погледна с любопитство и взе оръжието.

— Стой тук — каза той.

Обу си панталона и с пистолета в ръка премина през кухнята, отвори задната външна врата и излезе. Топли капки дъжд започнаха да падат по раменете му. На светлината от лампата над задната веранда капките изглеждаха като сребристи диаманти. Извика Ръсти, изsviri техния единствен сигнал, който се състоеше от три свързани подсвирвания на различен тон. Младият полов атлет вероятно беше някъде навън, да тероризира кучките из махалата. Преди шест месеца беше избягал навън, счупвайки прозореца на гаража и избягвайки, за да се добере до една разгонена женска от лабрадорска порода. Дюйт сложи пистолета в джоба и бавно и внимателно пристъпи в тъмнината надолу по задните стъпала. Дивите увивни лози от лявата му страна намаляваха светлината от верандата. Удари пищяла си о ръчната количка и изруга. Тя не беше под навеса, където ѝ беше мястото. Поиска да се върне и вземе прожектора си. Обърна се и видя разтревожената Еми на прага на вратата. Беше взела прожектора

вместо него. Дюит продължаваше да се надява да чуе познатото подрънкане на яката на Ръсти. Вместо това обаче чуваше само приглушения монотонен и постоянен шум от падането на дъждовните капки върху листата на растителността.

Джеймс взе фенерчето, светна го, върна се пак и тръгна след неговата светлина, отслабена от водните изпарения. Мина покрай един упорит храст, който не се помръдна и намокри панталона му, сетне излезе на гъстообраслия отстрани малък вътрешен паркинг, на който беше останала само половината от полезната площ. По дъщчените стени на разнебитената и остаряла от промените на времето малка барака, която служеше като сухо място за държане на инструменти, и особено по двойната ѝ като на обор врата, като че ли потрепваха странни сенки. Закривеното парче желязо, което служеше за резе за залостване на вратата, беше извадено от гнездото му в едното ѝ крило и двете части на тази порта висяха открайни на пантите си, оставили пролука помежду си. Дюит се приближи още по-близо, почти убеден, че НЕЩО НЕ Е НАРЕД. Освети наляво и надясно пред себе си, чувствайки се изведнъж неловко изненадан. Еми може би наистина беше чула някого. Другата му ръка докосна дръжката на пистолета.

Нещо вътре помръдна. Той се извърна бързо и светлината на фенера се насочи в тъмната безкрайност на падащия от небето дъжд.

Само след миг обаче трябваше веднага да промени позицията си, тъй като силен порив на вятъра отвори вратите, които изскърцаха зловещо на ръждясалите си панти. Инстинктивно грабна оръжието в ръка, вдигна го напред и насочи към мержелеещия се пред него черен силует. Извика предупреждение, но гласът му секна веднага, когато лявата му ръка насочи както трябва светлината към този силует в навеса.

Там, само на няколко фута, беше най-добрият приятел на този човек, Ръсти.

Обесен.

[1] Джорджия — южен щат с най-развита бяла аристокрация по времето на робовладелството. (Бел.прев.) ↑

[2] „Пороците на Маями“ — популярен американски телевизионен сериал за борбата на полицията с местната престъпност. (Бел.прев.) ↑

5
СЪБОТА

1.

Скръбта зае своето място като неизменен и неприятен близък на Джеймс Дюит приятел — едно разтърсващо преживяване, което не му се беше случвало нас скоро, с изключение на силното дръпване за косата само преди, няколко часа. Заради Еми живееше на една деликатно опасна земя без мъже, съхранявайки това, което беше останало от него след онзи ден в съдебната зала. Убийството на Ръсти почти го изхвърли зад борда. През нощта беше останал с часове под дъжда, оглеждайки внимателно къщата и двора си за най-малката следа от нашественик, за каквото и да е доказателство, но единственото му откритие беше парче дъвкано телешко месо — развалено, както можеше да се съди от миризмата му.

Подозираше основно двама — Хауард Лъмбровски и Били Талбо. Беше въздействал отрицателно и на двамата вчера и всеки от тях можеше да поиска да го накаже. Това, което заиграваше ужасно дразнещо в главата му, беше осъзнаването, че е напъхал стотици мъже и жени в затвора със своите доказателства като съдебен следовател. Всеки от тях можеше да се опита да го спипа. Такава възможност беше толкова необятна по мащаб, че постоянно полагаше усилия да я задържи в задната част на съзнанието си, за да не изплува мъчително напред.

Розовото сияние на утрото го намери изтощен и леко пиян. На небето се стелеше огромно неправилно и размазано червениково петно; подобно петно от образи и скоч се носеше из неговите мисли. Отново си наля и продължи да пие умълчан, докато Еми гризеше бисквита. Нямаше никакъв апетит, а гладкото ѝ иначе чело се беше събрало във възел от напрежение и тревога. Хвърляше погледи към него от време на време като че ли не го познаваше.

— Можем ли да го направим днес? — попита тя. Той знаеше какво има предвид тя; тонът на гласа ѝ го издаваше. — Бих искала да свърша с него. Мисля, че ще е по-добре и за двама ни.

— Предполагам, че бихме могли... — започна той, но думите му се задавиха в гърлото и той спря напрегнат. Остави чашата малко по-

далеч от себе си.

— Мисля, че можем да го свършим веднага. Можем да поканим Кларънс и Брайър да дойдат.

— Мистър Хиндеман — поправи я той.

На нея не ѝ хареса. Тя се отблъсна от масата отвратена и го погледна със святкащ и непокорен поглед:

— Днес следобед работата може да се свърши — каза тя с тон, като че ли животът ѝ беше строго програмиран. — Изпълни си ролята, татко.

— Моята роля — повтори той неопределено и се протегна пак за чашата.

— Можем ли да го кремираме толкова скоро?

Той кимна бавно с натежалата си глава в знак на съгласие. Емануел щеше да уреди всичко.

— Още ли съм наказана с изолация? — попита тя от коридора.

Дюйт поклати глава отрицателно, въпреки че тя не беше сигурна дали я е чул.

— Мога ли да помогна с нещо, татко? — попита тя с треперещ глас, изпълнен със загриженост. Беше се върнала.

— Ти помагаш — каза той с буца в гърлото. — Повече, отколкото можеш да си представиш, Ем. Без теб... — Главата му увисна.

Тя веднага застана до него и заплака силно. Наведе се и той я притисна топло в прегръдка на отчаяна тревога.

— Тук съм, татко — рече тя.

Дюйт кимна. В главата му пулсираше силна болка, която сякаш натискаше черепа навън. Когато телефонът звънна, той погледна панически часовника на стената: 8:30.

— Слава Богу! — каза той.

2.

Облицованите със сивкав диколин стени на канцеларията на Питър Тили, имаща размери на малка кубична дупка в крайбрежния полицейски участък „Сийсайд“, бяха покрити с постери и изрезки от календари на бронзови мускулести гмуркачи, плувци и водолази, мъже и жени, но повечето жени. Страхотни тела в свръхизрязани модерни бански костюми — стегнати гърди, стегнати задници. Образът на Тили хармонираше добре сред тях.

Тили днес беше в много добра форма, точно както изглеждаше на снимката — от горе до долу южнокалифорнийско момче: плажноруса коса, широки, отпуснати като торба дрехи, златна идентификационна гривна, сини очи и стегната челюст. Носеше контактни лещи и постоянно гледаше косо. Когато се размърда на стола си и сакото му се отвори, Дюйт забеляза никелиран 38-калибров „флеши“. С това желязо изглеждаше малко пресилено тежкарски. Заговори с равен, гладък, висок, необичаен тенор. Беше облегнал едрите си и силни ръце на ръба на бюрото и с дясната постоянно мачкаше кръгла гума за упражнение на ръката.

— Преди малко говорих със Сафелети — каза Тили. — Заместник окръжният прокурор поиска от мен да се посъветвам с неговия шеф. Имаме разрешение да претърсим фургона. Документалното оформяне на нещата привършва. Страшно му беше писнalo, защото е уикенд. Искаш ли първо да говориш с Уд или първо да провериш фургона?

— Не нарушаваме ли „Рейми“? — попита Джеймс.

— Не, по дяволите. Нали заради това киснем наоколо по цяла нощ? Уд излезе от фургона тази сутрин и нашите момчета го спипаха веднага. Лесно като фасул. Не сме се ебавали с „Рейми“. Тук не сме такива смотаняци, знаеш го... просто работим много, е, понякога се и преуморяваме де... — Усмихна се. Имаше съвършени зъби и тънки безкръвни устни. — Не изглеждаш много добре, Дюйт. Като че ли си преуморен, а?

Дюит почувства, че върви като че ли върху черупки от яйца, защото технически Тили беше извършил арест. Не обърна внимание на коментарите му за него и препоръча първо да претърсят фургона.

— Значи се разбираме много добре — рече младият детектив. — Трябва да ти кажа, че работя върху един случай от две седмици. Някои магазини тук излагат за продан законни радиокасетофони, но когато ги инсталират в коли, слагат крадени. Хора като Ууд ги снабдяват с крадени, поради което проявявам постоянен интерес към твоя престъпник. Не шикалкавя с теб. Твоите убийства тук очевидно са приоритетно нещо. Но ако можеш да ми подхвърлиш някои късчета информация... Мисля, че разбираш — ако мога да имам няколко минути с него... наистина ще съм ти много благодарен. Така ще мога да използвам за моята работа един вътрешен човек, което ще ми е от полза. Знаем какви неща стават, но ни отнема адски дълго време да ги доказваме.

— Имаш това добро от мен.

— Добре, благодаря.

— Ще ни трябва униформен полицай за обиска.

Доловяйки нетърпението на Дюит, Тили стана и каза:

— Имаш един готов в очакване. Да тръгваме.

* * *

Изгнили дървени стъпала водеха в светлозеления подвижен дом. Прозорците бяха зацепани със сажди. Цял полк дребни захарни мравки минаваше в колона по голямо парче намачкана ламаринена обшивка и изчезваше в незапълнена дупка, някога гнездо за железен нит, ръждясал и разложил се докрай. Наоколо имаше голям продълговат куп от всякакви отпадъци. Не повече от десет фута разделяха единия фургон от другия. Дюит чу песен на Нийл Даймънд от съседния.

Дюит подаде на Тили чифт хирургически ръкавици.

— Сложи ги, моля те — каза му той.

— Май се майтапиш с мен — но си сложи ръкавиците, както беше направил Дюит.

— От горе до долу — обясни Джеймс. — Систематично и цялостно. Аз ще се захвата със задната част. Ако има каквото и да е

въпроси, проблеми, искам да ги чуя веднага, тук, не другата седмица, когато този тип бъде на предварителен разпит.

— Шибана кочина — каза Тили и размаха ръка пред себе си, да раздвижи въздуха.

Дръпнаха завесите и интериорът на малкия фургон заизглежда още по-тесен. Седалка от кола беше нагласена върху няколко щайги за мляко, обърната към черно-бял телевизор, завързан, за да не се разпадне, с въже; изкривена метална закачалка служеше за антена.

Дюйт първо обискира кухнята. В хладилника имаше четири кутии бира, кетчуп, горчица, яйца и четвърт шише мляко. Нишата на камерата му имаше няколко замръзнати пакетирани вечери полуфабрикати, поставени върху празни пластмасови чинии. Пазарска чанта, пълна почти до половината с разни консерви и други неща, беше облегната на задната стена на хладилника. На това нищожно количество Сафелети едва ли щеше да обърне внимание. Някакво си дребно нарушение в магазина.

Продължи по свръхтесния „коридор“, изпълнен с неприятни миризми, и влезе в банята с размери на телефонна будка. Черно-зелена плесен беше превзела всяка пукнатина в евтините розови фаянсови плоочки, с която тя беше облепена, както и голяма част от повърхността на найлоновата завеса и тоалетната на пода. Дюйт използва молива си, за да размести принадлежностите в банята.

Спалнята не беше по-голяма от голям ковчег. Тук имаше шкаф за дрехи, достатъчен да побере не повече от шест закачалки. Миришеше на много стара гumenка. Чаршафите като че ли бяха прани преди няколко месеца — разбираще се от пръв поглед. Купчина оръфани списания „Плейбой“ до лампата и почти празно шишенце козметичен вазелин за ръце. Купчини дрехи на пода: мръсни, по-mrъсни, най-мръсни. Дюйт откри малък подвижен панел от ламперия на стената до спалнята, който махна и зад него се откри нишата на бойлера за затопляне на вода за битови нужди и до него кашон с най-различни интересни електронни прибори.

— Намерих нещо — подвикна той, изваждайки кашона и поставяйки го сред разхвърляната кухня.

Тили дойде до него и погледна над рамото му. В кашона имаше няколко модерни и най-вероятно откраднати касетофони за кола и

клетъчен телефон за кола „Панасоник“. Дюйт побутна касетофоните с молива си.

— Както излиза — каза Тили, — този тип нощем удря по някоя кола, после скрива плячката на сигурно докато се успокои обстановката, и изчаква. Всеки ден сигурно пробутва на пазара нещо, което е отмъкнал преди две седмици. Въщност, какво точно търсим, Дюйт?

— Ето това, миличък — каза Дюйт, докосвайки касетофона на дъното на кашона. „Пайъниър“ стерео, модел КР-50550. Взе машината и внимателно я подаде на Тили, който я пое с ръбовете на длани си в ръкавици. Дюйт пристъпи към прозореца за повече светлина и разлисти страниците на своя бележник. След минута каза:

— Сериен номер HF 2017...

— Не е — прекъсна го Тили. — Потърка с пръст цифрите. — Не е така.

— Няма значение — каза му Дюйт. — Имаме колата на Маќдъф. Имаме потвърждение за отпечатъците на Ууд по проводниците под таблото. — Дюйт посочи отрязаните проводници, излизящи от задната част на откраднатия стерео радиокасетофон. — Ако това е модела 50550, откраднат от камиона на Маќдъф, тогава ние ще можем да констатираме къде точно и как е бил закрепен и да напасваме всичките проводници. Бих искал да намеря калъфа на касетофона, с който е бил закрепен. Това ще ни помогне да установим по-точно, че е от същия камион.

Хайде да опишем касетофона и бързо да го изпратим в лабораторията в Салинас.

— В събота?

— Там има човек, който работи по едни други веществени доказателства... — опита се да продължи той, но сам се хвана, че говори много, и се спря. Лъмбровски преди беше детектив в „Сийсайд“ и лоялността към него се беше разпростряла високо в участъка.

* * *

— Той поиска ли да изслуша мирандата^[1]? — Дюйт втренчи поглед през двойното огледало в едрия чернокож мъж, който седеше

неспокойно до масата за разпит. Стандартната процедура беше да се остави да измине известно време между прочитането на мирандата и разпита. Ако престъпникът поиска мирандата, трябва да го пуснеш да е свободен докато я изслуша. Някои я искаха. Изпечените знаеха, че доста голяма част от пазарлька всъщност се извършва преди всяко официално регистриране на случай. Единственият шанс да се отърве от арест беше да сътрудничи напълно и винаги в присъствието на адвокат.

— Не — отговори Тили. — Арестуващият полицай помисли, че е дрогиран. Изглеждаше като че ли дрогиран. Поиска да му бъде определен съветващ адвокат.

— Кой е дежурен сега?

— Мейхъни вече е на път. Познаваш ли я?

— Не.

— Много зле от твоя страна.

— Колко време докато дойде?

— Няма да е много. Доколкото я познавам, трябва да ти кажа, че е доста палава и същевременно знае какво иска. Чувал съм, че веднъж е духала цяла нощ на заместник генералния прокурор. Успява бързо да пробие, използвайки способностите си. Разбиращ ме, нали? Прицелила се е в офиса на министъра на правосъдието. Тук я наричаме „Ох, Лейла Куротрошачката“. Истински разгонена кучка. Перманентна нимфоманка, според това, което чувам. Скача на всеки, който ѝ попадне в погледа — полицай, военен, други съветващи адвокати, хора от офиса на окръжния прокурор. Каквото ѝ попадне.

— Имаш ли случайно кафе?

— Ако можеш да го наречеш такова.

Пет минути по-късно Дюйт влезе в стаята за разпити с чаша прегоряло кафе. Стаята миришеше на гъст цигарен дим и подмишници. Едно отливане от кафето и му се стори, че и то има същата миризма. Оставил чашата на масата и я побутна далеч от себе си.

Ууд не вдигна поглед. Той знаеше, че Дюйт не е негов съветващ адвокат. Навсякога ги познаваше всички по име.

— Марвин, трябва да ти кажа, че проблемът е много голям — започна Дюйт.

Никаква реакция.

— Голям с голямо „Г“; голямо престъпление — Дюит почака. — Мислиш ли, че ще съм тук в десет часа сутринта в събота, ако ставаше въпрос само за открадване на радиокасетофон на кола? Замисли се над това, Марвин — каза той, започвайки да го обикаля в кръг. Следващите думи започнаха зад гърба му — Познаваш системата. Защо, по дяволите, детектив от Кармъл ще разговаря с някаква дребна риба като теб в събота сутринта?

— Чакам, бледолики. И името ми не е Марвин, а Ууд. Чакам мяня човек и тогава може да говоря.

— Кога беше последният път, когато ти помагаше адвокат, Ууд? Искам да кажа действително ти помогна? Аз мога да ти помогна, Ууд. Този случай е мой. Не е на детектив Тили, не е дори на „Сийайд“. Мой е. Ако правиш какъвто и да е пазарльк, някакви преговори и уговорки, ще бъдат с мен. Ако чакаш за твой съветващ адвокат, ще стане истинска бъркотия. Много лошо. Схваща ли? Искаш ли да знаеш защо? Защото разследвам две убийства, Марвин. И познай кой е първият заподозрян от мен? — Сега се намираше от другата страна на масата, която беше пред него, и го гледаше в изцъклените, неподвижни очи. — Чуваш ли ме, Ууд?

Ууд се приведе и облегна на ръка, подпряна на лакът на масата, отпускайки главата си настрани и изпускайки шумно въздух. Усмихна се ехидно:

— Чувам те, бледолики. Въпреки това, по-добре е да си почакам мяня човек.

Миризмата беше ужасна. Дюит размаха ръка пред лицето си да раздвижи въздуха.

— Ууд, не бледолики, а детектив Дюит. Целуни си тъпия задник за сбогом, конте такова. Само по първия случай има две точки на обвинение. — Спря до вратата да почака дали той ще промени решението си.

В този момент вратата зад него се отвори рязко и тя нахлу вътре.

— Доколкото разбирам, детективе — започна Мейхъни преди дори да каже нещо за запознаване, — моят клиент е поискал да бъде представян, преди да се говори с него. Вратата е зад мен. Ще ви се обадя, когато и ако сме готови. — Мейхъни свали якето си, отвори папка, прочете нещо от нея и вдигна поглед към Ууд. Позата й беше като на пръчка от метла, с щръкнали гърди и надничаващи през тънкия

плат на дрехата зърна. Някакво лице с опъната кожа върху рамка от остри кости, издадена брадичка и подхождащ на нея крив като кука нос. Котешки очи. Ууд втренчи поглед право в гърдите ѝ. Тя изглежда беше свикнала с подобни неща. Седна с разкошния си задник на ръба на масата; полата ѝ се вдигна до средата на бедрата. Краката ѝ бяха дълги, елегантни и мускулести. Две различни жени: неловко стеснително младо момиче и дръзка, груба, агресивна и добре надарена от врата надолу. — Чакаме, детективе.

Дюйт излезе от малката стая и затвори вратата.

— Много е трудна и ѝ знае много устата — каза той на Тили.

— Много — съгласи се Тили. — Както ти казах, върти си задника навсякъде, а работи добре и орално. Има слух, че с тези устни може да изсмуче коркова тапа от бутилка вино. — И добави: — Не говоря само за устата ѝ.

* * *

Когато накрая Лейла Мейхъни го повика да влезе, тя огледа внимателно Дюит по такъв начин, като че ли месар оглеждаше отстрани теле. В случая — разрошено, уморено теле. Гледаше го втренчено. Постоянно се въртеше и подместваше неспокойно в своя стол. Върхът на езика ѝ постоянно навлажняваше и без това влажните устни, на които беше сложила измамна усмивка. Постоянно нещо се оправяше, побутваше прическата си, подръпваше и приглеждаше дрехите си. Гласът ѝ беше естествено гладък като крем; косата ѝ беше с много изрусики кичури и той отгатна за себе си, че тя е някъде в началото на своите трийсет години, и че носи пигментирани контактни лещи. Никой не можеше да има такива зелени очи. Почти щеше да я помоли да спре да прави това с езика си.

— Мога само да допусна, мистър Дюит, че вашето присъствие тук в „Сийайд“, означава как да го нарека? — проява на интерес към моя клиент, който вероятно измества сегашните обвинения.

— Това е вярно, госпожице съветващ адвокат. Обясних го на Ууд. Но той изглежда не се заинтересува много.

— Интересувам се, бледолики. Просто чаках мо...

— Важен човек — прекъсна го Дюит, надявайки се да засегне Мейхъни. Тя правеше впечатление на Джеймс на жена, изпитваща гордост от своите постижения в професия, която преди се беше считала за преобладаващо мъжка — криминалния закон. Щеше да е в негова изгода да може да вбие клин между Мейхъни и Уд.

— Правилно ли съм информирана, детективе Дюит, че вие сте се заловили с настоящите разследвания по убийства, и че задържането на мистър Уд по някакъв начин има връзка с тези разследвания?

— Не искам да имам никаква връзка с никакви убийства — каза Марвин Уд с нисък гърлен глас, почти ръмжене.

Някои съветващи адвокати постоянно прекъсваха изреченията ти и нарушаваха последователността на мислите ти. Дюит опита дълбочината на водите:

— Това може да зависи от твоето желание да сътрудничиш, Уд. Мога определено да ви кажа — на теб, Уд и на вас, адвокате, — че мога да стоваря всичко това толкова сериозно върху двама ви, колкото поискам. Ясен ли съм? Това, което имам тук — каза той и размаха папката пред себе си — са доказателства, свързани с теб, Уд, относно един камион пикап, в който е бил намерен убития. — Почака реакцията на Уд и наистина се разочарова, когато на лицето му се изписа само искрена изненада. — Истината е в сътрудниченето. Освен мен, от другата страна на това огледало стоят две ченгета, които просто нямат търпение да те арестуват за големи кражби...

— Никакви големи кражби, човече. Само вдигнах едно стерео на кола.

— Вдигнал си най-малко дузина стерео от коли, Уд. Разгледахме подробно твоя бойлер, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Лайна! Човече, ще ми провалиш работата!

— Мистър Уд е загрижен, че нарушаването на неговия условен срок и настоящите обвинения могат да ограничат неговата възможност да се задържи на сегашната си работа — каза Мейхъни.

— Ако си харесваш работата — каза Дюит, — тогава започвай да говориш.

Мейхъни прочете нещо и информира Дюит:

— Според условията на сегашната условна присъда на мистър Уд той трябва да поддържа постоянен режим на работа за период не

по-малък от осем месеца. Ако бъде обвинен в криминални престъпления, това отново ще му донесе присъда с отиване в затвора, най-вероятно, за четири години без право на обжалване или облекчаване на режима.

— Четири годинки, Уд, а? Достатъчно дълго време за прекарване наведен напред, с разкрачени крака — подчerta Дюит, — нали така? Но четири години са нищо в сравнение с живота.

— Да ти го научакам — каза Уд.

— Не си разбрал правилно. Не мен ще чукат. Извинете ме — каза той на Мейхъни, улавяйки изумлението в погледа ѝ. — Доживотна присъда, Уд, можеш добре да го запомниш. Това, което си направил, стига напълно достатъчно за нея.

Но можем да помислим. Може би има някакво разрешение, което не успяваме да забележим.

— Да ти го научакам, бледолики. Изгоря ми задника.

Дюит погледна да свери думите си със съветващата адвокатка. Тя четеше нещо от папката с досието на Уд; вдигна поглед и му кимна утвърдително. Уд много по-добре от Дюит знаеше какви ограничения трябваше да спазва през срока на своята условна присъда. Очевидно беше ветеран.

— Още не ти е отправено обвинение, Уд. Сега просто си говорим. Арестуван си по подозрение.

Уд погледна скептично към Дюит.

— Заеби тия бъзикни, човече. Какво се опитваш да кажеш?

— Да, какво точно се опитвате да кажете, детективе? — попита Мейхъни, оживявайки се отново.

— Бих посрещнал със задоволство готовността за сътрудничество на мистър Уд. Ако получа необходимата ми информация и ако по-нататъшното разследване докаже, че мистър Уд не е пряко замесен в убийствата...

— Нямам нищо общо с никакви убийства. Аз виждам малко основание мистър Уд да попадне под сегашните обвинения. Можем по-късно да го поискаме за свидетел. Тили може да пожелае помощта му по други въпроси. Но всичко това е под въпрос, адвокатке.

Адвокатката провери дали нейният клиент разбира Дюит, което беше така. Уд каза:

— Ще ти помогна, човече.

— Мистър Ууд, ще ви покажа две снимки. Едната на един кремав пикап „Чеви Лъв“, а другата на стерео радиокасетофон за кола „Пайъниър“ КР–петдесет пет петдесет. Според изявленietо на съпругата на убития, стереото трябва да е било откраднато през деня или вечерта на датата единайсети януари. Може и да е било в ранните часове на дванайсети. — Подаде едната снимка от „Полароид“ на Ууд, който я огледа безразлично. — Този именно касетофон от кола беше намерен сред вашите вещи. Бих искал да знам как е станало всичко това. Искам да разбера къде точно е бил спрян камионът. Интересува ме единствено това.

— Хиляди лайна, човече, да не се майтапиш с мен? Я повтори?

Дюйт повтори:

— Сряда, Ууд. Може би четвъртък рано сутринта. Говорим за преди два-три дни.

Ууд се почеса по главата:

— Да не мислиш, че си водя дневник или нещо такова, бледолики? Как така, майната му, си мислиш, че трябва да помня такива неща? — Повтори думите му подигравателно — „Пайъниър“ педесе-педесе.“ Каква е тази шибана история, човече?

— Откъде открадна стерео касетофона?

— Кой казва, разбийш ли, че съм свил няк' кво стерео, човече? — И погледна своя адвокат.

Тя му се намръщи:

— Мистър Ууд, на ваше място бих се замислила внимателно. Детективът ви предлага сделка. Ако добре използвате главата си, можете да се измъкнете от това обвинение.

— Искам да кажа — преобрази се малко той, — че чух какво каза, бледолики, но не знам никакви лайна за никакъв „педесе-педесе“.

— Говоря за този камион пикап — каза той сурово и мрачно, навеждайки се напред. — Колко пикапи си обрал тази седмица, за Бога? Оставил си отпечатъците си в кабината. Човекът е мъртъв. Разбиращ ли какво означава това? Отпечатъците ти от пръсти и един труп. Още ли искаш да ти обяснявам? Предлагам ти да си помислиш добре преди да направиш каквото и да е по-нататък. О'кей? Откраднал си стереото, нали Марвин?

— Да, сър. Така е. Знаеш, че е така — каза той, поглеждайки напрегнато между двамата. — Откраднах го, така е.

— Откъде?

Той прокара едрата си длан по устата и поклати глава отрицателно:

— Просто обикалям наоколо, знаеш го. Видя нещо готино и го вземам. Тук и там. Къде точно? Майната му, човече, не знам точно къде.

— Очевидно няма да се справя — каза той на адвокатката.

— Мишър Ууд — каза тя с онази топла меласа в гласа си, — детективът Дюит ще оцени високо ако го запознаете в подробности с местата, откъдето човек може да открадне касетофон, местата, на които човек може да се чувства в безопасност. Ако можете да си спомните специално този камион, ще е чудесно. Тази седмица какви места посетихте за кражби?

Ууд кимна на себе си в израз на някакво разбиране, като че ли си отговаряше на някакъв вътрешен въпрос. Очевидно не се доверяваше и на двамата:

— Питаш ме сякаш съм специалист или нещо такова — каза той на Дюит. — Това ли казва тая кучка?

Мейхъни веднага замахна и плесна ужасна плесница с опакото на дланта си по бузата на Ууд. Хвана го за брадичката, както Джеймс обичаше да хваща Ръсти, и каза изпълнена с жлъч:

— Аз не съм кучка, мистър Ууд. Аз не съм путка. Аз не съм мацка. Аз не съм вирната опашка. Аз съм вашият упълномощен адвокат. Аз имам име и ще се обръщате към мен както трябва, или ще ви докарам друг обществен защитник, който ще бъде много по нетolerантен от мен. Ясно ли е?

Ноздрите на Ууд лумнаха яркочервени.

Дюит никога не беше виждал обществен защитник да удря заподозряно лице. Марвин Ууд обаче изглеждаше по-малко шокиран от Дюит. Ноздрите му почервяха от яд, но не каза нищо.

— Ясно ли е? — повтори тя.

— Разбрах — каза Ууд.

— Откъде, мистър Ууд, може да сте откраднал това стерео? — попита Дюит.

— Цялата работа е да намериш кола, която знаеш, че не се движи много-много. Където няма много движение. Няма движение на паркинг. Загряваш ли?

— Къде, например? — попита Дюит.

— Кина, мотелите са добри, може и до градския парк по време на градски увеселителни танци. Един-два по-малки бара. Сграда с офиси, разбираш ли, подземен гараж нощем.

Така е. На всяко място, където човекът няма да изскочи неочеквано и да те изненада. Слушай, има разни контета, които обират коли посред бял ден, разбираш ли, защото работата става за минута. Щрак и готово. И отиват по-нататък при друга кола с всичкия си акъл. Но тарикатите не правят така. Тарикатът е опитен и чака да стане тъмно и си избира място, дето знае, че е спокойно. Удря една кола, може две коли, и се потапя за няколко дни. Лежи ниско и трае — махна с ръка пред себе си и каза гордо — Никога не съм ходил на същото място повече от веднъж на месец.

Мейхъни погледна Дюит. Дюит също беше разbral.

— Значи наистина помниш добре местата, където си крал — каза той. — Трябва да ги помниш или ще трябва да повториш пак.

— Помня мястото. Да. Но никакъв „Пайъниър“ педесе — педесе. Нито пък камион „Чеви Лъв“.

— На какви места ходи тази седмица? Какви места не влизат точно сега в списъка ти?

— Точно сега ли? Всичко без мотели — Погледна към тавана. — Хей, точно така, бледолики. Май обрах камиона до един мотел, щото точно сега се пазя далеч от мотели. — Уд погледна първо Дюит и после Мейхъни.

Дюит му кимна с разбиране и каза:

— Това, което правим сега, Уд, е лабораторни изпитания на твоята кола, нейното съдържание и твоя фургон. Ако действително не си бил замесен в убийствата, тогава е повече от сигурно, че ще докажем твоята невинност...

— Ще бъде фърст — изръмжа той саркастично.

Дюит продължи:

— Не вярвам да си убил Маќдъф, Уд, и мисля, че можем да го докажем. Но ще трябва да ни помогнеш. Разкажи ми за нещата, които бяха в онзи кашон, който намерихме.

— Аз съм внимателен, човече. Това е всичко. Скъсвам всички пътища след мен след задигането. Знаеш, имам си работа, имам си срок на условната присъда. Нещата засега са о'кей. И внимавам. Ако

понякога вдигна нещо, след това си сядам на гъза поне три седмици и понякога още по-дълго преди да го пусна на пазара, разбийш ли? Има приказка, че в „Сийсайд“ им е писнало, че работата им по касетофоните от колите не върви хич, затова се пазя добре и гледам да пипам добре, разбиращ ли, конте? Поне три седмици кротувам и после отивам да ги пусна в Сан Хосе или Санта Крус. Не съм аматьор, човече.

— Да, не си аматьор — съгласи де Дюит. — Никой не би го оспорил. — Замълча замалко. — При кои мотели не ходиш, Ууд? — попита Дюит, тъй като считаше, че убиецът можеше да е изчистил всички бележки и квитанции у жертвите, за да заличи следите от евентуалния мотел или място, където са били забелязани. За момент като че ли наистина видя пред себе си убиеца да се спотайва в сенките на нощта и да дебне своите жертви. Почувства, че кръвното му налягане се увеличи. Дали той пак дебнеше някого в този момент?

— Не знам, човече — изстена Ууд — Майната му. Сякаш беше до някакъв мотел, човече. О'кей? — Дюит не можеше да бъде сигурен дали той не му казваше това, от което се нуждаеше да чуе, или му казваше истината.

— В Сийсайд? Мотел тук, в Сийсайд? Да не би да беше в Монтерей или Кармъл? — Ако не можеше да определи точно, информацията можеше да се окаже ненужна. Районът на Монтерей имаше повече мотели, отколкото бензиностанции.

Ууд присви силно очи и каза:

— Майната му, човече. Много въпроси станаха.

— Помисли — насърчи го Мейхъни. — Той желае да направи добра сделка с нас, Марвин. Нали разбиращ? Сделка. И няма да има никакви обвинения.

Тили влезе бързо през вратата, прекъсна разпитването и привлече вниманието им.

— Не можеш да предлагаш такива неща, Дюит — каза му той.

— Питър! — упрекна го Джеймс.

— Детективе? — обърна се Мейхъни към Дюит.

— Ако искаш да изтъргуваш убийството — добави Тили, — ще постъпиш страшно глупаво, но не можеш да предлагаш „никакви обвинения“. Не без консултация със Сафелети. Не без обсъждане.

— Ей, да не се бъзикате нещо с мен? — попита ужасеният Марвин Ууд. Мейхъни и Дюит погледнаха към него. — Майната ви! Бъзикате ли се с мен?

— Махни се оттук, Тили — извика Дюит.

— Не можеш да обещаваш такива неща — повтори детективът.

— Не е правилно — каза той на Мейхъни.

— Вън! — Дюит направи крачка към него. — Затвори вратата, Тили!

Тили отстъпи и излезе.

— Какво, майната ви? — попита пак Ууд. — Бъзикате ли се с мен?

— Детективе? — попита Мейхъни.

Дюит погледна със святкащ поглед Тили през огледалото, защото знаеше, че е отишъл там на мястото си и слуша разговора посредством разговорното устройство.

— Детектив Тили също ще иска да получи отговори на няколко въпроса. Това вече го обясних ясно. Но ако имате желанието да сътрудничите, правете го докрай и няма да има никакво основание да посрещнете обвинения.

— Бъзикаш се с мен, нали, човече? Какво правиш, майната му? Само бъзикни знаеш, бледолики. Ще ти кажа, че изльгах за всичко, човече. О'кей? Не знам нищо за никакъв „Чеви“. Не знам нищо!

— Марвин — каза Мейхъни, — не прави така. Появрай ми.

Ууд заби поглед в нея:

— Искам друг съветващ адвокат. Искам мъж, не никаква путка — каза той.

Мейхъни започна веднага да прибира нещата си в дипломатическото си куфарче. Движенията ѝ бяха припряни и напрегнати. Дюит издиша тежко и уморено.

— Глупак — каза той на Ууд.

Изчака я да се пригответи и да тръгнат двамата. Излязоха от стаята за разпити. Докато тя затваряше вратата след себе си се обърна към него и каза:

— Бих искала да разговарям насаме с вас, детективе, когато имате няколко свободни минути — не дочека отговор. Затвори и тръгна по тесния коридор с енергични движения на бедрата и ханша. Зави бързо зад ъгъла и се изгуби от поглед.

Той я последва в стаята за почивка, където имаше две износени канапета, няколко сгъваеми стола, кафе в термос, две кафеварки, газирана вода и бисквити. Беше седнала и полата ѝ се беше набрала свръхвисоко; обувките ѝ бяха събути и разтриваше ходилата. И той седна. Когато тя се наведе да разтриве с ръка пръстите на краката си, предложи на Дюйт пълна гледка на сочни гърди с приятен слънчев тен. Той се попита дали тя го осъзнава и реши, че е точно така.

— Ама че работа — коментира тя.

— Мислех си, че нещата с нас потръгнаха — каза той, осъзнавайки със закъснение, че тя може да възприеме думите му като пас.

— И аз — каза тя с по-топъл глас, прицелвайки зеления си поглед в него.

— Работила ли сте преди с Тили?

— Детектив Тили мисли от кръста надолу — каза тя и се наведе пак, предлагайки му същата гледка.

— Ще се обадите ли на друг адвокат? — попита той.

— По дяволите с него. Тили да се оправя. Свърших с този случай.

— Какво мислите?

— За това, което каза той ли?

— Да. Дали просто ми казваше това, което исках да чуя, или ми казваше истината?

— Моето мнение ли? — попита тя. — Не всеки ме пита за моето мнение.

— Аз питам — умората го караше да не понася нейните игри.

Тя се заигра с кичур от косата си:

— Обрал е онзи камион. Мисля, че го е обрал до мотел, но не може да си спомни повече от това. От написаното за него в папката предполагам, че е станало в Сийайд.

Дюйт кимна в знак на съгласие.

— И аз мисля така — каза той. — От данните следва да е Сийайд, но...

— Защо не поговорим за това по-късно? — прекъсна го Мейхъни.

— По-късно ли? — Дюйт се изненада и малко се раздразни от начина, по който го прекъсна. Мейхъни се наведе пак да обуе обувките

си. — Изглеждате малко уморен. Преживял нещо като стрес. Мога да направя по една обикновена чашка еспресо, имам гореща вана със страхотен изглед и мога да разтривам страхотно гръб. Днес е събота, в края на краищата.

Ето ти покана. Дюйт просто не знаеше какво да каже.

— Масажът винаги ми помага да се отпусна и успокоя — каза тя, прокара ръка през косата си, затвори очи и пое дълбоко въздух, за да издаде въздишка на изтощение, подчертавайки ефекта от вдишването върху гръденния си кош.

Ескалация. От разтриване на гръб към цялостен масаж.

— Проявявате ли интерес? — попита тя с похотлив тон.

— Какво ви става? — попита Дюйт. Беше много уморен: знаеше, че трябваше да се спре, но устата сама заговори без него. — Защо се държите като шоу гърла? Развявате се, като че ли в съзнанието ви има само едно нещо. Не разбирам. Имате момчета като Тили, които са твърди като камък цял ярд. Да не би да е предизвикателство за вас? Силна тръпка? — Той стана. — Боже Всемогъщи! Ние работа ли вършим тук или сте шеф на курорт с минерални бани за отделни двойки. Еспресо с масаж! Аз се опитвам да спра един проклет убиец, ако не сте забелязала заглавията на вестниците. Вашият клиент има информацията, от която се нуждая. Точно тя ме интересува. А какво, по дяволите, ви интересува вас?

Тя стана.

— Стига, Дюйт! Майната ти, и на теб, и на твоя бял кон, който си яхнал.

Лицето ѝ се изкриви и сви на топка като смачканата хартиена торба. Имаше контактни лещи. Едната от тях почти щеше да падне. В очите ѝ се показаха сълзи. Тя тръгна с горделива походка към вратата.

— Лейла! — Дюйт опита извинителен тон, осъзнавайки, че е отишъл твърде далеч. Беше я засегнал много.

Тя спря замалко, само за да каже:

— Ще се видим в съдебната зала някога, детективе. Пожелавам късмет. Ще видим каквото ще видим.

Пресилената ѝ усмивка беше всичко друго, но не успокояваща.

3.

Дюит се върна в канцеларията си в „Кармъл“ и погледна към ъгъла на стаята до картонетката с папките, надявайки се безразсъдно, че Ръсти може да е там.

— Добре ли си — попита Нелсън. Папките с материалите от Министерството на правосъдието бяха натрупани на куп на бюрото на Джеймс.

— Иска ми се всеки да спре да ме пита това — седна зад бюрото си. — Значи мислиш, че си намерил нещо?

Нелсън постави внимателно на бюрото папката, която държеше, като че ли беше някакъв много ценен и крехък предмет.

— Дадоха ни масивна информация по азбучен ред — обясни той.
— Страхотно много е. Отиде доста време докато беше систематизирана и най-важното беше въведена в компютрите. Как може да има толкова много задушавания само за пет години?

Дюит отвори папката. На етикета беше написано името Харви Колет. От снимката на първата страница го гледаше слабо, сухо лице с кротко изражение и млечна на цвят кожа. Големи очи и устни, закръглени като капачка на бутилка, безжалостни и студени.

— Казвай — каза той на Нелсън.

— Районът на Сакраменто, преди пет години. Шибаната информация не ни казва повече от това, че е използвал задушавания, за да маскира изнасилвания. Това, което привлече погледа ми, беше използването на PVC-принадлежности и градински маркуч. Почти съвпада, сержант. Прегледах всичко тук най-подробно — каза той и докосна с пръст купчината. Ако този тип не беше вече в лудницата, щях да кажа, че той е убил Осбърн и Мақдъф.

— Заради PVC-то?

— И градинския маркуч.

— А нагласеното задушаване?

— Правил е така, че да изглежда като самоубийство, за да прикрие факта, че в действителност ги е удушил. Хитростта е в това, че е започвал да ги души докато изпаднат в безсъзнание, изнасилвал ги

е и после ги е карал да дишат пушеци и да умрат. Изглеждало е наистина като самоубийство. Накимита беше този, който откри това — каза той, споменавайки за легендарния медицински екзаминатор. — Намери памучни влакна по езиците на пет жертви. От калъфки на възглавници. И онзи веднага се призна за виновен и започна да моли за милост. Оттогава е заключен там горе, в Атаскадеро.

— Добра работа си свършил, Нелсън. Ще прегледам всичко. Иска ли ти се да свършиш и нещо друго? Знам, че този уикенд трябва да почиваш и мога сам да се опитам да го предам в офиса на шерифа на Монтерей, ако трябва.

— Готов съм.

Дюйт извади лабораторния доклад на Клеър.

— Това е за плексигласа, произведен от „Филипс Петролиъм“. Искам да знам общата му употреба, къде поточно се намира и кои са доставчиците в района. Разбра ли ме?

— Как се използва и кой може да го получи.

— Точно така.

— Не знам дали ще стане в събота.

— Рафинериите работят на двайсет и четири часов цикъл непрекъснато. Някой, някъде знае нещо. Нали? — попита Дюйт.

— На това сме научени. Ако вярваме на всичко, на което сме научени.

— Ако оправиш тази работа, после отиди в офиса на шерифа на област Монтерей. Там имат няколко информатори в гимназията. Има слух, че Джон Осбърн е носил унция кокаин. Той очевидно не е могъл да го достави. Ние наистина не можахме да го открием. Едно-две имениа ще ни помогнат. Виж какво имат.

— Мислиш, че хлапетата са свързани с наркотици?

Дюйт поклати глава отрицателно:

— С тази връзка с Харви Колет ли? Не, не мисля. Мисля, че имаме работа с психопат подражател. Но какво точно зная аз, по дяволите!

4.

Командирът Карл Кап живееше в нов благоустроен жилищен квартал в северния край на Сийсайд. Дюит се почувства неудобно да прекъсва уикенда на Кап, въпреки че преди това се беше обадил по телефона. Кап беше ченге чиновник и си знаеше времето — от девет до пет. Шарлот Кап приличаше на мисис Дядо Коледа — едра, снажна жена с бледа кожа, ирландски бузи и крака, по които имаше мрежи от разширени вени.

— Той е тук — каза тя отсечено, след като отвори вратата на къщата.

Дюит избърса подметките си от гumenата изтривалка, на която се четеше фабричен надпис ДОМЕ, СЛАДКИ ДОМЕ, и намери Кап прав в своята малка всекидневна. Мина му мисълта, че през повечето време, когато го виждаше, Кап постоянно седеше. Малък пудел с розова яка и бяла пухеста козина изскочи зад горскозелената на цвят пластмасова кушетка за изтягане и енергично замаха късо отрязаната си опашка. Джеймс не му обърна внимание.

Кап беше пак със своята дръзка и хитровата физиономия.

— Надявам се, няма да отнеме дълго време — каза той.

— Няма.

— Добре.

Дюит направи кратък преглед на най-новите доказателства на Клеър за лицето Харви Колет, истинско откритие, след което каза неуверено:

— Тъй като аз докладвам на теб, искам да получа твоето съгласие да се обяви за официално издирване Лъмбровски и да го доведем на разпит възможно най-скоро. Също...

— На какво основание? — прекъсна го командирът.

— Моторното масло — отговори Дюит. — Вече е притиснат здравата. Бил е и на двете местопрестъпления.

Командирът започна да крачи бавно из своята малка всекидневна. Пуделът му го следваше лоялно, махайки късата си

опашка. Сърцето на Джеймс се сви от мъчителна болка за Ръсти; за миг го уловиха спомени.

— Имаме и очевидец — припомни той.

— Остави този очевидец, Дюйт — каза Кап. — Много далеч е бил, за да бъде от никаква полза. А що се отнася до това масло... знаеш, той успя да отхвърли конфискацията и си взе колата.

— Какво?

Кап изглежда се запъна в думите си:

— Чух, че си се опитал да конфискуваш колата, но той протестира писмено срещу техническата страна на въпроса и успя. Знаеш за Броу^[2], Дюйт. Трябва добре да си даваш сметка срещу какво си тръгнал, срещу кого си тръгнал. Доколкото разбирам, възразил е конкретно срещу процедурата. Бил е ченге по-дълго от теб. Можеш да го доведеш за разпит, но можеш да конфискуваш колата му само по определени правила, следвайки специфични обвинения, или ако има нарушение на закона за движение по пътищата. Във всеки случай той успя да обезсмисли твоето решение. Заместник окръжният прокурор не можа да достигне до Сафелети по този въпрос, а и сам заяви, че не иска да се забърква в никакви подобни неща. Значи това, което казвам, е, че не мисля, че това масло ще ти е от полза докато рибата ти е още в морето.

На Дюйт му се стори странно, че Кап знае толкова много неща в събота за инцидента, станал петък вечерта. Това беше съвсем не намясто, а и Кап го погледна като човек, който се е уловил, че само преди секунда е разкрил неуместно никаква тайна.

— Въпреки всичко, той е бил на двете местопрестъпления.

— Искаш да кажеш, че е бил на двета паркинга? Дали е бил или не на двете местопрестъпления остава неизяснено докрай. Нека ти кажа нещо за Броу, което може да те изненада, Дюйт. Човекът всяка сутрин рано прави разходки пеш по плажовете. Така правеха и преди, заедно с неговата жена. Когато тя... почина, той спазва традицията.

— Значи просто така се е случило да е там? Това ли искаш да mi кажеш. Звучиш mi като адвокат защитник.

— Хайде, Дюйт, признай: чувстваш се объркан и разстроен от този случай. Преследващ призраци във вята. Нека ти кажа нещо: трябва да превключиш на по-малка скорост, приятелче. Две убийства за три дни... изминаха четири дни... а си под пълна para. Успокой се,

огледай се, Дюит. Тези случаи могат да се проточат с години. Нали говорим за сериен убиец! Хиндеман казва, че случайте са твои, ти ще се занимаваш с тях. Добре. Но ти си мой детектив. Опитът казва да включиш на по-малка скорост и да се приготвиш за дълго изкачване. Ако продължаваш с тази скорост, ще изгориш до края на следващата седмица.

Дюит кимна в знак на съгласие, твърде уморен за такъв вид лекция. Отношенията му с Хиндеман бяха съвсем различни. С Кап постоянно трябваше да се сеща за неговия чин. Като подчинен от него се изискваше да спазва както писаните, така и неписаните правила. Поколеба се преди да попита:

— Дали знаете нещо за няколкото допълнителни копия от моите доклади, които циркулират наоколо?

Лицето на командира стана яркочервено. Свинските му очи се фокусираха върху Дюит и изглежда прорязаха отвор в него. Пуделът беше до краката на Кап и постоянно се умилкваше. Кап го отритна енергично и той припна да се скрие в кухнята.

— Не разбирам за какво говориш — опита той.

— Незаведени фотокопия на активни доклади — каза Дюит, опитвайки се да звучи като че ли цитира правилника. Знаеше, че ръководството на федералната полиция издаваше наставления за такива неща, въпреки че се съмняваше, че те приемаха формата на действащи правилници.

— Да не ме обвиняваш в нещо, сержант? — попита той.

— Предполагам — каза предпазливо Дюит, — че съществува възможност да си копирал един или повече от докладите по разследването и да си забравил да отразиш, където трябва това копиране.

— Ще гледам всеки проклет документ, който се копира... — запъна се Кап. — Къде ли по дяволите... — Започна да кима уж с разбиране; късият му и дебел врат и брадичката му с трапчинки започнаха да се стягат в кратки тикове. Приетата с омраза истина бавно замени яростта върху лицето му. Кап знаеше кога да смекчи позицията си.

— Само така мога да държа докладите си в изряден вид — добави Дюит, давайки на Кап възможност за маневриране. — Тонове

документи има по тези случаи. Ако отидем един ден в съда, ще ни трябва цялата документация в изряден вид. Точно това искам да кажа.

— Даа, разбира се. Даа, правилно.

— Всъщност, какъв точно е интересът ви към тези документи, сър? Може би ще могна да помогна.

— Интерес? Този случай попада под моето разпореждане, сержант. Това е моя интерес! Съвсем честно казано, чудя се за твоята компетентност, твоя опит — Кап го стрелна със злонрав, святкащ поглед; мускулите на челюстта му се свиха рязко, когато стисна и скръцна със зъби. — Ще оправим всичко в понеделник. — Пак започна да крачи бавно. Дюйтолови изльчващата се от всяка става болка под натиска на излишното тегло.

Дюйт преглътна напрежението и разочарованието си. Щеше да е неуместно и грешка да продължава още така. Джини можеше да е сгрешила. Падналата тишина се превърна от неловка в клаустрофобична. Единствено на пудела, който дойде от кухнята, му беше безразлично напрежението във въздуха и той започна да драска по крачолите на своя господар. На Дюйт му изглеждаше като накъден с апарат плъх албинос.

Кап отвори входната врата. Пуделът излетя като стрела навън. Кап го извика с ръмжащ, сърдит глас. След като Дюйт излезе, а кучето влезе, Кап затвори вратата.

Джеймс приближи по късата пътека с тротоарни плочки своя „Зефир“ на паркинга. Главата му беше приведена; беше се замислил дълбоко. Прехвърляше наум техния разговор. Спря недалеч от своята кола и се загледа в боядисания в жълто бетон на паркинга. Само на няколко инча пред олющените си обувки и на няколко фута пред „Зефира“ забеляза същото онова триъгълно петно моторно масло.

Хауард Лъмбровски.

Дюйт хвърли поглед обратно към къщата. Със сгущен на ръцете му пудел Карл Кап го наблюдаваше от прозореца. Кап погали кучето, продължавайки да гледа към Дюйт. След миг се обърна и изчезна във вътрешността на къщата.

5.

Човекът прилекна близо до оградата, която минаваше зад автомивката. Навсякъде имаше разхвърляни отпадъци, предимно хартиени и изхвърлени от коли, избледнели и набръчкани от дъжда и вятъра. Няколко найлонови бутилки и много кутии от газирани напитки лежаха смачкани в калта, въпреки че повечето от алуминиевите бяха събираны за преработка от вторични сировини. Мястото беше страховито за котки. Котките си умираха за това място покрай оградата. Обичаха да се скитат и ровят из купищата боклуци. Вдигаха шум из тях с часове, крещяха убийствено, когато се сношаваха, драскаха и мяукаха из своето мизерно съществуване. Бяха жива досада и човекът ги ценеше затова, за което малцина други биха ги погледнали. Употребяваше ги за своя цел. Имаше замисъл.

Той бръкна в чантата си от торбата с котешка храна кити-бити, извади внимателно от нея и започна да оформя следа. Внимаваше с всеки миг от живота си. Беше такъв внимателен от години и нямаше намерение да се променя. Докато ги подреждаше в линия, броеше кити-бититата внимателно както играч на покер брои своите чипове. Ефективният капан изискваше съответна стръв. Кити-бититата бяха точно това, което трябваше. Бяха направени във формата на жетони, по-скоро във формата на колелца на вагон. Осем, девет... Подхвърли десетото в устата си и го сдъвка. Дъвчи храната си сто пъти, винаги казваше майка му. Усмихна се при мисълта за нея; парченца от кити-бити се пъхнаха между зъбите му. Не бяха толкова лоши — имаха вкус на черен дроб. Той много обичаше черен дроб и бекон.

Следата водеше зад ъгъла на неговата сграда, където беше оставил паничка с мляко, размесено с кодеинов противокашличен сироп. Постави своя стар стол за поляна на няколко фута от паничката и седна в очакване. Търпението беше нещо, което беше научил преди много време. Търпението беше това, което правеше внимателното планиране да се изплаща.

Измина малко повече време от обикновено. Около четиридесет и пет минути. Един мърляв котарак, който виждаше от няколко дни

насам, се показа иззад ъгъла. Изглеждаше като че ли имаше шест бащи и лошо зрение. Обонянието му го водеше по жетоните кити-бити. Беше слаб, жилест, див. Мъжът седеше неестествено тих и неподвижен със задържано дишане — една от добре развитите му способности. Котаракът напъха лакомото си лице в паничката и вдиша млякото.

Любопитството не убива котката. Нито лакомията. Човекът я убива.

Той оставил котарака да се отдалечи малко, когато свърши с млякото. Част от развлечението следваше именно сега: гледането. Както и при хората. Част от развлечението беше знанието, че всичко е свършено преди още да започне. Никой от котките не успяваша да се отдалечат много. Никой. Тази обаче успя да се отдалечи повече от средното за останалите. Малко повече. На тридесет или четиридесет ярда. Можеше винаги да отгатне какво е положението по опашката. Когато кодеинът започнеше да действа, опашката не можеше да се държи нагоре и увисваше. Ставаше тежка. Тогава можеше да се приближи, както сега се приближи до котарака. Котаракът погледна над рамото си с лъскавите си изцъклени и многоцветни очи като пиян безделник от допнапробен квартал с безброй кръчми, който чува, че приближаваш зад него, но не може да се принуди да се дръпне от пъти, въпреки че изгаря от желание да го стори. Мъжът си сложи чифт дебели кожени ръкавици и вдигна котарака с един замах.

— Добро котенце — каза той тихо в ухoto му.

Сбогом, котенце, по-скоро беше подходящо да се каже.

В стаята човекът уви всяка лапа с найлонова лепенка, премахвайки възможността ноктите да бъдат използвани. Когато свърши с това, котаракът се огледа объркан и озадначен. Слисан и изумен той захапа една от увитите лапички.

— Не, не — каза мъжът и сложи торбата от кити-бити на главата на котарака. Закрепи я на врата с дебел гумен ластик усукан два пъти за по-сигурно. Тогава пусна котарака и го оставил да обикаля из стаята.

Само за няколко секунди найлоновата торба се замъгли. Тялото вече нямаше никаква глава, никакви очи. Котката започна да удря с лапичките по торбата, но безполезно. Колкото повече се напрягаше, толкова повече използваше скъпоценния въздух. В един миг започна да извършва всички движения бързо. Затича се с най-бърза скорост и се бълсна в насрещната стена, заслепена от мъгливата торба. Отскочи от

стената, залитна и започна да тича в кръг. Мъжът се засмя при тази гледка. Глупава котка.

На тази ѝ трябаха единайсет минути. Бълскаше се комично из всички посоки в стаята, клатеше силно главата си, крещеше със своя грозен глас на прости улични котки. Но полза никаква. Мъжът се тресеше от смях, хилеше се, радваше се от все сърце, докато накрая котаракът залитна настрани, падна и се задъха тежко, френетично. Само замалко. После остана тих и неподвижен. Мъжът изръкопляска. По скалата му от едно до десет, той можеше да бъде оценен шест или седем.

По-добре от средното.

Даде трупа на своето куче, да си поиграе с него, и също толкова се радва и на това. Кучето накрая го побутна с носа си в калта, както правеше с чорапите на мъжа, и после захапа и откъсна крак.

Това беше достатъчно.

Той не обичаше да гледа кръв.

6.

Кларънс Хиндеман дойде за церемонията на Ръсти в Пойнт Лобос в бермуди от каки и джунглено яке като от някоя бананова република. Пойнт Лобос, забележителният щатски крайбрежен резерват, който беше изиграл важна роля в брака на Дюит, беше свързан едновременно с много скръб и приятни преживявания. Залесен с много монтерейски борове, неговата неравна крайбрежна линия, на много места с отвесни скали, е изложена на силните и вечни удари на неспокойните разбиващи се вълни, постоянно бели на фона на смарагдовите води. Това е магическо място, в което морски лъзове се излежават лениво, поемайки слънчева светлина върху мъхести островчета от скални издатъци, или махат енергично с уродливите си крайници над главите, за да се противопоставят някак на брутално упоритите крайбрежни ветрове.

Този следобед бризът беше натежал от солени пръски и дъх на боров клей и се носеше със сила навътре в сушата. Кафявите треви и голите храсти шумяха упорито под неговия натиск.

Хиндеман държеше в ръка студена бира докато водеше останалите по тясната алея към Кипарисовата горичка. Достигнаха Наблюдателната кула, минавайки под едно дърво, накланящо се болезнено под въздействието на вятъра откъм морето, извito подобно на човек, придържащ шагката си срещу вятъра. Силният шум от разбиването на вълните избухна далеч, по-долу от тях, донесен от порива на вятъра. Над високия бряг се издигнаха облаци от бели пръски, високи двайсет фута, и звук като от приглушена експлозия. Всички се сгущиха на едно място и обърнаха гърбове към вятъра. Дюит беше благодарен на приятели като Кларънс и Брайър.

Еми отвори капака на урната. Малко от пепелта се вдигна и полетя с вятъра. Тя веднага сложи длан да я затвори.

— Като че ли е искал много до изскочи — Хиндеман опита шега с останалите трима, но успя само с Дюит, който се усмихна. Брайър изгледа своя баща с язвително неодобрение.

Еми имаше много спомени оттук — спомени от нейната майка, от уикендите на тяхното семейство навън — и въпреки че тя беше избрала да бъдат тук, леко се запъна и погледна Джеймс за утеша. Той я прегърна и притисна към себе си.

— Няма нужда да правим това, Ем — прошепна той.

— Ти ще кажеш ли нещо? — попита тя своя баща.

Той каза мрачно:

— На Ръсти и мен никога не ни трябаха думи да се разбираме един друг. Той винаги знаеше как се чувствам аз. Той винаги ще бъде с мен, Ем. Винаги. По такъв начин той е безсмъртен. — Протегна ръка и докосна керамичната урна.

Приковала неподвижно поглед в контейнера и с очи пълни със сълзи, Еми вдигна поглед и погледна своя баща.

— Били сме тук и преди, нали, татко? — попита тя.

— Да, били сме, Ем — отговори той и веднага беше погълнат от спомени.

Тя се разплака, прехапала долната си устна; гледаше почти кривогледо. Джеймс почувства сълзи в своите очи, които след миг започнаха да падат. Нищо не му причиняваше толкова силна болка, колкото да гледа Еми как плаче. Тя каза:

— Мисля, че единственото нещо, което мога да кажа, е, че обичах Ръсти страшно много. Всички ние обичаме Ръсти страшно много и сега... сега той ще отиде при мама завинаги. Желая му късмет.

Дюйт прегърна още по-силно и топло своята дъщеря. Привидя му се Ръсти да тича и дори чу неговия лай, почувства неговия топъл възкисел дъх по врата си, езика му по своята буза. Нищо не беше толкова мило. Подпра леко брадичката си на главата на дъщеря си и сълзите му потекоха в нейната коса.

— Късмет, Ръсти — повтори Еми. Хвърли урната от високата скала. Пепелта се разсея на вятъра като дълга сива опашка и изчезна. Тя се обърна и зарови лице до гърдите на Джеймс.

— Не е справедливо — оплака се тя.

Той погледна над нея към урната, която падаше, и също изчезна от поглед.

— Ще ми липсваши, момче — прошепна той.

Еми преплете пръсти с пръстите на своя баща и двамата тръгнаха към колата, прегърнати в дълбоко и болезнено уединение.

7.

Хауард Лъмбровски не обичаше да рискува. Беше оставил колата си в сервиза почти цял ден, да сменят маслото и уплътненията, след което да затегнат добре болтовете. Нека Дюйт сега я конфискува — щеше да свърши с кал по лицето. Сега не капеше никакво масло. Поръча втората си водка „Абсолют“, този път двойна, горд, че се беше ограничил до това, което считаше за две чашки. Точно достатъчно, за да поддържа ритъма на сърцето му и чуваемостта на ушите нормална, без вътрешен раздиращ звън. Гениалният ход беше, реши той, да пие в „Глигана“, тъй като Дюйт никога, никога не би го потърсил тук. Той щеше да го търси из дупките на „Сийсайд“. А и дори да погледнеше тук, трябваше да погледне внимателно: „Мустангът“ беше спрян отзад, зад мястото за изхвърляне на боклука и въобще не се виждаше. Никакви ченгета не идваха тук, когато и да е, а Пийт зад бара беше близък приятел. Той беше дал на Брет от „Подковата“ номера на сегашното заведение, предупреждавайки го, че Дъмуит може да е тръгнал на боен поход. Сигурно беше, че Брет нямаше да измени на доверието към него. Сигурен беше и в нещо друго — че ако телефонът зад бара звънне и обаждането бъде за него, това ще е само един човек: Той.

— За теб е — каза Пийт, като че ли отгатнал мислите му, вдигна и веднага му подаде слушалката, тъй като телефонът наистина беше звъннал.

Чувствайки лицето си топло и зачервено, Лъмбровски взе слушалката и каза в нея веднага:

— Снощи имах малко проблеми и не можах да дойда на уговорената среща, сладурче.

Познатият глас каза:

— Добре.

— Е, и?

— Помниш ли какво казах последния път?

— Ще продължиш ли?

Човекът каза името на мотел. В Сийсайд.

— Ще те чакат там — каза той и завърши: — Аз ще се покажа, когато се убедя, че е чисто.

Лъмбровски подаде слушалката обратно на Пийт.

— Поредната дама купа изгряваща звезда иска малко инструктаж по аеробика — каза му той. — Трябва да бързам.

Мотелът представляваше едноетажна сграда с формата на буквата Т и около дузина апартаменти. Развален неонов надпис гласеше: НЯМА СВОБОДНИ МЕСТА. Отпред не се виждаше никаква кола. Само някакво мърляво куче се скиташе край входа. Бележка, закрепена на стъклото на входната врата, надраскана бързо на ръка, гласеше: ЗАТВОРЕНО ВРЕМЕННО ЗА РЕМОНТ, МОЛЯ ПОТЪРСЕТЕ НИ ПО-КЪСНО ПАК. Лъмбровски почука и почака вратата да бъде отворена. Във фоайето беше почти тъмно; единствената светлина идваща от друг неонов надпис, рекламиращ кабелна телевизия. Човекът, който му отвори, беше едър и Лъмбровски се почувства неудобно. Поколеба се за момент на входа.

— Влизай — каза другият с тон, който умишлено скриваше гласа му.

Лъмбровски се престраши и влезе. Човекът затвори вратата и бутна в ръката му ключ. След това веднага го побутна да се завърти и го огледа. Пръстите му го опипаха внимателно. Човекът знаеше какво прави и не се боеше да провери слабините, което каза веднага нещо на Лъмбровски: професионалист. Добър знак. Изнудвачът навярно не беше кой да е.

— Коя стая? — попита Лъмбровски, усещайки студения ключ в ръката си.

— Дванайсет — нисък, неотличим глас. Също професионално.

[1] Миранда — регламентирано от Върховния съд на САЩ правило при арестуване от полицията на заподозрян, той да се уведоми за неговите права и привилегии, преди да се започне по-следващия разпит. (Бел.прев.) ↑

[2] Броу — умалително от Лъмбровски. (Бел.прев.) ↑

6
НЕДЕЛЯ

1.

Патрулният полицай каза:

— Още един, сержант — Дюит нямаше нужда да пита какво. Но този път не е в нашия двор. Вкъщи имам радиосканер „Беаркат“ — продължи Нелсън, — който може да ми праща сигнали в колата. Чух ги рано сутринта и проследих повечето от разговорите. Направиха голяма грешка, че обявиха по радиото. Трябваше да проверя какво е станало. Сега съм тук.

— Къде?

— При един уличен телефон. Нали знаеш общественото игрище за бейзбол в Сийайд?

— Сийайд? Тарзане, охранявай местопрестъплението. Щом са използвали радио, знай, че ще стане зоологическа градина.

— Вече е станало.

Дюит изпъшка:

— Каквото и да направиш, гледай с едно око постоянно за Лъмбровски. Той ни се измъкна при първите две престъпления. Търсен е за разпит.

— Измъкна ни се и сега — уведоми го Нелсън.

— Пак ли маслото?

— Не, не маслото. Трупът в колата, сержант. Нагълталият се с пушек. Той е Хауард Лъмбровски.

* * *

Местопрестъплението вбеси Дюит, когато той пристигна: прекалено малко. Неприемливо. Двама униформени полицаи от участък „Сийайд“ бяха вътре в оградения район, обезсмисляйки по този начин значението на полицейската лента.

Той обаче беше благодарен, че не видя никакви детективи. Беше телефонирал на Тили да поиска покана за присъствие на местопрестъплението — задължителна техническа подробност. В

юрисдикцията на друг участък Дюит беше гост и разследването не беше в неговите ръце. Сега се надяваше, че, който и да оглави това разследване, ще разшири обхвата на „поканата“ на Тили. Всеки така предполагаше. Той показва документите си на дежурния полицай от патрулната кола и веднага се залови за работа, давайки си много добре сметка, че неговите пълномощия всеки момент могат да бъдат обсебени. Нелсън беше упътен да възстанови мястото на престъплението така, както го иска Дюит. После трябва да каже на Джини бързо да предупреди Клеър О’Дейли и доктор Емануел.

Започна да вали силно. Дюит облече якето си за дъжд и тръгна право към „Мустанг“ преди да е загубил, по какъвто и да е начин каквото и да е доказателство от интериора на колата, фотоапаратът беше готов в ръцете му. На колене и ръце огледа внимателно неравната и изронена повърхност на асфалтовата настилка от различни ъгли, привличайки подигравателни и скептични погледи откъм полицайите от патрула на „Сийайд“. Забеляза пясъчна следа, стигаща до вратата на шофьора — дали беше от велосипед?, — но дъждът я отми, преди да имаше възможност да направи снимка. Даде фотоапарата на един от униформените зяпачи и го накара да запише, че Дюит е отворил вратата на шофьора и е извършил първоначален оглед на трупа. Униформеният го направи съвсем неохотно, въпреки че трябва да напатък да се описва всяко движение на Джеймс.

Лъмбровски очевидно беше водил някаква борба, много потежка борба, отколкото тази между тях двамата.

Кожата на кокалчетата на пръстите беше просто срязана, устната му пукната; по врата имаше няколко грозни червени петна. Дюит не беше виждал такива язви досега.

Наведе се над трупа, опитвайки се да вземе ролката с маскираща леплива лента, когато чу зад гърба си:

— Това ще е всичко, благодаря ти — дълбок, плътен глас. Обърна се и видя лейтенант Рик Морн, мъж в края на своите петдесет години, лошо облечен, както винаги, с опредяваша коса и полицейско напрегнато съсредоточение в погледа. Познаваха се от предишни разследвания.

— Ще те включим, Дюит. Повече от сигурно е, че ще те уведомяваме и ангажираме до известна степен, но на този етап ще трябва да си го свършим сами. В нашия двор е. Мисля, че разбираш

добре. — Дюит направи знак на унiformения да спре да прави снимки. — Следовател от офиса на окръжния прокурор е на път за насам. Девет баби, само да не излезе хилаво бебето.

— Това е част от моето разследване — протестира Дюит.

— Ще видим — реагира Морн. — Какво ли ще намериш ти тук?

Дюит беше нетърпелив да бъде държан постоянно в течение на разследването на Лъмбровски, поради очевидната му връзка с неизяснените самоубийства-убийства, по които вече работеше. Но ветеран като Морн имаше свой собствен начин на вършене на нещата. Дюит не смееше да го предизвика. Най-доброто, на което можеше да се надява, беше някое случайно телефонно обаждане.

— Ролка лепенка. Използвал е този път маскираща лепенка, не лента за найлонови тръби. — Дюит посочи запечатания прозорец. Чувстваше се кастриран — рожбата беше взета от ръцете му. Как можеха да му отнемат разследването тези скъпернически грубияни, които не разбираха почти нищо от събиране на доказателства? Повечето от старите пушки като Морн нямаха много доверие във веществените доказателства, разбираха погрешно тяхното значение и вярваха, че са съвсем относителни — дума, от която всеки съдебен следовател се отвращаваше. Джеймс се отдалечи отпаднал от местопрестъплението. Нелсън го последва на няколко фути отзад като верен слуга.

— Съжалявам, сержант — рече Нелсън. — Вие заслужавате случая, не тези типове.

— Ще видим кой ще поеме случая — отговори Дюит, връщайки сака със своя комплект прибори в багажника на колата. След малко добави: — Отдавам това на Лъмбровски. Този тип ме ядосва дори в смъртта си.

2.

Дюит остана наистина удивен, че по изключение от много време насам системата действително работеше. След разочарованието от местопрестъплението с трупа на Лъмбровски той се върна в своя офис и откри бележка от директора на Щатската болница за душевноболни в Атаскадеро. Беше се обадил по телефона да каже, че поради неотложността на случая беше уредил интервю с осъдения убиец Харви Колет.

Въпреки факта, че Колет беше в болницата по време на двете убийства, modus operandi^[1] при тези две убийства и убийствата на Колет беше толкова подобен, че можеше да се счита като съвпадение. Някой знаеше подробностите на методите на Колет, което правеше разговора с Колет да си струва.

Той използва двучасовото пътуване да си припомни всички веществени доказателства и подреди в съзнанието си добре хода на следствието до днес. Изяде един четвъртфунтов сандвич за обяд и пристигна в института на болницата в един и десет.

Кабинетът на директора вонеше на онази остра медицинска миризма, която обитава всички кабинети на лекари, и беше ужасна за дошлите отвън. Претапицираната утилитарна мебел говореше за бюджет, разтяган от желаещите, но ограничаван от законодателите. Възрастният човек зад бюрото, доктор Бредфорд Шилстейн имаше бледо лице и тъжен вид. Носеше зацепани очила с тежки рамки и имаше продълговато петно от сос на своята вратовръзка. Пред него лежеше папка с документи.

— Мистър Колет е един от перманентните пациенти — започна той, — местен жител тук. Попитали сте за всичко, което мога да ви кажа за него, което може да помогне на следствието. Тук имаме малко данни за него като информация, предшестваща интервюто.

— Моля.

— Няма да откриете това, в което и да е полицейско досие — настани се удобно в стола си. Изглеждаше като човек подгответен, дори изгарящ от нетърпение да говори. — Омайването от смъртта и

задушаването за Харви Колет изглежда е започнало през юношеските му години и се е развило бързо в главно занимание, погълнало го изцяло. Една обща черта при психопатите човекоубийци е първоначалното експериментиране върху домашни животни. Това досега не е обяснено напълно, но го наблюдаваме постоянно. Може да има някаква връзка със състоянието, формата на нагласа... подготовка за отнемане на човешки живот като отначало се започне с по-малко предизвикателна плячка. Колет е добър пример в това отношение. Първият живот, който е отнел, е бил на котката на неговата майка. Задушил я като ѝ направил капан така че да попадне в една добре затваряща се прозрачна пластмасова кутия, която после облепил здраво. До двайсет и една годишна възраст работил в общинската служба по контрол на животните, който затваря безстопанствени животни в специалния двор. По-късно бил преместен да извършва самото събиране на животните: по-конкретно хващане на кучета, детективе. Само че не довеждал всичките безстопанствени кучета в двора със себе си. — Прочете нещо от отворената папка пред него. — Убил петдесет и седем безстопанствени животни. Всичките чрез задушаване. Бил заловен и арестуван. И точно тук системата за първи път ни изневери: той беше глобен триста долара, дадена му беше условна присъда и беше разпореден повърхностен психиатричен преглед, в резултат на който беше определен като „правоспособен“ — вдигна поглед, — каквото и да означава това, и беше пуснат на свобода. Намири си работа в една работилница за поправка на ръкавици и шалове. И продължи да се занимава със своето призвание — задушаването. Докато властите достигнат до него и го заловят вече се подозираше, че е убил двама души като е нагласил, че уж ауспусите на колите им пропускат в купетата. Нямаше на разположение съществени доказателства, или ако имаше, те не бяха обработени както трябва. Случаят беше зарязан преди да достигне до съда.

— Дали ще ми съдейства?

— Можете да опитате. Слагаме Колет в ограничително облекло, когато почистват край него, когато му се дават лекарства. През миналата година стана много буен. Почти уби един санитар. Много необично за трапер.

— За какъв? — попита Дюйт, но точно в този момент звънецът на бюрото на Шилстейн звънна.

— Трябва да е Колет — обясни лекарят. Ще поговорим повече след това. — Вдигна поглед. — Донесохте ли филмите, както предложих?

— Видеокасетите — поправи го Дюйт, потупвайки куфарчето си.
— Можах да намеря обаче само два нови филма.

— Тогава отидете и направете сделка с него по всянакъв възможен начин. Под въздействието на лекарства е, но не го оставяйте да ви направи на глупак: знае много добре какво прави. Ще започне да ви управлява ако му позволите. Гледайте го право в очите. Правете всичко възможно да наподобите неговия глас, неговите думи. Срещайте се при условията, които той поставя. Установете контакт, общуване. Ако се сприятелите с него, той ще се отвори пред вас.

* * *

Покритият с бозави фаянсови плочки вестибюл и акустичния таван напомняха за училищата от неговата младост. Детекторите на пушек в случай на пожар бяха монтирани по-късно. Поцинкована водопроводна тръба минаваше по дължината на тавана, свързвайки сензорите.

Медицински помощен работник взе куфарчето на Дюйт, изпразни джобовете му, взе колана и връзките на обувките му. Шилстейн не беше споменал за тези предпазни мерки и Дюйт възприе тази обичайна мярка като доста объркваща. Накрая вратата с надпис „ПОСЕТИТЕЛИ А“ беше отключена и Дюйт беше въведен.

Стаята носеше следите на дълги години живот. Масата, завинтена за покрития с балатум под, беше много нащърбена по ръбовете. Четирите метални стола около масата също бяха закрепени към пода. Дългата до раменете коса на Колет и рядката му, но разрошена брада не спомагаха да се подсили общия хигиеничен вид. Човекът се различаваше много от образа на снимките при ареста, правени преди години. Влажни червени устни, кървяси очи, плосък нос с достатъчно стърчащи от всяка ноздра косми, за да се направи четка за рисуване. Точно така по филмите се изобразяваха лудите. С хора като този. Какво ли ставаше зад тези очи? По усмирителната риза имаше избледнели кървави петна, които някой се беше опитвал да

избели. Той седеше на стола си с вързани ръце в положение скръстени предизвикателно пред гръденя кош. Кожата му беше бледа на цвят като усмирителната риза, очите — като на обработван с наркотици, с полуутворени клепачи. Гледаше като че ли някой го беше ударил жестоко през очите.

Дюит почувства как тръпки на страх пропълзват по гърба му и гърлото му се стегна. Отвратителна миризма изпълни малката стая, миризма напълно чужда за Дюит, миризма, която не беше тук само преди няколко минути. Тя го ужаси. Заради нея отначало двамата седяха няколко минути в неудобна тишина. Дюит потри ръце, опитвайки се да ги стопли и накрая ги вдигна несъзнателно към устата и духна в шепите си.

Колет видя добре движенията му, ухили се и каза:

— Казвам се Харви.

— Да, знам. Аз съм Джеймс Дюит.

— Друг лекар?

— Не, ченге. Детектив Дюит. Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Федерален?

— Не.

— Женен?

— Не.

— Каза ли ти Шилстейн причината, поради която ги убих? — И си отговори сам: — Защото мъртвите стават едни такива тихи и кротки любовници. — Извъртя очи в орбитите им и дебелият му розов език навлажни устните му. — Омръзват ти животните. Бях чул, че овцете са много хубави — ухили се. — Но край мен нямаше никакви овце.

Дюит се опита да събере мислите си.

— Имам няколко въпроса — каза той.

— Нека да ти разкажа за това и ще говорим.

Но Дюит не му обърна внимание. Спомни си какво му каза Шилстейн и каза:

— Престъпленията ви са били много трудни за откриване.

Човекът кимна утвърдително.

— Избудалкал сте полицията като сте направил жертвите да изглеждат като че ли са се самоубили.

— Те наистина се самоубиваха. Умряха от задушаване.

— Какво бихте казал, ако някой се опитва да ви подражава?
— Подражанието е най-искрената форма на ласкателство.
— Знаете ли дали някой ви подражава? — попита Дюит.
— Има ли такива?

Дюит описа двата криминални случая — Осбърн и Макдъф — и попита:

— Какво мислите?
— Важно е не какво мислим, а какво знаем — отговори Колет, извръщайки отново очи.
— И какво знаете?
— Повече от теб. Поне така трябва да си мислиш, иначе нямаше да си тук.
— Тук съм, за да се опитам да науча нещо от вас — каза Дюит.
— Някой ви имитира, но за разлика от вашите случаи не намерихме никакъв признак за удушаване преди маскираното самоубийство. Как би се справил човек с такова нещо според теб, Харви?
— Убиването е нищо. Дори не е никак забавно. Забавното е да си с тях след това. Трупът изстива доста бързо. Знаеш ли това?
Неприятната миризма пак изпълни стаята. Дюит подръпна яката на ризата си и разкопча горното ѝ копче.
— Изглеждаш глупаво в тази вратовръзка. Не ти ли го е казвал някой?
— Всеки ми го казва — каза Дюит, продължавайки да се опитва да постигне препоръчания контакт. Свали очилата си и потърка стъклата им.
— Аз съм оригинал, Дюит. Аз съм гений. Каза ли ти Шилтейн, че съм гений? Разговаряхте ли за резултатите от тестовете ми?
— Един гений би си представил как става това нещо.
— Видях за убийствата по новините. Знам всичко за твоите случаи. Повече, отколкото си мислиш. Много повече. Но ти ще си отидеш оттук. А аз няма. Това изисква малко обосновка.
— Сега мисля, че лъжеш. Не ме лъжи, Харви. Донесох филми с мен, нови филми, но няма да ги получиш, ако лъжеш.
— Нека да ги видя.
— Нямаше да ми позволят да ги донеса тук, Харви, защото мислят, че си опасен.

Той започна да се бори в своята усмирителна риза.

— Мразя това нещо! — Падна от стола. Дюит стана и тръгна към него. Човек от охраната нахлу през вратата, което доказваше, че ги наблюдават. Той държеше в дясната си ръка зашеметяваща пръчка — здрава, подсилена версия на електрическия остан за животни и сестра на по-усъвършенства „Тейзър“, разполагаща с мощни батерии. Дюит знаеше за тези инструменти от един семинар по специални оръжия.

— Стойте назад! — каза с категоричен тон охраната на Дюит. — Това е хитрост. Иска да ви ухапе. — И размаха зашеметяващата пръчка заплашително към Колет. — Обратно на стола, симпатяга, или това желязо тук ще захапе теб.

Колет незабавно се върна на стола си. Очите му не изпускаха пръчката. С охраната до тях Дюит прекара следващите пет минути опитвайки се да установи контакт с Колет.

— Не ме занимавай с тия неща — само повтаряше човекът.

В стаята влезе Шилстейн и заби поглед в Колет:

— О'кей, Харви, ти спечели. Ще те прехвърлим в тенис корта. Но ако не помогнеш още тук на детектива, няма да има никаква телевизия, нищо — цяла седмица. Елате с мен — каза той на Дюит. — Само за няколко минути.

Тръгнаха по коридора. Обувките без връзки на Джеймс се тътреха по пода и затрудняваха вървежа му.

— Каква миризма беше — каза той.

— Странна, нали? Но не необичайна. Доста малко от нашите постоянни обитатели на това крило имат същото поведение. Хората, които са били потенциални жертви, но са успели да избегнат смъртта, казват, че тази миризма става по-силна преди убийството. Една жена заяви дори, че ѝ действала парализиращо. Вие добре ли сте? — попита той.

— Когато тази страна на нещата не се вижда... — започна Дюит. Не беше сигурен как да завърши.

— Е, много объркващо — довърши лекарят. Влязоха в канцеларията. Дюит седна на същия стол; Шилстейн седна зад бюрото си. — Само няколко минути и ще го пригответ за вас.

— А зашеметяващите пръчки?

— Преди при подобни неочеквани ситуации обикновено използвахме успокояващи средства. Когато се настроят на по-нисък

волтаж, пръчките са много по-практични. Отсъства всякакъв риск да се даде неподходящо успокоително, няма нужда от време за подготовка. За наша изненада наличието на пръчките и просто заплахата от тяхното използване намали буйните избухвания с повече от петдесет процента.

— А при по-висок волтаж?

— Хората от охраната избягват да практикуват по-висок волтаж — обясни Шилстейн и после добави: — Вие се справихте доста добре там. Много е важно още отначало да се установи контакт. Навсярно забелязахте ефекта от разговора. Особено е вярно за Колет. Трябва да използвате тези видеокасети по-ефективно. Той ги иска. Разбирате ли?

— Охраната заяви, че той искал да ме ухапе. Вярно ли е?

— Както казах преди малко, той избухва и върши постыпки, характерни за психиката на така наречения при нас трапер. Не може точно да се разбере защо. Хора като Колет постоянно ни карат да се замисляме над себе си. Винаги трябва да помним, че няма никакви правила, а има само модели на поведение. — Записа си нещо и после потупа двете папки пред себе си. — Помолихте ме да ги прегледам.

— Мислех, че като съдебен психиатър можете да mi предложите някакъв вътрешен поглед в характера на убиеца, дирята на когото се стремя да уловя. Един вид психологически профил.

Шилстейн се усмихна:

— Бивш съдебен психиатър. Не се занимавам вече с този бизнес. Сега съм на административна длъжност, все пак не съм чужд. Занимавам се по някой път, но повече любителски. Попитахте ли ФБР за такъв профил?

— Всичко стана толкова бързо. Мисля да им се обадя утре.

— Тези приятели в Куантико са удивителни. Нали сте запознат със случайте на доктор Джеймс А. Бръсъл? — не дочака Дюйт да даде похвален отговор, предполагайки съвсем естествено, че всички хора на закона най-малкото са чували за бащата на съдебната психиатрия — един човек, който просто с едно посещение на сцената на престъплението би могъл да предскаже възрастта, поведението, обичаите и облеклото на почти сигурно заподозрения. — Има хора в Куантико добри като Бръсъл. Но аз не съм като тях. Съдебната психиатрия е сложно поле за действие. Психиатърът върви по тънко въже между собствените си мисли и мислите на психопата, по чийто

следи е. Дори и хората с най-стабилни умове могат да свършат със съществуванието на доктор Джекил или мистър Хайд. — Изкривена усмивка на човек, страхуваш се от себе си, се появи на лицето му. — Бръсъл беше този, който каза колко удивително е как работи човешкият ум въобще, много по-удивително отколкото повечето от нас, успели да го поставят под някакъв вид контрол, си мислят. Някакъв вид контрол, детективе. Разбирате ли мъдростта на това изречение?

Дюйт изчака Шилстейн да довърши изказването си. Лекарят продължи:

— Прегледах тези материали накратко и, разбира се, следих по новините каквото се съобщаваше по случаите. Доколкото има смисъл, имам свое мнение. Но забележете, както казах вече, не работя в тази област.

— Моля ви.

— Попитахте за траперите. Ще стигна и до това. Първо, нека обсъдим безкръвните престъпления. Запознат ли сте с работата на доктор Огдън Спайърс? — Дюйт поклати глава отрицателно. Шилстейн вдигна рамене и продължи: — Няма значение. — Погледна часовника си като човек, чакащ пристигането на влак. — Има хора, повечето жени, които, въпреки тяхната видима нужда да убиват, се отвращават от кръвопреливането. Не от убийството, а от изтиchanето на кръв. При такива случаи имаме отравяния, удавяния, палежи, убийства с ток и задушавания. Харви Колет е, по-точно беше, един от тези убийци. Изглежда определено, че и вашият убиец е от този тип. Или да се поясня: той иска да повярвате, че е един от тях. Това е една по-сложна концепция и по-нататък навярно ще се върнем към нея, но вярвам, че първото ни предположение е, че е безкръвен убиец. Нито една от жертвите му не е била физически насила, по какъвто и да е начин, нали? — зададе той реторичен въпрос. — И това е от значение.

— Потупа пак папките. — Мисля, че сте прав във вашата оценка, че нашият приятел не е сериен убиец и дори не е сензационен убиец, а иска да ви накара да повярвате, че е това, което е. Това можем да извлечем като извод от приликата с убийствата на Колет. Този *modus operandi* е просто едно удобство... нещо, в което той е убедил себе си, че ще подведе властите. Но не бива да пропускаме възможността, че този начин на убиване е не само удобен, но и необходим. С други думи,

работка на безкръвен убиец, на който му липсва оригиналност и съвсем вероятно работи по друг план. Много преждевременно ще бъде да се разсъждава какъв е планът. Но тази безкръвна особеност ни отвежда право в термина на Спайър, синдромът на трапера.

Заигра се с верижката на часовника си и продължи:

— Ние разделяме спортния лов на четири широки категории: тези, които ловуват за удоволствие; тези, които ловуват за изгода; тези, които ловуват агресивно и тези, които ловуват пасивно. Един ловец, който продава, например, ловува за изгода, докато един милионер, който му е много широко около врата, отишъл с пушката си в друг континент и платил несметна сума за допускане до ловен район — за удоволствие. Повечето хора си купуват добър пистолет или мощна ловна пушка и убиват своя дивеч. Но потиснатата психически личност ловува пасивно... безкръвно, улавяйки плячката си в примки, мрежи, ями или отравяйки храната или водата й. Голямото мнозинство от личностите, които убиват хора и с които се сблъскваме, са агресивни убийци, но определено не всички са такива. Един малък процент — убийците чрез палеж и други — убиват плячката си посредством метода на улавяне в клопка, подобно на ловците трапери. Неспособни да пролеят кръв, те трябва да намерят начин да изпълнят акта на убиване по начин, който считат за чист. Пример затова е Харви Колет. Изнасилвач, но не като другите изнасилвани, той не е размахвал нож или пистолет. Задушавал е жертвите си, които са били попаднали в клопката на собствените си домове. Колет е бил подтикван от своята сексуална фантазия, насырчавана от порнографията — каза той с поворителен тон. — Колет може да си спомни своите убийства със забележителни подробности. Той би ви описал каква е била кожата на жертвата, как е миришела косата ѝ, в каква точно последователност е извършил всяко действие от убийствата и особено сексуалния акт. Други, с по-малко жива фантазия, са неспособни на такива подробности.

— Вярвам — продължи Шилстейн, — че вашият убиец също е неспособен на кърваво престъпление. Вярвам, че това е общото между него, или нея, и Колет. Ето защо той използва последния като образец за подражание. Той е трапер, много вещ в съблазняването на жертвите в своя капан — каквато и форма да е той — и след това в убиването им, най-вероятно чрез задушаване. Но дали е сериен убиец като Колет? Не.

Много малко вероятно. — Шилстейн затвори здраво очи. Като че ли прехвърли наум всичките материали от папките и после отвори очи и погледна Дюит право в неговите.

— Вашият убиец е единак, живее сам. Професионално е на ръководна длъжност. Неговата сила е в организацията. На възраст е в средата на четиридесетте си години. Пие леко преди престъплението. Това, което му липсва в творчеството, той компенсира с прецизната екзекуция. Много внимателно планира, фантазира много за убийствата си. Следи разследването по вестниците. Не проявява никакъв интерес към първите си убийства. Целта му винаги е била Хауард Лъмбровски. Може и да е ченге, въпреки че мисля, че е малко вероятно. Облича се небрежно, не се притеснява от никакви светски ситуации. Веднага се включва и пасва на всяка възможна ситуация. И, естествено, очевидното... предполагам, че точно затова сте тук и трябва да ви се направи комплимент за вашата проницателност. Той е имал контакт с Харви Колет. Интимен контакт.

Дюит поклати глава отрицателно — не беше дошъл за това. Или всъщност не излизаше ли, че е така? Звънеца от вътрешната свръзка на масата звънна и Шилстейн погледна часовника си. Усмихна се, горд от правилния разчет на времето, който беше направил. Как може човек да се довери на такъв профил, запита се Дюит. Той беше чел за точността на тези неща, но никога не беше се срещал на практика със съставянето на такъв профил. Увереността на лекаря, четяща се в тона на неговия глас, неговият безпощаден зрителен контакт обезпокоиха Дюит. Дланите му се изпотиха. Скалпът го засърбя. Този свят от зашеметяващи пръчки и усмирителни ризи го обърка и разстрои. Колко ли много бяха тези като Колет? — продължаваше да се пита той.

— Виждам съмнението, изписано на лицето ви, детективе. Науката ни наистина е неточна. — Отново потупа папките и ги подаде обратно на Дюит. — Събрали сте похвално количество веществени доказателства. Точно тези факти ми казаха, каквото могат, за вашия убиец. Интервюирал съм над шестстотин осъдени убийци. Всеки е уникално различен... и въпреки това такива профили са възможни посредством приликите между тях. Опитайте и при ФБР. Вижте какво ще ви кажат. Трябва да тръгвам... — Стана. — Колет чака.

* * *

Така нареченият тенис корт се намираше в помещение по размери около два пъти по-голямо от стаята за разпити. През средата му от горе до долу минаваше телена мрежа с отвори колкото квадратен фут. Краищата на здравите телове бяха завити около болтове, които бяха завинтени в отверстия в стоманени планки, закрепени към пода, стените и тавана. Товарен камион „Мак“ дори трудно би прекъснал тази преграда. До тази стоманена мрежа, от страната на местните обитатели, поставена на три фута разстояние, имаше втора мрежа, този път конопена, но пак със същите отвори с размерите на квадратен фут. Конопените въжета бяха снадени едно към друго с помощта на искусно завързани и стегнати моряшки възли. Два инча широка черта от яркочервена боя беше начертана върху пода при основанието на въжената мрежа. С вече олющена червена боя посредством шаблони на английски и испански бяха написани думите: НЕ ПРЕСИЧАЙ. От страната на наблюдалите имаше четири метални стола, чийто крака бяха завинтени към пода, поставени точно зад маса, закрепена по подобния начин. Дюйт седна на един от столовете. Оттатък въжената мрежа крачеше бавно Колет, този път свободен от всякакви усмирителни принадлежности. Изминаха пет минути мълчание.

— Много по-добре, не мислиш ли? — попита Колет.

— Много.

— Тук от време на време идват комисии от различни щатски администрации и разговарят с такива като нас. Знаеш ли това?

— Не — отговори Дюйт.

— Нарича се тенис корт поради мрежите.

— Да.

Пак продължи да крачи бавно и така изминаха още пет минути в мълчание. Дюйт почувства силно отегчение. Започна да се върти с досада и да чопли нокти. Това му напомни за Еми. Еми често се залавяше с ноктите си.

Дюйт му напомни пак:

— Донесох ти видеокасетите. Последни записи.

Колет реагира гневно:

— Трябва ми повече от това! За това, което имам да ти казвам, ми трябва много повече.

Дюит почака със силно биещо сърце. Имаше нещо в начина на изразяване на Колет: ясен, категоричен, уверен, интелигентен — човек различен от този по време на тяхната първа конфронтация.

— Ти си експертът. Знаеш много повече за това, отколкото аз. Мисля, че мога да спра, който и да е, който те наподобява, но не без твоята помощ.

— Спри го, щом искаш. Не ми пука. Това си е твоя работа, човече. Мен ме е грижа за други неща. В място като това си имаш определени нужди.

— Какво мога да направя за теб? — попита Дюит. — Ако мога да помогна, ще ти помогна.

Колет се приближи до въжената мрежа, пъхна и отпусна глава в един от отворите. Отвори широко очи, заби неподвижен поглед в Дюит и започна да кима. Дюит почувства как сърцето му започна да бие лудо. Колет каза:

— Даа... започваме, слушай.

И пак започна да крачи насам-натам.

— Ще ти кажа, че това, от което човек има нужда, което най-много би му се харесало, е един „Мицубиши“ с двайсет и седем инча диагонал и да може да хваща всички кабелни програми, ама всички кабелни, и един от ония видеокасетофони „Панасоник“, изцяло с дистанционно управление. Всичко това да е за мен. И да има договорено с някой от видео магазините в града редовно изпращане по пощата на касети. Знаеш ли, десет касети на седмица, всяка седмица докато ме държат тук. Такива неща правят престоя ти в такова заведение поносим. Всеки си има нуждите. Постоянно те тъпчат с наркотики. Може донякъде да ти става хубаво и леко, но всъщност е едно голямо нищо.

Няма с какво да си занимаваш ума. Няма върху какво да се съсредоточиш. Нали разбираш какво искам да кажа?

Дюит се поколеба:

— Поръчката ти е много сложна. Трябват ми много повече пари, отколкото имам, за да ти намеря такива неща.

— Хайде, Дюит — отново увисна като маймуна на мрежата. — Не се ебавай с мен. Донеси ми играчките и ще разговаряме.

— Не мога да го направя, Колет. Използвай главата си. Трябва ми нещо, за да докажа, че всичко това си струва цената. Говориш за няколко хиляди долара. Щатът няма да се съгласи с такава сума само заради никакви догадки.

— Не слушаш. Вие ченгетата никога не слушате. Това ви е проблема.

— Аз слушам.

— Не, не слушаш — започна пак да крачи. — Казвам ти, знам всичко за твоя случай. Нека само те попитам, детективе, дали някой е определил дали жертвите действително са умрели в техните коли? Не са, знаеш го. И щом не са, тогава къде са умрели? Как ги е убил той?

— Думите отекнаха от массивните стени на стаята. След като Колет крачеше, а Дюйт седеше, на него му се стори, че именно той е разпитвания.

— Точно затова съм тук, Харви.

— Ти си тук, защото той ме наподобява.

— Той улавя жертвите си в никаква клопка — опита Дюйт.

— Естествено.

— На обществено място?

— Има два вида клопки. Със стръв и без стръв. Когато са със стръв, ги примамваш да влязат. Когато са без стръв те просто се препъват и падат в капана. Ако искаш специално животно, тогава залагаш стръв. Ако не ти пука какво ще се хване, тогава просто слагаш примка по пътеката му и чакаш. Научи ли нещо?

— Да.

— Разбира се, че да. Така е, защото аз те уча — засмя се. — Но на учителите се плаща, Дюйт.

— Донесох ти пет касети. Твои са.

— Искам още. Искам моя система за развлечение.

— Казах ти, че ще опитам — думите му отекнаха в помещението. — Ще ми трябват обаче подробности.

— Имам новини за теб, Дюйт. Той импровизира. Неговият план за действие му идва нанагорнище. Не става така, както го е замислил. Имитацията е най-искрената форма на ласкателство — повтори той. — Мислиш, че ще ти издам тези неща само за пет филма? Та той ме прави безсмъртен, Дюйт. Моят гений продължава да живее чрез неговите действия. Ще издадеш ли тези неща за пет касети? Би ли го

направил? Знаеш ли как хващам жените, ченге? Кисна в един супермаркет. Домакините обикновено пазаруват храна, аз пазарувам домакини. И някои захапват стръвта на капана ми. Особено разведените, те са най-безопасни и сигурни. И най-глупави. Знаеш ли как да разпознаеш разведен? Имат хлапета, но нямат венчална халка. Просто. Проследяваш ги до дома им или се напъхваш зад тях и когато плащат с чека, виждаш името и адреса им и го запомняш. Малки хитрости. Наблюдаваш дома им. Уверяваш се, че не си сгрешил.

— Не ми пука за теб! — изкрешя Дюит, едва издържайки на думите му.

— Напротив, мисля, че е обратното — каза Харви Колет.

— Охрана! — извика сам той охраната. — Донеси ми системата, ченге.

Двамата от охраната влязоха.

Дюит извика на Колет:

— Трябват ми подробности.

— На теб? Трябва ти погребално бюро.

— Легни на пода и разпери ръце — каза онзи от охраната с пръчката в ръка. Другият държеше усмирителната риза.

— Главата надолу. Едно мръзване и ще изгоря задника ти да се затвори за цяла седмица.

— Двайсет и седем инчов. С дистанционно управление — каза Харви Колет от другата страна на мрежите, ухилен.

3.

По настояване на Кларънс Хиндеман Дюит трябваше да се приготви да съпроводи О’Дейли на благотворителната вечеря по повод събиране на средства за фонда на Мани Рот. Кметът се беше обадил на Хиндеман: Джеси Особърн щеше да присъства. Дюит едва имаше време да остави Еми у дома на Хиндеман и да се преоблече. Уморен, той отвори вратата, на която се позвъни точно в седем часа. Посрещна жена, която беше точна във всяко отношение.

Клеър беше в леки, широки панталони от кашмир с цвят на кафе, ръчно плетен пуловер от мохер с дълбоко кръгло деколте и златна огърлица, на която висеше скъпоценно укражение с една перла в средата, фигуранта и осанката й бяха свършени. Той я целуна по бузата. Качиха се в нейния „Сааб“.

Скоро преминаха през входа от Кармъл към Пебъл бийч и стъпиха на околовръстния панорамен път, който се виеше из застроения с много къщи, обществени и други сгради район. Дюит я упътваше през серия от завои и знаци за стоп и предимство.

— Искаш ли да те осведомя по някои най-нови неща? — каза тя, докато Джеймс й показваше един завой.

— Моля.

— Не стигнахме доникъде с идентифицирането на избелващото средство по онези памучни топченца по труповете. Същото е с люспите боя от велосипеда. В събота не можах да се свържа с хората, които ни трябват. Утре е нужно нещата да се развият по друг начин. Но доказателствата около Лъмбровски и самия случай са нещо интересно. Има две неща: едното е, че този път има маскираща лепенка и както ти видя — ролка с такава лепенка. Това, което не си видял, е, че има невидим отпечатък по вътрешната страна на колелцето, около което е навита лепенката. Обработахме го с пара и беше изпратен спешно до Рамирес с неговия АСЛО компютър, тъй като го сравнихме с отпечатъците в базата данни за справка, откъдето се получи, че не е на Лъмбровски. Няколко человека от нас се занимават по случая, но не виждам още реален резултат по веществените доказателства...

Въсъщност Морн изглежда мисли, че тъй като съм свързана с първите два случая, не би трябвало въобще да се занимавам с Лъмбровски. За щастие Брайън не мисли така, а Брайън е мой шеф, не Рик Морн. И още една разлика: маркучът не е същият. От това, което чух, Морн мисли, че Лъмбровски наистина се е самоубил.

— По никакъв начин.

— Има намерение да направи заключението, че е подражателско самоубийство и да разследва такъв случай. Това ми каза Брайън. Има и други неща, които се говорят: че Морн имал намерение да вмени първите две убийства на Лъмбровски.

— Невъзможно. Тук стават неща, за които въобще не чуваме. Има два вида слухове, както знаеш: такива, които не се предполага, че ще чуеш, и такива, които другите искат да чуеш.

— Морн и Лъмбровски бяха съперници по много случаи с убийства. И Морн въобще не се притеснява да опетни репутацията на Лъмбровски.

— Това е димна завеса. Не вярвай на такива неща. Някой иска да прикрие истината. Точно това става тук — посочи ѝ наляво. Пътят беше задръстен от спрени „Мерцедеси“, „Линкълни“, BMW-та.

Тя намери удобно място, спря и каза:

— Лошата новина е, че проверихме „Мустанг“ на Лъмбровски. Няма вече никакви петна от масло. Трябва да го е дал за ремонт и смяна на маслото; новото въобще не съответства.

Той кимна в знак на разбиране. Беше изпитвал притеснения, че Лъмбровски може да извърши нещо такова, след като чу от Кап, че той е отхвърлил конфискацията.

— Това също създава технически проблем — каза той, — защото въсъщност въобще нямах правото да я конфискувам. Поне не мога да докажа, че имам такова право. Това сега може да бъде поставено под съмнение и да бъде направено да изглежда много зле. Не ти го казах, но с него се бихме пред бара, по-точно в колата му. Може да има никакви доказателства... Не докладвах за това. Ако докладвам сега, няма да има начин да взема в ръце това разследване.

— Доказателства?

— Подходих доста грубо. Исках да конфискувам колата. На него не му хареса. Но всичко зависеше от това масло. Може би има масло по дъното...

— Всичко е изчистено с пара, от горе до долу.

— Значи не можем да докажем, че колата е била на двете места. Страхотно! — отбеляза саркастично той и се умълча замислен. Той нямаше никакъв свидетел, когато откри същото петно от масло да лъщи пред „Подковата“. Щеше да бъде само неговата дума и, разбира се, личната му неприязнь към Лъмбровски, която беше добре известен факт. — Това е всичко, предполагам?

Тя кимна утвърдително.

* * *

Докато приближаваха дома на Присила Лафтън, чуха изпълнение на джаз музика на живо. Клеър го хвана здраво под ръка и се притисна силно до него.

Привлекателна жена, облечена в дрехи на прислужница, им отвори вратата. Дюйт веднага усети какъв проблем ще имат, след като зърна един мъж в смокинг и жена, хванала го под ръка, облечена в дълга вечерна рокля и с високи токчета.

— О, не, Джеймс — каза Клеър, дърпайки го за лакътя. — Това не е всекидневно облекло! Домакинята Лафтън ми каза с „неофициално облекло“ — оплака се тя.

Мъжът на часа, плешивият Мани Рот, тръгна към тях с протегнати напред ръце, с усмивка на политик, която изкривяваше иначе загрижената му физиономия, и с неговия дразнещ смокинг от шотландски кариран плат с преобладаващо ярко светлозелено, папийонка с прасковен цвят и пояс на кръста.

— Не можем да останем, Джеймс — почти изсъска тя на Дюйт.

Но тоя я повлече със себе си вътре. Кметът достигна до тях:

— Джеймс, Джеймс, колко е добре, че те виждам. Знам, че Джеси няма търпение да разговаря с теб. Не мисля, че сме се срещали — каза той на Клеър. Дюйт ги представи един на друг. Клеър се изчерви и смотолеви някакво извинение за външния си вид.

— Изглежда сме разбрали погрешно какво ще бъде облеклото — каза Дюйт.

— Недейте да сте наивни — каза Мани Рот и отново се обърна към Клеър. — Изглеждате защеметяващо. Заповядайте, влизайте.

Тя погледна безпомощно Дюит, когато кметът затвори вратата зад тях.

Пред тях с цялата си площ се разстла всекидневната, изпълнена с елегантни хора с чудесен слънчев тен, бъбрещи си най-различни неща, забавляващи се. Бяха се събрали на няколко групи, подобно на купчини футболни запалянковци. Врявата от смеха и шумните разговори беше оглушителна. Сервайори и сервайорки ги обслужваха. Джазът идваше от друга голяма стая до предното фоайе. Дюит и Клеър бяха упътни към спирална стълба, която ги отведе в приземния етаж, където огромно помещение беше пригодено за гостите — да могат да седнат за вечеря. Имаше размерите на банкетна зала; далечната му стена беше от стъкло. Дюит забеляза отвъд нея блещукащите светлини на Кармъл и тъмнината на Пойнт Лобос. До тази стая имаше още една, която беше за най-стабилните пиячи. Там имаше два бара, обслужвани от по един барман. Хората бяха разделени на групи, обикновено насядали около маси, където шумно се играеше някакъв хазарт и някой викаше нещо в хода на играта, привличайки вниманието на останалите.

Когато взеха по чаша в ръка, Рот ги отведе малко настрани и каза:

— Знаете ли, всеки тук говори за убийствата. Добре направихте, че дойдохте. И двамата. Доколкото разбрах, вие сте част от отбора — каза той на Клеър.

— Един вид — призна тя.

— Е, новината за Лъмбровски е лоша — кметът заби поглед право в Дюит. — Но поне може да е края на всичко това.

— Ако искате да кажете, че Лъмбровски е отговорен за другите две убийства...

— Вие сте този, който го сложихте на двете местопрестъпления, доколкото разбрах.

— Дори и така да е...

— И сега той се самоубива по точно същия начин — след това Рот каза поверително на Клеър: — Бих казал, че пътят свършва тук. И точно това исках да кажа тази вечер. Всички можем да кажем по някоя добра новина за разнообразие.

— Лъмбровски определено е бил замесен — каза Дюит, — но докъдето е имал възможност да стигне.

— Докъдете вие имате възможност да стигнете, доколкото чувам. Нали така, детективе? — Това беше Мани Рот деловият. Клеър отново се изчерви и изпи бавно една трета от чашата си, придавайки си вид, че не е чула.

— Вие ли сте причината Морн да не ме покани да се заловя със случая Лъмбровски?

— О, не. Съвсем сам сте си причината. Май няколко детектива от Сийайд е трябвало да отскубнат Лъмбровски от вас в една местна кръчма. Видели са ви да се карате с него. Мислите, че вие трябва да водите следствието? С такава история, каквато имате двамата? Не е най-доброто нещо, що се отнася до връзките с обществеността. Няма място за солисти в моя състав, детективе. Ние свирим по едни и същи ноти и то хармонично. Нека кажа нещо съвсем ясно — каза той и пристъпи няколко инча по-близо. — Лейтенант Морн е убеден, че Лъмбровски се е самоубил и е свързан с другите убийства. Сега обработват някакви доказателства — каза той на Клеър, — но доколкото чувам, става въпрос за формалност.

— Значи се предполага — каза Дюит, — да отстъпя назад и да гледам как всички се правите на тъпи гъзове, каквито всъщност сте си? — Клеър дръпна ръката му. — Свирите грешна мелодия, Мани. И колкото повече продължавате, толкова по забележимо става.

— Ще ни извините ли — каза Клеър.

Дюит оставил чашата си, почака Клеър да направи същото, прегърна я през кръста и започна да танцува с нея, въпреки че музиката идваше някъде откъм горния етаж.

— Джеймс! — каза тя умолително, когато станаха център на вниманието.

Той я придърпа по-близо и притисна буза до нейната.

— Нали не искаш от мен да ритна почетния гост? — Тя се изкикоти в ухото му. — Тогава ме дръж здраво и танцувай. — Двамата започнаха да се въртят, минавайки близо покрай много групи хора, прекъсвайки техните разговори.

— Правим сцена — рече тя.

— Да. Какво толкова има? — Само след секунда се приведе и каза — Гледай! — Тя надникна над рамото му и видя две други двойки да танцуват. — Диктуваме поведението. — Тя го прегърна още по-силно, притискайки тялото си към неговото. Нежно. Кракът ѝ се

плъзна естествено между неговите и отново започнаха да се въртят. Позата беше повече от танцуваща: тя му казваше нещо на ухото. То беше толкова дълго, че част от него се изгуби в съзнанието му докато го разтълкува докрай.

Горе песента спря, но те не спряха да танцуват. Когато започна следващото парче, те преминаха към новия ритъм. То беше бавен, бавен блус, в който доминираше лиричен тенор-саксофон. Прочувствената мелодия се спускаше долу като самотен, нашепващ вопъл. Той беше обладан от нейното едновременно опияняващо и ободряващо ухание, от допира на ръцете, — нежността на тялото ѝ. Чувстваше нейния топъл влажен дъх по своя врат. Целуна я със затворени очи по ухото, после я захапа леко по врата.

— Нещата излизат извън контрол — каза тя.

— Ммм — отвърна той и захапа пак.

Продължиха да танцуват покрай банкетните маси, покрай прозорците, минаващи от пода до тавана и гледащи към Пасифика. Облаците се бяха разкъсали. Виждаха се звезди.

* * *

— Ето ви и вас — каза Присила Лафтън, избутвайки грубовато с лакът настрани Клеър и поглеждайки Дюит в лицето. Беше облечена в кафеникова пола с широк пояс в индийски стил. Косата ѝ беше на кок високо на главата; имаше обици от сребро и тюркоаз. — Говорим си по делови въпроси, нали? — почти се изкикоти тя в лицето му. — Хей — подвикна тя прегракнало през стаята на кмета, привличайки към себе си вниманието на всеки. — Мани, представи мис О'Дейли на гостите ни, моля те. Аз ще отмъкна мистър Дюит далеч и ще направя така, че да не стои на краката си.

Клеър се стегна. Джеймс усети как Присила го хвана и повлече за ръката из тълпата.

Дюит беше заведен горе, където буквално се бълсна в жена отзад, жена, която беше облечена във впита рокля от синьо кадифе, чието голямо деколте отзад разкриваше цял акър кожа и гръбначен стълб, достигайки до самата цепка на задника. Когато тази жена се обърна сърдито, той видя, че това е Лейла Мейхъни. Питието ѝ се

поразля по ръката. Присила Лафтън представи Дюит на Мейхъни, която се наежи и каза със злобен глас:

— Да, срещали сме се.

Обществената защитничка беше спретнала косата си в свръхсложна френска плитка. Раменете ѝ изглеждаха сковано квадратни. Кадифето отпред имаше подобно голямо деколте, започващо широко от раменете и спускащо се алармиращо ниско под остър ъгъл между гърдите под формата на острине на кама, чийто връх опираше точно над пъпа. Дори и с изкривеното си от злоба лице тя беше пленителна. Дюит изломоти нещо за извинение. Мейхъни го гледаше със святкащ поглед. Лафтън накрая прояви симптом на здрав разум и го отведе.

— Една от твоите фенове, както виждам — каза му тя, когато бяха достатъчно далеч, да не бъдат чути. — Какво си ѝ направил, че да заслужиш това? — И добави: — Казаха ми, че Лейла се навърта около мнозина.

— Защо съм тук? — попита Дюит направо.

— Трябва да ти кажа, че не се изразих точно, когато се срещнахме последния път, и искам да изправя тази ситуация. — Извърна поглед от него. — По-добре късно, отколкото никога — опита тя скромно и сериозно.

— Не сте се изразила точно?

— Попитах за мистър Лъмбровски.

— Да, спомням си.

— Той въобще не беше обсъждан за някакво наемане като консултант по сигурността. Тогава се обаждаше по телефона на мен. Даваше консултации.

— За какво?

— Не бих искала да си мислиш, че умишлено скривам информация от полицията.

— Ще се направя, че не забелязвам, мис Лафтън, щом настоявате. Но трябва да ви кажа, че все повече ми писват шахматните игри Джесика Осбърн. Лъмбровски не би трябвало да се обажда на вас. Би трябвало да се обажда на вашата леля.

— Всичко беше подгответо. Той правеше нещо като брифинг, ако тази дума не ти се струва противна. Даваше информация по текущата обстановка.

— Тя го е наела — заяви той.

— Тя просто слушаше, това е всичко.

— Не е това всичко, иначе нямаше да съм тук.

— С неговата смърт... Съществува загриженост, че разследването по смъртта на мистър Лъмбровски може косвено да я въвлече и нея. Нали разбираш?

— Започвам да разбирам.

— Ролята на Джеси в цялата тази работа беше чисто съветническа, уверявам те. Тя посъветва мистър Лъмбровски да държи контакт с мен. Аз изпълнявах всичко уговорено от нея и работех с него.

— Работела сте за нея — поправи я той. — Била сте това, което наричаме посредница.

— Моята роля — опита се да обясни тя с отсечен глас, за да е възможно най-ясно, — беше такава само веднъж: аз се свързах с мистър Лъмбровски и го попитах каква информация може да има, която да ни интересува.

— Кога беше това?

— В четвъртък, следобеда на второто убийство. Той беше много уклончив, уверявам те, но въпреки това ме убеди, че ще си струва от моя страна да „подкрепя неговите усилия“, както ми каза. Трябваше да осигуря сметка за разходи.

— Убедил ви е? Как е успял? Да не ви е предложил никакви доказателства?

— Накара ме да изпитам силно любопитство, това е. Трябва да ти кажа, че тази сутрин, след като прочетох за неговата смърт, почувствах как краката ми изстиват. Контактите ни с него бяха продължили само няколко дни. Независимо дали моето участие беше правилно или неправилно, аз останах с убеждението, че вие, полицията, трябва да имате търсената от нас информация, щом водите съответното разследване. Нарушила ли съм закона?

— Слушайте, мис Лафтън, пак играете посредничка. Добре го правите. Изглежда трябва да ме опипате, да видите какво мисля, как реагирам и дали ще се направя на разсеян с вашата леля.

— И така ли ще е? — дойде познат глас зад него. Познаваше този глас от телевизията. Дюйт не беше очаквал Джеси Осбърн да е толкова висока и елегантна. Тя имаше лице на приятна телевизионна водеща:

момичето от съседната къща с примес на „не би ли ви харесало страшно“; идеално фотогенична за пред камера, но бързо застаряваща. Беше облечена в официална черна рокля с дължина до колената, огърлица от черен сапфир и злато и подхождащи на тоалета сапфирени обици. Косата ѝ беше поддържана много грижливо и преминала много процедури, докато заеме поразителния си вид сега, накъдрена и намазана с гел. Огромната ѝ уста беше най-отличителен белег — място, което карикатуристите рисуваха със силно издадена напред брадичка и огромни зъби нещо като фенер от куха тиква. — Значи вие сте Джеймс Дюйт — каза тя, предлагайки му твърдата си ръка.

— Ще ви оставя двамата — каза Присила, отстъпвайки и отдалечавайки се, след което се присъедини към една компания.

— Да отидем ли някъде на по-тихо? — попита Джеси, въпреки че звучеше много по-категорично от въпрос.

Той успя да надвира врявата от присъстващите и музиката:

— Не знаех, че има такова място.

— Аз знам всички тайни — каза тя и му махна с пръст да я последва.

„Не се и съмнявам“ — каза си той.

Тя го поведе по коридор, в другия край на който имаше врата, боядисана на пурпурни ивици. Тя я отвори настрани и пред тях се показа друга стая.

— Виждате ли — каза тя, — има много хитrosti.

Кабинетът библиотека беше с ламперия от тик, две инкрустирани тикови маси, на които имаше по една месингова банкова лампа със смарагдов абажур. По три от четирите стени имаше книги от пода до тавана. Четвъртата, която цялата беше от стъкло и подпорни колони, подобно на банкетната зала, гледаше към океана. Една от стените с книги беше цялата с белетристика, другата — със справочна литература, третата, най-голямата, гледаша към стъклена стена и към океана — документална, научна и подобна. Джеси повървя малко пред заглавията. Единствената светлина идваща от лампа на една от масите. Тикова стълба стоеше до стената със справочна литература.

— Вашият участък работи по трагедията на моя син много добре. Исках да ви благодаря лично.

Дюйт знаеше правилата.

— Моят капитан или моят шеф заслужават тази чест.

— Не. Вие, детективе Дюит. Имам мои източници, разбирайте. Колкото и странно да звучи, като майка се почувства облекчена след като разбрах, че моят син не е отнел собствения си живот.

— Мисис Осбърн...

— Джеси...

— Защо толкова внимателно ме избягвате? Можеше да помогнете на следствието. Вместо да го задържате. Това положение се нуждае от обяснение. — Предложи й усмивка, която казваше: „Няма да играя глупавите ти игрички“.

— Моля, не разбрах? — попита тя и се престори, че оглежда заглавията няколко секунди, драскайки шумно с лакирани нокти по тях. — Имам съветници, както разбирайте, детективе. Ужасни дребни мъже и жени, които с часове на ден се опитват да разкрасяват и опазват моя имидж. Това е забавно и странно. Но човек свиква с това, дори се пристрастява. Играя тази игра от много, много години и съм сигурна, че добре го разбирайте. Когато до нас достигна новината за убийството на Джон, моите хора създадоха организация на действие, с която да се запуши устата на неприятното въздействие вследствие на този факт. Ужасен израз, нали, като се имат предвид всички неща. Настояха да внимавам много с положението ми при тази обстановка. Тази година ще има избори и тъй нататък. Извинявам се за начина на нашата среща, ако чувствате, че ви засяга с нещо. Трудно мога да поставя някои неща под контрол.

„Съмнявам се“ — помисли си Дюит. Той седна до една от масите, облян от зеленикавата светлина на банкерската лампа. Тази светлина му беше неприятна. След малко тя седна до него. Той попита със суров глас:

— Какво искате от мен, мисис Осбърн?

— Има двама души до тази маса, детектив Дюит. Никой не ви е насиливал да сте тук. Може би аз трябва да ви попитам какво искате от мен, или само чисто любопитство ви доведе тук?

— Мен? Да. Любопитство. Отговарям честно. Освен това искам да се разровите в джоба си или в джоба на някой от вашите гости. — Кимна с глава настрани, да покаже партито. — Трябват ми две хиляди и осемстотин долара да платя на един информатор за информация за самоличността на убиеца на вашия син. Трябват ми веднага. В участък

„Кармъл“ няма въобще такава сума пари за такива неща. И се съмнявам, че биха ми я дали, дори да я имат.

— Мистър Колет — каза тя, с което го шокира.

— Май наистина си имате сериозни източници, и още как! Виждате колко малко тайни имаме ние от полицията. Какво толкова искате тогава?

— Вашата помощ — каза тя. — Това, от което се нуждая, е вашата помощ, детективе. Ще се опитам да ви дам отговорите, които търсите и също ще ви намеря вашите две хиляди и осемстотин долара.

— Трябва да искате доста помощ.

— Решила съм поради мои собствени причини да действам с вас открито и пряко. Моите съветници не знаят за тази наша среща. Ако знаеха, щях да бъда обесена с краката нагоре. Разпитах наоколо за вас, естествено, и ми беше казано, че сте мъж, който държи на думата си, мъж, на когото може да се има пълно доверие. Поради това, преди да продължим по-нататък, трябва да поискам да обещаете, че всичко, за което ще говорим тук, остава поверително — без никъде да бъде отразено — ако имате такава възможност и власт.

Той се замисли за момент над думите ѝ. Подразбираше се, че е предвидена и възможност да не може да контролира тази поверителност, което за него означаваше, че каквото и да споделеше тя с него, то можеше да попадне в съда — единственото място, където щеше да е заставен да го разкрие. И каза тези свои мисли на глас, за да е наясно.

— Така е — каза тя. — Не очаквам да ме лъжете само за да защитите това, което имате възможността да защитите.

Дюйт се съгласи да продължи при тези условия.

— Но ако усетя, че укривате информация от мен, мисис Осбърн — предупреди той, — тогава сделката е провалена. Трябват ми съществени, истинни неща с реална стойност, не подгответи копия.

— Разбирам вашите резерви.

— Дали?

— Мислите си, че съм една несериозно приказваща политичка, която има намерението да ви върже очите и измами.

— Да, разбирате много добре нещата.

Това провокира иронична усмивка на лицето ѝ.

— Харесвате ми, детективе — каза тя. — Тъй като все нещо подозирате, защо пръв не поставите въпрос? Може би по този начин ще разчупим леда.

— Лъмбровски е телефониран на вас, не на Присила.

— Да — кимна тя утвърдително.

— Колко пъти?

Тя се замисли и отговори:

— Пет пъти. В действителност разговаряхме само при три от обажданията му.

— Поставила сте Присила да бъде нещо като ваша посредничка. Трябвало е да подхване Лъмбровски по-нататък и го накара да изпълняваисканията ви.

— Да — кимна пак тя.

Той поиска да си вземе бележки по думите й, но разбра, че това ще попречи на нещата. Умът му започна да схваща много неща и да се изпълва с безкрайно много информация, частиците от която постоянно се побутваха встриани и все още трудно можеха да се наместят както трябва.

— Лъмбровски се е съгласил и започнал да върши тази работа, защото преди това двамата сте достигнали до някакво споразумение.

— Да.

— И това споразумение беше?

Погледът, й се отклони от него и се спря някъде в пространството зад него като че ли за няколко минути, както му се стори. В един момент очите й се изпълниха със сълзи, но запази самообладание. Погледна го в очите и каза:

— Подобно на много други неща, свързани с човешкото състояние, детективе — сълзите се надигнаха още веднъж, — то може да бъде обяснено по съвсем прост начин. Има много ограничен кръг мотивиращи фактори, когато вече си съблъкъл дрехите. Нали? За двама ни с мистър Лъмбровски това беше въпрос на достойнство. Казано по най-прост начин, и двамата преживявахме едно и също нещо и най-вече поради това, може би, го възприех по-дълбоко и се съгласих с него. Имахме нещо общо. Аз се отнасях с разбиране към него, детективе — Дюйт я изчака да продължи. — Детектив Лъмбровски трябваше да бъде атестиран подробно в срок по-малко от осем седмици. Комисията, която трябваше да извърши тази атестация, щеше

да определи състоянието на по-нататъшния му живот, да определи пенсията и привилегиите му, щеше да вземе важни решения по оценяването на неговите години, прекарани в обществена служба. Той от своя страна вярваше, че с дотогавашния си полицейски опит би могъл да допринесе за разкриването на убийствата. Както разбирате, той ме убеди още от самото начало, че синът ми е бил убит, че не е извършил самоубийство, както пишеха вестниците и както дори полицията съобщаваше. Като родител, като човешко същество, аз не исках да вярвам, че моят син е отнел собствения си живот. Така ние се споразумяхме. Ако той можеше да докаже, че моят син е бил убит и в крайна сметка убеди полицията в това, аз се съгласих да му помогна, където мога, със сведения за водещото се полицейско разследване и, ако той постигнеше много добър успех, да свидетелствам в негова полза, когато го изслушват по време на атестирането.

— Да обезпечите неговото възстановяване на работа.

— Той изглежда вярваше, че моето свидетелстване ще допринесе в позитивна насока.

— Казахте ми, че „от самото начало“, той ви е убедил, че синът ви е бил убит. Как?

— Каза ми да погледна доклада на първия полицай, пристигнал на мястото на инцидента, и вашия доклад, детективе... най-вече описание на местопрестъплението. Каза ми, че нещо съвсем просто е било недогледано.

— Слушам ви — каза Дюит. Въщност той седеше в очакване на самия край на стола. Какво толкова важно беше уловил Лъмбровски, а той — не? Това беше истински кошмар, кошмар, защото знаеше, че многогодишният опит на Лъмбровски засенчва неговия и се страхуваше от мисълта, че е пропуснал нещо.

— Ролката лепенка, детективе. „Толкова просто“ — ми каза той, както си беше. Никъде, в никой полицейски или съдебно-следователски доклад не се споменаваше, че такава ролка е намерена на мястото на престъплението, а без такава лепенка как Джон ще е могъл да залеги здраво прозореца?

Двамата се спогледаха.

— Просто — повтори тя.

Той бавно кимна в знак на съгласие. Лицето му бавно стана яркочервено. Докато вниманието му беше погълнато от пясъка по

обувките и влакната от постелките в колата, беше пропуснал нещо. Ако Осбърн е искал да се самоубие, защо ще му е нужно да използва залепящата лента. Лъмбровски беше победил Дюит в простото заключение: Джон Осбърн е бил убит.

— Както казах, това ме убеди, че мистър Лъмбровски е ценен човек. И образувахме съюз, който обаче беше неудобен за външния свят.

— Кап е копирал докладите ми за вас, не за Лъмбровски — изрази удивлението си Дюит, мислейки на глас.

Джеси Осбърн изправи гръб.

— Обещахте да ми дадете отговорите, които можете — напомни той. — Кап ви е снабдил с фотокопия на материалите от папките. Вие сте ги дала чрез Присила на Лъмбровски, тъй като това е било част от сделката ви.

Тя поклати глава отрицателно и каза:

— Не е точно така. Отправих молба към Мани. Той свърши тази работа за мен. Дали командирът Кап е бил замесен, не бих могла да ви кажа.

— Колко доклада бяха?

— Отначало бяха само два: описание на мястото на престъплението и вашия доклад. По-нататък той доби всичко: протоколите на съдебния следовател, следователя при смъртни случаи, докладите на първите пристигнали на мястото полицаи, паметни бележки. Всичко.

— Пропускате нещо. Не бихте простила такова поведение без да е мотивирано с нещо много важно.

— Трябва да ви се доверя, предполагам — двамата се спогледаха кратко. Тя продължи: — Лъмбровски откри доста солидна доза кокаин в колата на моя син. — Вече се разплака истински. Изминаха няколко минути, докато възстанови самообладание. — Въщност беше много лошо маскирана контрабанда, детективе. Лъмбровски щеше да мълчи за откритието си, ако аз му доставех полицейските доклади и направех изявление по време на неговото изслушване при атестирането. Освен това той мислеше, че убийството има някаква връзка с наркотици и ми каза, че възнамерява да предприеме разследване в тази насока. Становището му беше, че тъй като предприема самостоятелна инициатива, ще са му нужни възможно всякакви сведения.

— Ние разследваме тази нарковръзка — информира я той.

— Знаете за нея?

— Разполагаме с откъслечна информация, това е всичко. Имало е източник, който е подразбрал, че липсва една унция кокаин. Един от моите хора се занимава с това. Не мога да кажа със сигурност, но на този етап не мисля, че двете убийства са свързани с наркотици. Говорехте ми за споразумението между вас?

— Да — кимна тя и продължи по-нататък. — След второто убийство, Макдъф, Присила каза, че детектива Лъмбровски е станал някак параноичен. Дюйт абсолютно мразеше факта, че всеки продължава да нарича Лъмбровски детектив. — По-късно установих, че параноята има своята причина. И колата на Джон, и колата на Макдъф са били спрени до колата на детектив Лъмбровски, докато той е бил излязъл от нея и се е разхождал по плажа. Лъмбровски очевидно е вярвал, че някой се опитва да скальпи обвинение срещу него в убийство.

Това обясняваше откриването на петната масло. Той пак помисли на глас:

— Лъмбровски не е идвал на местопрестъпленията преди нас, просто местата на престъпленията са идвали при него. — Той си спомни разговора за траперите с д-р Шилстейн. Дали убиецът не беше подмамвал Лъмбровски, осланяйки се на инстинктите му на ченге?

— Това очевидно е разтревожило детектив Лъмбровски, тъй като е могло да се окаже, че е замесен в смъртта на двамата.

— Трябват ми тези две хиляди и осемстотин долара, мисис Осбърн. Хауард Лъмбровски не е убиеца. Но ние разполагаме с информация кой най-вероятно знае кой е убиеца.

— Сама ще ви напиша чек.

Дюйт остана дълбоко потънал в мисли, докато Джеси Осбърн излезе от стаята и се върна с нейната дамска чанта. Разрови в чантата и намери книжка с чекове. Започна да попълва чека. Той каза:

— По-добре го осребрете и се подпишете на гърба като поръчител. — Сумата беше колкото месечната заплата на Джеймс Дюйт.

Тя му подаде чека и вдигна поглед:

— Аз наруших вече правата, които имам от моята власт, детективе. Позволих като майка и като политик моите емоции да

диктуват моите действия. Замесих се в криминално разследване; попречих на правосъдието; давах неправилно изпреварваща информация и получавах информация, предназначена само за определени хора. И постъпих много глупаво: онези документи дойдоха до мен, минаха през Мани, стигнаха и до Присила, до Лъмбровски. Нашите отпечатъци са по всичките им страници. Никога не съм се замисляла над това. Не знам къде ги е държал детектив Лъмбровски, но ако бъдат намерени... Е, знаете, вашите, моите отпечатъци както отпечатъците на всеки обществен служител се пазят в Министерството на правосъдието. Колко време още ще съм свързана със случая?

— Точно заради това никой не иска да се занимавам със случая Лъмбровски.

Тя вдигна рамене и каза:

— Ако тези документи бъдат намерени, всички ще изпаднем в беда. Предложението ми е такова: ще се опитам да видя дали мога да ги подканя да поискат помощ от вас по случая Лъмбровски в замяна на известни мерки за вземане под внимание на тези доказателства, ако се появят на повърхността. — Поколеба се, но продължи. — Ще се оттегля от сегашната ми политическа борба и тихо ще напусна обществената служба, ако вие можете да ме спасите от проблемите, които тези доказателства биха могли да ми донесат. Аз не съм без мое еgo. По-скоро бих искала да ме помнят с добро, отколкото да бъда изгонена от офиса си вследствие на вражеска кампания, раздухвана наоколо заради моята глупост по тези въпроси. И което е най-важно, бих искала да избегна, както за мен така и за Присила, всяко криминално действие, което може да произтече от откриването на тези доказателства. Не желая да бъда дискредитирана от моите колеги.

— Никой не е тръгнал подир вас, мисис Осбърн. Поне аз не съм. Вие сте жива легенда в този щат. Аз нямам намерение да съм този, който да сложи край на това. Това, което сте направила... Е, просто нещата малко са изпуснати от ръце, това е всичко.

— Определено е така.

— Лъмбровски имаше способността да изпуска нещата от контрол. Боя се, че това беше една от отличителните му черти.

— Значи се споразумяхме? — каза тя и протегна ръка.

— Нов съм като ченге, мисис Осбърн. Когато започвах, си казах, че ще избягвам такива неща, ако е възможно. Сделките в задните стаи.

Нечистите задкулисни комбинации. Но още тогава разбрах, че ще има изключения. Мога да ви прости вашите доводи. Но не на командир Кап, нито на Мани Рот. Техните подбуди са много по-малко простими. Знаели са много добре какво вършат... Злоупотребили са със системата, вършили са именно задкулисни комбинации. Копирането на няколко файла не е достатъчно, за да се иска да подадат оставка. Въобще нямам предвид това. Но навсякак Кап може да свърши своите двайсет години служба някъде другаде, в друг участък, а Мани Рот може да бъде убеден да спре да разделя времето си между игрищата за голф и кметството. Прекалено често отсъства, мисис Осбърн. Въобще не разбира този град. Трябва ни кмет, който е сериозен. Истууд също отделяше време за такива неща, но много ограничено и възприемаше работата си като кмет много сериозно. Беше чудесен — въздъхна и добави: — Ако някой друг намери тези документи, всичко става под въпрос. Ако не, тогава използвайте възможностите си да убеждавате. И в двета случая имайте предвид, че действително е по-добре да се занимавам със случая Лъмбровски.

— Ще видя какво мога да направя.

* * *

— Да се махаме оттук — прошепна той в ухото на Клеър откъм гърба ѝ. Тя слушаше нещо, което ѝ говореше някакъв джентълмен със силен слънчев загар в началото на своите шейсет години. Говореше ѝ за потенциалния пазар на биодеградиращи пластмаси. Дюит я подръпна за лакътя.

— Няма ли да останем за вечеря? — попита тя.

Той беше почти сигурен, че това е нейният трети или четвърти коктейл. Започна да подхваща чашата от ръката ѝ, за да я вземе, но тя я дръпна и обърна съдържанието ѝ в устата си заедно с леда.

— Готово — каза тя. Целуна го по устните. — Къде?

След петнайсет минути те спряха колата на паркинга на „Оушън авеню“ и закрепиха на таблото картона с надпис ОФИЦИАЛНА ПОЛИЦЕЙСКА ЗАДАЧА така, че да се вижда добре отвън и да избегнат евентуално вдигане на колата от полицията. Излязоха от колата и ръка в ръка тръгнаха към океана. Времето беше студено,

въпреки че Клеър изглежда не забелязваше. Прегърнаха се силно и така достигнаха до самата вода.

— Докато беше с Джеси — рече тя, — Мани Рот се опита по възможно най-добър начин от негова страна да измъкне всяко парченце доказателство, което имаме по случая Лъмбровски. Особено го интересуваше апартамента на Лъмбровски, за който зададе много въпроси. Подканни ме да си разровя мозъка добре.

Дюит ѝ разказа подробно за срещата с Джеси Осбърн.

— Джеймс — попита тя, — защо има различни доказателства по Лъмбровски? Щом не е било самоубийство, с което съм съгласна, тогава защо има разлики?

— Има друго обяснение — призна Дюит. — Някой е убил Лъмбровски с подражаващо убийство, за да го накара да си затвори устата завинаги. Нека допуснем, че Лъмбровски е започнал да става много настойчив и е заплашвал, че ще разкрие откъде е взел тези документи. Как би реагирал тогава Кап? Знаем, че са се срещали поне два пъти: веднъж в полицейския участък и веднъж у Кап. Не мога да повярвам, че Кап е убил умишлено Лъмбровски. Но ако той е открил, че тези папки с документи са отишли от него до Рот или до Осбърн и накрая до неговото „приятелче“ Лъмбровски, сигурно се е разярил. Може да са се били. Нещо е станало не както трябва. Кап има много неща за укриване, а единственият човек, който най-вероятно може да направи връзка между него и всичко това...

— Си ти — прекъсна го тя, притискайки го още по-силно към себе си.

— Сме ние — поправи я той. — Аз омаловажих това пред Джеси, но той може да пострада доста сериозно заради копирането на тези материали и съвместните му действия с Мани зад моя гръб.

Започна да ръми. Той я попита дали иска да се върне в колата и тя му каза, че не иска. Тя искаше да продължат да се разхождат. Той си помисли, че тя иска това, за да може да изтрезнее. Тя беше отпусната: подходящо време да я накара да се откряхне за себе си. И я попита:

— А какво ще кажеш за теб, Клеър?

— За мен? — попита тя.

— Как достигна до работата на съдебен следовател?

— Посредством един случай. Случай, когато бях в колежа. Не беше някой свръхважен, потресаващ или широкоизвестен случай. Една

съученичка беше убита. Така се случи. И аз реших да се захвана и свърша каквото мога.

— И?

Тя продължи да върви още малко преди да обясни:

— Ченгетата не бяха направили нито крачка по пътя на разследването, дори изглежда не проявяваха интерес. Сега гледам с друго око на това, но знам, че тогава така ми изглеждаше. Отидох на местопрестъплението... една алея. Огледах се и открих няколко отпечатъци от обувки по съседната алея. Бяха от широки крачки, от някой, който като че ли беше бягал. Отидох при един професор по криминология и му разказах за това. Той прояви интерес и после ме насочи към криминалистика. Тогава не знаех какво е криминалистика. Но, както знаеш, едно действие поражда друго... Професорът проведе разговор с ченгетата, тъй като те използваха понякога нашата лаборатория. Бяха открити някои предварителни доказателства за съда. Ченгетата проявила интерес към случая. Медицинският екзаминатор идентифицира цвета на косата на убиеца, червен, и неговата кръвна група. Доказа се, че някои от отпечатъците от обувки по другата алея са от него. Ченгетата наново проведоха интервюта с момчетата, с които тя беше по-близка. Едно от тях беше с червена коса и носеше значка на отличник. Направиха му тест на кръвта и се оказа, че съвпада напълно. Призна, когато му показаха доказателството. Оттогава получих увлечение към тези неща. — След малко продължи: — Знаеш ли, никога не съм разказвала тази история. Всички навлизаме в нашата професия поради наши собствени причини, и определено не поради заплащането, и когато го обясниш на други, те започват да ти говорят като глупаци. А съм чувала толкова много истории как други хора са влезли в тази професия. Повечето от тях имат своите лични причини. И не можеш да ги разбереш, ако не си работил този занаят.

— Коя беше тя?

— Коя?

— Момичето, което беше убито, какво беше... искал да кажа за теб?

След въпроса последва кратка пауза. На брега се разбиваха вълни. Обувките й с високи токчета с посребрени върхове нарушаваха тишината, скърцайки в пясъка. Джеймс я прегърна през гърба.

— Живеехме в една стая — каза тя. — Нанси Гейл Адамс. — Разрови леко пясъка с върха на обувката си. — Една нощ тя излезе навън да купи бира. На другия ден трябваше да бъде погребвана. Дотогава живеех като в един приказен свят. Хората в него въобще не биваха изнасилвани и намушквани с нож. Точно това ѝ беше направил той. Нанси беше съвсем нормално и добро момиче. Онази нощ можеше да съм аз, но не ми се излизаше и излезе тя.

Свършиха разходката си, въпреки краткия, но пороен дъжд, последвал ръменето. Държаха се един друг като двойка танцьори на фигурно пързаляне по лед.

Когато пристигнаха с нейния „Сааб“ на вътрешния паркинг пред неговата къща, той каза:

— Правя не лош омлет.

— Мокра съм до кости — каза тя.

— Все ще намерим нещо да облечеш — остана да чака зад волана, надявайки се, че тя ще приеме предложението му. След като тя не каза нищо, той каза: — Е, добре. Може би друг път.

— Нейни дрехи?

— Не. Отдавна не са тук, раздадох ги на различни хора. Имам няколко фланели и разни такива неща.

— Какъв е омлетът? — попита тя, отваряйки вратата си. Докато застанаха пред прага на входната врата обсъдиха съставките на това блюдо.

— Няма ли да събудим Еми? — попита тя. Опипваше.

Значи това я притеснявало, помисли си той.

— Отиде при една приятелка и ще се върне сутринта — уведоми я той.

Затвори входната врата след себе си и погледна в коридора, който продължаваше безкрайно дълго и достигаше в дъното си неговата спалня, където се виждаше легло.

— Третото чекмедже отдолу нагоре на шкафа. Има ризи в гардероба — каза ѝ той. — Аз ще отида да готвя.

И отиде да приготви яйцата. През цялото време беше наострил уши към спалнята. Чувствайки се пренапрегнат, започна да си свири с уста. Когато разбиваше яйцата до състояние на жълта пяна, чу водопроводните тръби да щумят. Значи си вземаше душ. Добра идея, помисли си той, имайки предвид колко студ бяха събрали навън. Но в

съзнанието му нейният образ там вътре не допринесе с нищо за неговото съсредоточаване. Продължавайки да бие яйцата с едната ръка, той изпусна от другата дълбоката купа и енергичното въртеливо движение я запрати с бърза скорост заедно с яйцата по плата на кухненския шкаф, килната леко настриани като летяща чиния. Той се хвърли да я спаси, но напразно. Купата се катурна от ръба, падна право на пода и като по чудо остана здрава, но разля върху него лепкаво жълто петно. Той припряно почисти, но след миг разбра, че това са последните му яйца. Когато тя се появи боса, облечена в хавлия, той стоеше неподвижен с кърпа в ръка, накисната в яйца. Преди няколко месеца беше прал тази хавлия заедно с няколко сини дънки, поради което Еми я наричаше хавлията в „бакалавърско синьо“. Мократа ѝ коса беше сресана право назад; лицето ѝ беше обикновено без грим, но въпреки това привлекателно. Отвореният врат на хавлията достигаше до гърдите ѝ.

— Беше невероятен душ. Помислих си, че няма да имаш нищо против, и направо влязох — каза тя. — Без него най-вероятно щях да имам настинка.

— Нямам нищо против.

Тя се загърна по-добре в хавлията.

— Никога не съм изглеждала добре във фланели — рече тя. — Сега е твой ред — и го ощипа през мократа риза. — Събличай тези неща. Аз ще свърша всичко тук.

— Аз аа... Нямаме яйца.

— Отивай — каза тя. — Ще измисля нещо.

В банята бяха нейният широк панталон, пулover, сутиен и бикини, всичките закачени внимателно на закачалки, да изсъхнат на вентилационния поток. Огледалото на банята беше замъглено, с изключение на малко овално пространство в средата, където се беше огледала преди да излезе. Гребенът лежеше на рафта под огледалото с няколко от нейните дълги косми, уловили се между неговите зъби.

Той подхвърли дрехите си на купчина на пода и пусна душ силно. Парата изпълни банята над нивото на близките три ограничителни стени от матирано стъкло. Горещата вода стопи неговото чувство на неловкост.

Тъкмо се насапуниваше, когато, над звука от течащата вода, чу радиото часовник в банята да се включва. Помещението се изпълни с

класическа музика. Той се облегна на студените фаянсови плочки знаеики, че тя идва при него. Когато лампата в банята беше изгасена, автоматично се включи нощното осветление. Когато тя отвори вратата на стъклена клемка на душа, бледата светлина като от свещ идваща зад нея, очертавайки голата ѝ фигура в съблазняващ силует.

Тя дойде при него както любовница може да дойде при мъж: чувствено, сладострастно и внимателно, с умишлена забавеност на движенията, която го стимулираше. В тъмнината не можеше да забележи какво е изражението на лицето ѝ. Дали му се усмихваше?

— Клеър? — каза той, но — тя постави пръст на устните му да го накара да замълчи, и се притисна силно към него. Прокара изящно нокти надолу по гърба му, заби ги леко и го придърпа към себе си; приведе глава и я отпусна на неговите гърди.

Тя беше внимателна с него; той беше неуверен с нея. Всеки повтаряше каквото правеше другия по тялото му. Парата продължаваше да се вие на облаци. Сапунът беше паднал някъде, където го беше изпуснал. Настъпи го неочеквано и той хълзгаво се изстреля изпод ходилото му като хокейна шайба, удряйки се в стъклените стени.

Бяха се прегърнали здраво; водата течеше топло по тях. Тя вдигна поглед и го погледна. Очите му вече привикнаха със слабата светлина и той видя изражението на лицето ѝ, което не можеше да бъде сгрешено: желание, възбудено любопитство, въпрос с неясен отговор. Устните им се срещнаха — какво поразително и приятно чувство.

Колената му омекнаха. Нейните ръце се разходиха по него като плахи крила на птица.

— Искам те, Джеймс — прошепна тя малко по-силно от шуртящата вода. — Знам, че изглежда ужасно бързо, но знам добре коя съм аз. Знам какво искам.

Имаше нещо в този жаден глас, което му напомняше толкова много за Джулия, като че ли под душа с него не беше Клеър, а неговата покойна жена. Зашеметен, Дюйт отстъпи назад, отделяйки се от нея.

— Джеймс? — попита Клеър с обезумял, разтревожен глас, в който се четеше страх от отхвърляне.

Той чу гласа на Джулия. Отпусна се бавно надолу в немощ. Седна. Поражение.

— Джеймс? — опита пак тя. — Кажи нещо. Не прави така с мен.

Той поклати глава отрицателно. Не можеше да вдигне поглед към нея.

Тя излезе бързо от душа, затича се, почти щеше да се препъне и падне.

Чу я как припряно се облича, чу удар на закачалка по шкафа.

— Клеър? — извика той.

— Недей, Джеймс. Не искам да слушам.

Той излезе от душа и започна пак:

— Не исках да...

— Недей! — Беше облякла сutiена и бикините си. Бореше се комично с панталона. Той спря зад нея и я прегърна. Тя пусна панталона и започна да дърпа ръцете му да се освободи.

— Имах някаква халюцинация, това е всичко — обясни той.

— Накара ме да се чувствам нищожество. Това е всичко — отвърна тя.

— Моля те — рече той.

Тя пак започна да се бори бързо със своя панталон.

— Проклет да е! — извика гневно тя. Пусна го, взе го на ръка, наведе се да вземе обувките си. Плачеше. Бутна го от пътя си, затича се по коридора към входната врата, отвори я и се поколеба само за миг, след което се втурна в тъмнината както беше по бельо.

Дюит грабна хавлията от леглото в спалнята и се опита бързо да мушне ръце в ръкавите му, докато тръгна подир нея. Започна постоянно да вика името й и да се извинява. Последва я отвън, но не му достигна само частица от секундата, тъй като тя затръшна вратата на колата пред лицето му и я заключи.

— Клеър — каза той умолително през прозореца, успял най-накрая да завърже колана на хавлията. Тя се протегна към ключа да запали двигателя, но стовари юмрук по волана и се отпусна на него, цялата в сълзи.

Дюит отиде от другата страна на колата и отвори другата врата, която тя беше пропуснала да заключи.

— Ключовете са в къщата — каза той. — Като че ли до мен беше Джулия, Клеър — обясни той. — Но мисля, че това беше последното сбогуване с Джулия. Знам, че е така. Сега вече има по-важен човек за мен. Нямам намерение да попадна в същия капан, който все още държи Еми. Искам да свърша с това, Клеър. Нуждая се от теб.

— Джеймс — каза тя с извинителен тон, разбрала го напълно, поклащащи объркано глава.

— Моля те.

Най-после оправи обърнатия наопаки крачол на панталона си и започна мъчително да го обува, да извива гръб и дърпа силно.

Дюит влезе в колата, затвори вратата, хвана я за раменете и я целуна. Тя остави панталона и неуверено протегна ръка към лицето му да отвърне на израза на неговите чувства. Той продължаваше да се опитва да обясни между целувките, както и тя на него, но нито един от двамата не разбираще думите на другия. По-важен беше допирът. Ръцете ѝ се мушнаха под хавлията, но след миг тя ги извади от там, отвори вратата на колата, хвана го за ръката и го повлече през своето място зад волана. Той не искаше да я остави да върви просто така. Спусна се върху нея и я прегърна най-топло, най-силно. Тя вече се смееше и закачливо се опитваше да го възпрепре с една ръка, а с друга да придържа незакопчания си панталон, който пречеше на движението ѝ.

— Вратата — каза тя.

Той я пусна и се върна да ритне отворената врата. Светлината в купето уgasна. Тя се затича към входната врата на къщата, борейки се с панталона си, и приличаше на младо момиче на състезание по надбягване в чувал за картофи. Отвори вратата и падна през прага, смеейки се истерично и усещайки, че Джеймс е по петите ѝ. Надигна се и започна да накуцува напред по коридора, поглеждайки няколко пъти през рамо. Дюит беше решил да направи имитация на Франкенщайн и вървеше с решителна маршова крачка към нея с отворена настрани хавлия. Чу как мокрия ѝ панталон падна на пода в неговата спалня, как тя се отпусна на леглото, все още крещейки своя луд смая, как изпълзя към лицевата дъска на голямото спално легло. Намери я легнала там, доближила главата си до нея, чакаща го, гола, с настръхнала кожа, отворени ръце, искрящи от силно вълнение очи. Цялата в очакване.

Той затвори вратата след себе си и захвърли хавлията. Когато се протегна към ключа на стената, да загаси лампата, тя каза с нисък пресипнал глас:

— Остави да свети. Моля те. Искам да виждам как се усмихваш, Джеймс. Искам да те карам да се усмихваш.

[1] Modus operandi (лат.) — начин на действие. (Бел.прев.) ↑

7

ПОНЕДЕЛНИК

1.

Понеделник сутринта посрещна Дюит с голата истина: той живееше отново. Беше по-съзнателен, можеше по-спокойно и по-сериозно да се вгледа в себе си. Установи, че през последните няколко месеца като че ли е бил някакъв автомат — ежедневно се потапяше в монотонната и еднообразна работа, но рядко успяваше да се издигне над нея. Пред него сега лежаха три папки от здрава кафеникова хартия за пликове с имената на тримата мъртвци на етикетите. Омаян от някаква магическа умора, която се беше просмукала във всяка негова клетка, той се чувстваше непокорен, самоуверен, спокоен. За една нощ — всъщност само няколко часа — тя го беше накарала да се чувства високо оценен. Отново обичан — макар и от една вечер. И въпреки че чувството за вина малко се опитваше да открадне неговото удоволствие, той нямаше да позволи това да стане. От всички хора Джулия би поискала той пак да почувства любовта, под каквато и форма да се появеше тя. Нямаше по-велико чувство. Че двама души могат да се свържат физически толкова съвършено, го удивляваше. Необузданата страст на Клеър, нейната способност да продължи, да масажира и двамата до такъв експлозивен оргазъм, го остави пропит с дълбоката болка на блаженството.

Първото неизбежно събитие на деня беше едно телефонно обаждане от Лейла Мейхъни. Тя беше повече от кратка и ясна, изреченията ѝ сбitti и лаконични, настроението ѝ стриктно професионално. Питър Тили, каза му тя, бил готов да изостави всички обвинения, ако Марвин Ууд понесял все пак някакво наказание за кражбите.

— Това оставя нещата в твои ръце, Дюит — направи тя заключение с груб тон. — Или можеш да му оформиш обвинение, или да го пуснеш. Ти предложи на моя клиент сделка. Вярвам, че е сътрудничил възможно най-много. Предложението ти още ли е в сила или не?

Той трябваше да я спре. Гласът му беше уверен, когато ѝ каза:

— Никакви обвинения засега от моя страна, госпожице съветващ адвокат, но може би ще се наложи да разговарям с него. Не искам да се обаждам на Националната гвардия да извърши това. Ясен ли съм?

— Ти май нещо си падаш по женските компании, Дюит. Откога детектив от Кармъл има частни аудиенции с Джеси Осбърн? — звучеше малко ревниво. — И после ей така да зарежеш банкета. Трябваше май спешно да се заловиш пак с лабораторната си работа, Дюит, така ли беше?

Надявайки се да разчупи леда, той предложи:

— Беше много приятно, че те видях снощи, Лейла. Роклята ти отиваше страшно много.

— Върви по дяволите, Дюит — тросна се тя. В ухото му започна да жужи сигналът за затворена линия.

* * *

— Дюит? — Командир Кап с неговия издаден корем, който тежеше толкова, че извиваше и раменете му напред, застана на вратата. — Имаш ли нещо против? — попита той и кимна към стола пред бюрото на Дюит. Дюит кимна в знак на съгласие, полагайки усилия да прикрие своята изненада, че Кап влиза в негова територия. Дали трябваше да стане от мястото си в знак на поздрав към непосредствения си началник? Започна да се надига от стола си и Кап веднага каза: — Няма нужда — и затвори вратата зад себе си. Дебеланкото седна и каза: — Значи се опитваш да изкъртиш камъните на къщата ми, а? — И заби леден поглед в него. — Нека ти кажа някои неща за живота, хлапако. Никога не пускай да играе ръката ти рано, винаги дръж картите си с лицето надолу и никога не сядай пред прозорец или огледало. Щом ходиш да се подмазваш на политическо животно като Джеси Осбърн, знай добре каквишибани неща вършиш. Тя ще те сдъвче и изплюе много по-бързо, отколкото си мислиш. — Усмихна се с гротескна увереност, която в някой предишен ден би обезпокоила Дюит. — Поканен си да разследваш случая Лъмбровски засега. Не знам точно какво са ти казали, но такъв един ход привлича вниманието към себе си и ти спечелваш врагове. Какво чух: Морн е станал подозрителен към твоето включване в цялата тази игра поради

тупалките, които сте си раздавали в „Подковата“. Ти имаш мотив, Дюйт. Отношенията ти с Броу не бяха голяма тайна за останалите. Точно заради това беше държан настрана от случая. Сега си се размърдал и си го откраднал за себе си. Разбираш ли? Размътваш водата...

— Аз? Морн именно се опитваше да определи случайте като самоубийство, да хвърли цялата вина върху Лъмбровски и направи така, че той да изглежда най-лош. И за какъв мотив говориш? Сега се явявам защитник на Лъмбровски!

— Навираш се в големите игри, Дюйт, а аз не съм сигурен, че си готов за такива неща. Хората, които се присламчват до големите клечки в новобранските си години или стават звезди, или просто изчезват. Причината, поради която повдигам целия този въпрос е, че с получаването от теб на поканата за случая Лъмбровски, за този случай ставам отговорен един вид и аз... защото съм отговорен и за теб — подчертва той. — Запомни, каквото правиш, рефлектира върху всички нас. Ще ме осведомяваш накратко за всяка твоя стъпка по пътя от разследването на делото Лъмбровски, Дюйт. Само да премълчиш еднашибана думичка... А що се отнася до копията от твоите доклади... не мислиш ли, че и ти си съмнителен тук? Помисли пак. Мислиш си, че съм се притеснил за тези предполагаеми копия, за които все говориш? Можеш ли да покажеш тези копия? — Почака за отговор. — А?

— Не.

— Разбира се, че не можеш. Можеш ли дори да кажеш със сигурност, че такива копия съществуват?

— Не.

— Ами как ще можеш! — изкикоти се и после каза подигравателно: — О'кей, тогава чуй това, Дюйт, мистър Крал на доказателството: Докато успееш да ги покажеш, те не съществуват. Прав ли съм? Адски прав съм. Ако си мислиш, че не спя заради твоите проклети копия, май е по-добре да размислиш пак.

Дюйт почувства, че кръвното му налягане се покачва, топла кръв и червенина залива страните му. Веднага достигна до извода, че Кап е намерил документите на Лъмбровски и ги е ликвидирал. Попита се и за липсващия кокаин.

— Мисля, че е по-добре да си тръгнете, командире — каза той.
— Тук започва да вони. Забравили сте да си измиете зъбите или просто

дишате с гъза си?

Кап стана яркочервен:

— Слушай какво, Дюит, човек трябва много да внимава с кого се спречква. Захващащ се не както трябва...

— Може би трябва да ми отговорите на този въпрос, командире — каза Дюит, стана от стола си и отиде до вратата. — Какво точно обсъждахте с Лъмбровски, когато той дойде у вас събота сутринта?

Кап стана веднага. От изражението му личеше, че въпросът го е заварил в изненада.

— Какво? — попита той.

— Да, командире, какво? Какво обсъждахте?

Кап тръгна с енергична крачка към вратата, отвори я и се обърна към него, застанал наместо:

— Броу беше прав: ти си едно тъпо копеле, Дюит. Въобще не знаеш кога да спреш.

Дюит беше толкова близо, че чувстваше неговия дъх.

— Аз никога не спирам — каза той тихо.

— Ще видим — каза Карл Кап без да го погледне и излезе.

Дюит се върна на бюрото си. Мисли летяха във всички посоки в главата му. До каква степен беше замесен Кап? Какъв ход възнамеряваше да предприеме след това, ако въобще възнамеряваше?

Извади чека на Джеси Осбърн от портмонето си, извика Джини, даде ѝ го и ѝ обясни как да бъде осребрен в дребни банкноти и как да уреди Колет да получи своя комплект играчки за развлечение.

— Това е адски добра електронна система, Джини. Осьден убиец ще има по-добър телевизор, отколкото аз или ти някога ще видим.

— Май се намираме не в този бизнес, който трябва — рече Джини.

2.

— Здравей, Еми — каза Били Талбо, изскочайки от укритието си зад една врата на класна стая в коридора, и я стресна. — Беше облечен с дънково яке, панталон и тениска.

— Били — рече тя и се изчерви. — Извинявай за баща ми...

— Не се притеснявай. Има начин да ми се отплатиш — каза той, плъзна ръка по талията ѝ и я спря върху дупето.

Тя се дръпна енергично от него, въпреки че ѝ беше приятно. Той се усмихна самоуверено, като че ли знаеше какво мисли тя.

— Не мисля така — каза тя.

— Чух за кучето ти — каза той. — Наистина съжалявам, че е станало така. — Каза го доста странно, дори весело.

— Имам час — опита да се извини тя.

— Не, нямаш — каза ѝ той и върна ръката си пак там. Този път тя не се дръпна, защото приближаваха Лайза Смарт и Джени фолк, и ако я видеха да разговаря така с Били, щяха да си представят и други неща за завиждане. Били я стисна за дупето, когато двете момичета минаха покрай тях, и Еми почувства как изведнъж топлина и червенина се изкачват нагоре по гърдите ѝ. Попита се дали той забелязва червенината под шията ѝ. Хвана едно свое копче там и започна да си играе с него, използвайки ръката си като прикритие.

— Ще ходиш ли из центъра тази вечер? — попита той.

— Днес е понеделник и ще ходя в аквариума. Баща ми работи в аквариума.

— Няма да ходиш до центъра?

— Не мога, Били.

— Какво ще кажеш ако мина да те взема от аквариума? Ще се повозиш ли с мен? — Стисна я пак. — Само малко? — Тя се дръпна. Дали Били беше толкова лош, колкото баща ѝ казваше, или той проявяваше свръхзагриженост за дъщеря си? Никой в училището не мислеше със сигурност, че е лош.

— Той ще те види — каза тя.

— Не, няма да ме види — поправи я Талбо. — Ще се срещнем в осем и половина там горе. Ще отидем с колата до центъра.

— Не мисля така, Били. Не мисля, че това е добра идея.

— Идеята е страхотна. Осем и половина, Еми. Не ме зарязвай.

Той се присъедини към група приятели и се загуби сред многото ученици из коридорите.

Еми се приближи до дебелото матирано стъкло на прозореца на вратата на класната стая да го използва колкото е възможно като огледало. Кожата под шията ѝ беше червена като врат на червеношийка.

3.

Нелсън влезе в канцеларията на Дюит без дори да почука. Размахваشه пред себе си лист от бележник.

— Това гадно разследване май става много по-интересно отколкото да киснеш по улиците като контрол на пътния трафик — каза той.

— Какво искаш да кажеш, Тарзане? — попита Дюит. Прякорът подхождаше много на този широкоплещест, леко мургав човек. В този момент му мина изненадващата мисъл, че не познава добре Нелсън, нито който и да е друг от неговите униформени полицаи. Професионално да. Знаеше, че Нелсън е най-способният от цялата група, но как например той прекарва свободното си време, кой поточно беше той, оставаше загадка за него.

— Плексигласът — обяви гордо Нелсън. — Току-що ми се обади един мениджър на дистрибуционен център. Имал списък на всички пунктове за търговия на дребно, които продават този плексиглас. Бил нискотемпературен, евтин и не се използва много. Това е в наша полза, тъй като най-индустриалните количества плексиглас се използват на страшно много места: производители на каравани и ремаркета за летуване, на алармена апаратура за домашна охрана, производители на яхти и лодки и къде ли не още, и ако тръгнем да изследваме всичко това... Това, което донесох тук, сержант, са имената само на три магазина. Намират се на сто мили един от друг, но само те продават плексигласа, който намерихме под ноктите на Макдъф.

— Има ли в Сийайд?

— Да, единият е там.

— Иди там. Виж дали има начин да се определи какво количество плексиглас са продали през последните шест месеца. Специално от нискотемпературния. Разбери всичко, което можеш. Кой го закупува и за какво се използва. Информация, Тарзане. Нуждаем се максимално от информация. Дори да ти изглежда ограничена, запиши я.

— Тази сутрин обаче трябва да съм патрул — оплака се униформеният.

— Аз ще уредя нещата, не се беспокой. Свърши тази работа както трябва, Тарзане, и знай, че ще ти съдействам не след дълго да си сложиш униформата в нафталин и да станеш неуниформено ченге. Чуваш ли ме добре?

— Повече от ясно, сър!

След като напусна канцеларията Дюит за пореден път се върна в началото на своите последователни разсъждения за убийствата. И пак достигна до извода, че от откриването на доказателства зависи много. Колкото повече ги имаше, толкова по-вероятно беше, че те самите щяха да разкажат цялата история. Разследването се беше натъкнало на въпроса за последователност в убийствата. Както в загадъчен фильм или роман той не можеше да определи кой ги е извършил, докато не разбереше как ги е извършил. Все още нямаше достатъчно правдоподобно обяснение как жертвите са били „убеждавани“ да седят кротко, докато убиецът ги е обгазявал. Отиде с папките си в столовата. Папките бяха издупи от снимки на местата на събитията и лабораторни снимки, които той внимателно подреди в редица по по-големите маси: Осбърн лежеше на мястото, където Андерсън го беше довлякъл на асфалта; триъгълникът от моторно масло; написани на машинопис, изводите от разговора му с Лафтън в обобщен вид; снимките на Клеър за сравнение на краишата на парчетата лепенка; личните вещи на Осбърн и отворения му куфар с грижливо сгънати дрехи; камионът на Макдъф; зеещата дупка на автомобилното табло; следата от велосипед и лабораторно увеличената люспа от боя; памучните топченца, намерени по двете жертви; препис от разговора с мисис Макдъф; задната ниша на каравана на Макдъф, в която бяха разхвърляни най-различни неща; личните вещи на Макдъф и отвореният му куфар с грижливо сгънати дрехи... Спря. Пръстите му продължаваха да държат последната снимка. Върна се назад в редицата снимки и вдигна подобната снимка на куфара на Осбърн; постави я до снимката с куфара на Макдъф. След това взе преписа от разговора с мисис Макдъф. Полицейска работа: документи и снимки, снимки и документи. Прелисти страниците с думите й.

„Макдъф може да беше разхвърлян, но знаеше всичко къде се намира“. Под това беше написано: „Квитанции в куфара?“ Беше

проверил за това. Не бяха открити никакви квитанции, което подсказваше, че убиецът ги е взел. Това, на свой ред, означаваше, че тези квитанции някак са заплашвали убиеца. Но не квитанциите бяха това, което го интересуваше. А снимката на куфара.

4.

— Какво виждаш? — попита той Клеър.

— Куфар — каза Клеър от другата страна на масата, покрита с розов линолеум.

Във витрината на кафето ресторант в покрайнините на Салинас светеше неонов надпис КИТАЙСКА ХРАНА. Както Дюйт можеше да определи по най-логичен начин, това беше името на заведението. Двамата седяха в сепаре до задната стена. Основният елемент в предната половина на ресторанта беше един истински малък фонтан с минерална вода, край който имаше въртящи се табуретки и голям хладилник със стъклена врата.

Китайските кроасани бяха донесени първи — мазни кифли с яйца, бобени кълнове и китайско зеле, но все пак добри. Когато донесоха и сока, Дюйт разля без да иска доста от него по панталона си и се опита да го избърше. Изглеждаше така сякаш го е напикал. Измъкна ризата от него така, че като стане, да прикрива петното отпред.

— Кажи ми нещо за човека, който е подредил багажа в този куфар — каза той.

— Спретнат и организиран. Харесва и дрехите му да са така.

— Това е куфарът на Мақдъф. Според неговата съпруга е бил пълен мърляч.

— Значи някой друг е подредил куфара.

— Мисля точно така и аз.

— Аз пък си мислем, че сега ще обсъждаме какво аз мисля.

Той захапа мазната кифла и не й обърна внимание.

— Няма никакви квитанции — припомни й той.

— Нещо ме изпитваш!

— Да. Искам да разбера дали ние двамата даваме едни и същи обяснения.

— Тогава ти прощавам. Продължавай.

— Памучни топчета с едно и също избелващо средство, но върху различни трупове.

Тя обобщи на глас казаното:

— Някой е подредил багажа вместо него. Откраднал е квитанциите. Памучните топченца с еднакво избелващо средство значи означават едно и също място.

— Разгледай Марвин Ууд и факта, че Макдъф не е казал на никого за откраднатия от камиона радиокасетофон.

— Топченцата бяха по кожата на труповете. Това означава, че и двамата са били голи и са били в контакт с една и съща материя...

— Куфарът — напомни й той. — Точно тук убиецът е оплескал работата. Не е трявало да подреди багажа в куфара на Макдъф толкова старателно.

— Мотел — каза тя. — Той дебне жертвите си в мотел. Това съвпада с казаното на теб от Ууд.

— Така ще трябва да е — съгласи се той. — Да, и аз останах с такова впечатление. И ако следва пълтно метода на Колет, което изглежда най-вероятно, тогава ги души до безсъзнание, извежда ги от мотела и после нагласява самоубийства. Имат едни и същи памучни топченца по кожата си...

— Заради кърпите или чаршафите на леглата — завърши тя изречението му. — Джеймс, точно така, фантастично!

— Само че има един малък проблем: в този район има повече мотопеди, отколкото постоянни жители. Точно това ни бави най-много. Трябва да стесним района си на търсене.

— Това също предполага, че Лъмбровски или се е самоубил, или е бил убит чрез имитиращо убийство. Първите двама не бяха местни жители. Имали са причина да отседнат в мотел. А Лъмбровски? Все още обработваме доказателствата по неговия случай, но тук нямаме следа от велосипед и никакъв багаж, естествено. Дали този тип би нападнал местен жител в мотел? Изглежда малко вероятно.

— В зависимост от гледната точка, предполагам, че може да има смисъл — каза той. — Още от самото начало си помислих това.

— Но сега?

— При убийството на Лъмбровски — припомни й той, — имаше следа от велосипед, Клеър. Дъждът я отми, така че става безполезна информация за пред съда, но аз я видях. Разбира се, възможно е имитиращ убиец да е използвал велосипед само за да поддържа последователността на действие, както е възможно следата да е от

колелото на някое хлапе и да няма никаква връзка със случая, но ние сме подгответи да не се доверяваме на съвпадения. Ако е било имитиращо убийство, значи е било адски добре извършено. И е било извършено от някой, който е разполагал с вътрешна информация. Само дузина души от нас знаят за велосипеда. Съществува вероятност, ако се вярва на човек като доктор Шилстейн, че първите две убийства са били примамка за капан, в който да падне Лъмбровски. Това, което Джеси ми каза за двете местопрестъпления, свързано с Лъмбровски, не се различава, а подкрепя тази вероятност.

— Примамка? — каза тя озадачена.

— Да, Осбърн и Макдъф. Избрани напосоки в един и същи мотел, формата на изкривяване на памучните влакна подкрепя това. И двамата мъже са били легнали. Мисля, че този тип ги е спипвал някак в съня им — също като Колет. Може би е спипал и Лъмбровски в неговия сън. Какво се смееш? — попита я той.

— Просто така — каза тя и го погледна с неподвижен поглед. — Между другото, още не си ме питал защо аз поисках да се срещнем сега.

— И защо поискахте тази среща, мис О’Дейли?

— Помислих си, че въобще няма да ме попиташ — отвори своето куфарче и му подаде някакви документи.

Дюйт ги взе и подхвърли шеговито за поредния куп хартия:

— Ако не беше в името на правителството, щяхме да имаме много повече гори.

Прочете:

Тегло на заподозрения = 155–165 фунта; височина (приблизително) = 5 фута, 8 инча до 5 фута 11 инча; велосипед = „Шуин планински катерач“.

— Отговорът беше в люспата боя, естествено — обясни тя. — „Шуин“ дойде от многото справочна информация. Получих сведенията за него по факс тази сутрин. Колелото, което е било в багажника на Лъмбровски, е черен металик „Шуин катерач“. Ако гумите му са били напомпани съгласно изискванията на производителя, тогава возещия се е тежал точно сто шейсет и два фунта. Разбрахме го от изследването

на следата и съпоставянето със съответното налягане в гумата. Според таблиците и графиките, мъж със средно тегло сто и шейсет е висок между пет фути и девет инча и шест фути. Значи ако той е среден, тогава вече имаме някакво негово приблизително описание. И ако разрешите едно становище, детективе, мога да кажа, че причината, поради която вярваме, че е среден на ръст, е че този специфичен модел велосипед е със среден размер.

— Аз проверих информацията за магазините, които продават такива „катерачи“ и докладите за продажба на подобни крадени вещи. Надявам се скоро да стесня кръга. Нелсън от своя страна е намерил само един магазин в Сийайд, който продава онзи плексиглас. Това може да ни помогне да стесним кръга допълнително.

Тя опита една от рода на леките закачки:

— Отбелязваш напредък, Джеймс. Имаш генералното описание, общия район, дори генералната идея за извършените действия.

— Генерал Дюйт на вашите услуги — каза той.

Тя го поздрави с умишлено превзет театрален жест. Точно в този момент неговия пейджър, закрепен на пояса му, започна да издава досадни пулсиращи звуци.

— Точно когато трябва — каза той. Извини се и отиде да се обади по телефона до своя офис. Когато се върна, оставил петнайсет долара на масата.

— Къде? — попита тя.

— Изглежда Колет е харесал своя телевизор. Иска да говори. Май ще имам късмет. Трябва да прекарам следобеда на път до Атаскадеро и обратно. Би ли ми направила услуга да се обадиш на Зоро — Емануел — в болницата. Кажи му, че ще закъснея за аутопсията на Лъмбровски, и да започва без мен.

— Той въобще няма да ми повярва — каза тя.

— Да, навярно ще стане така — призна Джеймс Дюйт. — Но все пак опитай. Ако ти предложи да присъстваш вместо мен...

— Зарежи ги тия!

— Слушам.

5.

Измъченият и с невероятно бледо и изпito лице Колет крачеше бавно из „тенис корта“ с дълги и неспокойни крачки подобно на военен герой от филм в негово следобедно матине. Погледна през рамо към дошлия преди малко детектив Джеймс Дюит от другата страна на мрежите, който беше без колан, без връзки на обувки и с изражение на лицето на нетърпение, каквото чувстваше.

— Аз удържах на думата си и изпълних мята част от сделката — каза Дюит силно, прекалено силно за помещението. Главата на Колет почти подскочи от сепване. — Проверих при Шилстайн. Ти си постоянно заключен тук от много време. Ако това е вярно, как можеш да имаш името, което да mi кажеш?

— Вярно е. Равнява се на единична килия, обзаведена с легло и някоя друга мека мебел. Тук е затвор, в края на краищата. А и кой е казал, че имам името?

— По-добре да го кажеш, иначе апаратурата ще се върне обратно.

— Апаратурата въобще не е била доставена. Шилстайн mi каза, че ще mi бъде дадена ако сътрудница добре, а аз вярвам на доктор Шилстайн и знам, че ще удържи на думата си — спря изведнъж и изгледа Дюит с презрение, след което пак се върна към неспокойните си крачки. — Хора като теб нямат никаква представа за това съществуване. Никой никога не е имал. Ако не mi падне удобен случай да избягам, ще прекарам останалата част от дните си тук. Можеш ли да проумееш? Останалата част от дните си. И това — каза той, наблягайки на пресилената драматична пауза, — е именно замислената доживотна присъда. Ако si мислиш, че ще рискувам тази електронна система, за която се уговорих с теб, значи si глупак. Никога не съм ti обещавал име; обещах ti информация.

— Ще очаквам добра информация — предупреди Дюит.

— Вярно е, че съм под ключ тук. Дават mi списания с маҳнати скоби. Цялата mi поща се чете. Не mi е разрешено да се бръсна сам. Подстригва me и me наглася периодично един човек, който е сляп с

едното око и леко накуцва. Тази 202 система, за която преговарях, ще бъде монтирана така, че да не мога да я докосвам и ще бъде управлявана само от дистанционно управление. Знаеш ли това? Няма да ме пуснат да пипна никакво електронно копче. Не е ли иронично, че искат да продължавам да бъда жив, а? И то след това, което съм направил! И ще го направя пак, ако някога изляза оттук. Каква радост. Какъв ентузиазъм — пак погледна Дюит — Знам, че е така, Джеймс. Мога ли да те наричам Джеймс? Знам, че е така.

Дюит разбираше значението на поддържането на общуването с него, но чувстваше как тръпки пълзят по кожата му. Колет беше възприел поведение на тревожна арогантност, парадайки с категорична непреклонност посредством равен и спокоен глас. Беше овладял ситуацията много добре; имаше за слушател един пленник от другата страна и се стремеше да използва всичко максимално в своя полза.

— Ти си експерт, Колет — каза със стегнат глас Дюит.

— Тук съм затворник, да. Но ти знаеш ли, че съм бил и на други места? Не, мога да разбера по лицето ти, че не знаеш. Няма нужда да проверяваш досиетата, въпреки че може да е отбелязано някъде. Казвам ти истината, Джеймс. Знам, че е вярно. Шилстейн не ти ли каза за прехвърлянето? Изненадан съм. Беше свързано с азбест. Открих го, когато инсталираха детекторите за пушек. Няколко от колегите ми напипаха кибрити... много са опасни в ръце, в които не трябва да попадат, Джеймс. Почти щяха да изгорят всички ни тук. Това накара някаква правителствена агенция да се вдъхнови и беше монтирана система за откриване на пушек за сметка на данъкоплатците. Точно така беше. Откриването на азбест причини последователни отпуски на персонала в това крило. Бяхме прехвърлени в Държавния затвор във Вейкъвил, в психическата болница там. Колко неточно тълкуват те термини като болница, Джеймс. Точно така беше. Дали се извършва там някакво лечение? Не те интересува, разбирам. Не те засяга. — Ходенето му стана по-обезумяло и веднага напомни на Дюит за Мани Рон в кабинета на Хиндеман. Толкова малко разделяше двамата, помисли си той: някаква мрежа и няколко закона. Това, че бяха от един и същи вид, с нещо общо помежду им, смутя много Дюит. Той не искаше никакви асоциации с Харви Колет.

Колет продължи обяснението си със същия самоуверен монотонен глас:

— По време на краткия ми, но приятен престой във Вейкъвил, попаднах на въпросната личност. Нека се отклоня замалко, детективе: знаеш ли колко прекрасно, колко изкушаващо беше дългото пътуване с автобус дотам? Миризмата на фермерските ниви и ливади? Хора, тръгнали по свои ежедневни задачи? Жени в коли, които минаваха край нас, със запретнати поли, с дълги елегантни пръсти, стиснали неспокойно воланите? — Беше спрял наместо, притворил леко очи, гледащ кривогледо, с наклонена назад глава в замислена поза на човек, припомнящ си много неща... По телевизията няма никакви миризми. Не можеш да вкусиш въздуха. Това... това е престъпление. Точно така беше. — Започна да крачи пак и каза тихо: — Въпросната личност.

Дюит пъхна ръце под себе си на стола да ги накара да спрат да треперят. Цял автобус с Харви Колети по свободния път. Толкова малко ги разделяше: някакво стъкло, малко стомана и няколко закона.

— В места като това рядко използваме имена. Знаеш ли това? Пълноценните разговори са ограничени, а и, честно казано, нивото на третиране с лекарства... — пак погледна към Дюит. — Знаеш ли, че Шилстейн ми изсуши душата заради разговора ми с теб? Обзалагам се, че не ти е казал, нали? Не може да търпи всичките пациенти да се държат като зомбита... Някой може да се досети какво става тук. Ако излезеш извън контрол тук, охраната те притиска до земята, гол, представи си, и ти допира зашеметяващата пръчка до ташаците. Някой път става и по-лошо. Малко задружно семейство сме тук в мотела...

Дюит се наведе напред и веднага извади бележника си.

— В какво?

— В мотела. Така наричаме заведението... обитателите. Лечебния мотел... Това е пълното име. Стайте са евтини, гледките са ограничени.

Дюит си записа нещо.

— Нима това те интересува, Джеймс?

— Разкажи ми за Вейкъвил. За затвора там.

— Както обясних, ние не използваме имена. Но мога да ти кажа за въпросната личност. Играехме заедно шах. Не ти ли казах, че съм непобедим по шах, Дюит? Вече три години никой не ме е победил. Точно така е. Той постоянно губеше — въпросния индивид — аз

печелех. Но винаги се стремях да сме почти наравно, за да има интерес. Много добър съм, Джеймс. Мога добре да управлявам играта — каза и добави с перверзна усмивка: — Нима не мога?

Дюйт се залови да изтърка стъклата на очилата си. Колет го видя и каза:

— Аз съм късоглед. Знаеш ли това? И въпреки това не ми позволяват да нося очила. Дори с пластмасови лещи. А казват, че имаме права. Но не ние тук. Точно така е. Тук са само ненормални. Става въпрос за късогледите и разни подобни — и се изкикоти със затворена уста на собствения си хумор.

— Разкажи ми за него — каза Дюйт и закачи очилата зад ушите си.

— Имахме общи интереси. Той започнал с оставянето на храна за домашни животни на открито и привлякъл двойка шумни съседски кучета. Увил устите им и ги пристегнал с лепенка за залепване, сложил им найлонови торби на главите, завързал ги и тях, и ги пуснал да тичат из стаята докато паднали задушени мъртви. Точно така се чувствал и той: задушен. Познавам това чувство. Живея с това чувство, Джеймс. Точно така е. Улиците са задушиени, градовете, всички ние. Да, имахме общи интереси. Ескалация, Джеймс. Историята на света може да се обясни посредством ескалация. На недоволството например. На лидерите, на работниците, все едно. Мисля, че беше от Сакраменто, въпреки, че не съм много сигурен. Там действал той и въобще не го хванали. Вие, полицайте, Джеймс... Един ден изчезнало момиче скаут. Била му първата. Дошла право у тях; продавала някакви бисквити. Било ѝ последна спирка. След нея имало и други. Някаква жена, която ходила по домовете нещо за гласуване, или май за преброяване на населението. Да, така май беше, иронично... да преброява хората. Разбираш ли? Докато тя свършила и той свършил с нея — и, един по-малко от населението. Промяна в населението. Друга жена пък продавала парфюми; мисля, че така беше. Едно нещо — продължи той, — което трябва да се научи тук, е че законът се движи бавно. Точно така е. За какво го осъдиха него, например? Не за момичето скаут. Нито за която и да е от жените. Бил е винаги много внимателен и премествал труповете късно нощем на голямо разстояние. Дистанцирал се от престъпленията, разбираш ли? — Отново самодоволно хихикане със затворена уста. — Не го осъдили дори за

палежа. Пипнали неговия племенник за това. Това, за което го осъдили, било заради домашните животни, разбираш ли? Тренирайки за палежа, той запалил собствения си дом. Когато гасили пожара, попаднали на скелетите... на животните. Повече от дузина скелети на кучета, мисля че такава цифра каза. Всичките в различна степен на разлагане, със залепени с лепенка уста. Изпратили го в болницата във Вейкъвил за преглед. Деветдесет дена го държали и не открили нищо, защото могли да докажат само за кучетата. Точно там се срещнахме, както казах. Разказахме си историите. — Спря и погледна Дюит в лицето. Слабото му тяло се виждаше през двете мрежи. — Той е единственият човек, на когото съм разказвал най-големите подробности. Беше достатъчно добър да разкаже и своите на мен. Не знам името му, но той е твоя човек, Джеймс. Жертвам го единствено заради самосъхранение. Оцеляване на най-бързите, Джеймс. Грабвай всяка възможност, като че ли ти е последна. Точно така е.

— Описанието му какво е?

— Гневен поглед. Помня добре очите му. Като го видиш, мисля че ще кажеш, че е привлекателен мъж. Едър. Има индианска кръв в него. Апачи? Черна стъпка? Не толкова много, но можеш да го забележиш във вида му. Обича да се хвали с това.

— Ако ти покажа снимки, би ли могъл да познаеш лицето му?

— Май Шилстейн не ти е казал: аз съм гений, Джеймс. Точно така е. Имам фотографска памет. Това, за което питаш, е детска работа. Естествено, и то е предмет на договаряне. Бих искал първо да видя системата инсталрирана. Бих искал да видя договора за наем на касети от видео магазина.

— Няма време за това.

— Ти се намираш не от тази страна на корта, която трябва, Джеймс. Топката е от моята страна. И тук разполагам с предостатъчно време. Изобилие от време. Трябва да защитавам моите авоари. Бъди благодарен, че не искам превеждане на някоя солидна сума. Не съм лаком човек, Джеймс. Нуждите ми са обикновени. Наистина съвсем обикновени. Направи няколко телефонни обаждания, Джеймс. На това трябва да си способен. Ще разговаряме. Знаеш къде да ме намериш. Охрана! — извика той.

— Името му, Колет. Знам, че знаеш името му. Трябва да си го наричал някак.

Той се усмихна с широка усмивка. Отляво му липсваха няколко зъба.

— Наричах го Трапера Джон. Той ме наричаше Ястребово око. Точно като в шоуто. Викаше ми така, защото бях по-забавния от двамата. А, и защото той беше женен. В шоуто Траперът Джон е женен, както знаеш. Ястребовото око — не.

Дюйт стана и го поправи:

— Това не е вярно. Хей, гений Колет? Не мисля, че е така. Не беше Трапера, а Бий Джей. — Колет го погледна смутен, дори озадачен от своята грешка. — Точно така е — добави Дюйт и после стисна пръсти в обувките си и изгърби ходилата си, за да не се изхлузят обувките, докато върви.

6.

Дюит телефонира на Кап от кабинета на Шилстейн. Предстоеше му двучасово пътуване и искаше да се възползва от няколкото останали работни часове от деня. Каза му за дългия разговор с Колет и предложи поради многото доказателства, разкрити от Клеър О'Дейли, да бъде организирана работна група, в която да се включат следователи от офиса на окръжния прокурор и офиса на шерифа на област Монтерей. И двамата следователи от офисите бяха добре осведомени за хода на последното кратко разследване. Замисълът на действие на работната група щеше да бъде да се показват снимки на Осбърн и Макдъф на работещи в мотели с цел да се определи къде всеки от двамата е отсядал в нощта на неговото убийство. Това беше работа с широк мащаб в този туристически район. Въпреки това обаче, Дюит чувстваше, че тя трябваше да започне незабавно.

Отново емоционално натоварен с участие в активно разследване, доктор Бредфорд Шилстейн използва своя контакт с администрацията на болницата във Вейкъвил да получи копия от всички доклади на лица, лежали в болницата и изписани през последните шест месеца. Такива копия бяха изпратени както до него, така и на Дюит. По-нататък бяха предприети стъпки с магазина за електроника в центъра на града да монтира веднага електронната развлекателна система на Колет. Дюит напусна Атаскадеро, чувствайки се подобно на диригент: можеше да маха с палката, но изпълнението зависеше от самите свирачи.

7.

— Вярваш ли в Бог? — попита Рикардо Емануел със силния си акцент. — Чакай да перифразирам. — Последва кратка пауза. — Вярваш ли в Светото писание?

— Признавам само петата му част — отвърна Дюит. Задната стая на погребалния салон в гробището „Марейша“ миришеше на вкиснато.

Безфилтърна цигара „Шърман“ беше затъкната между дългите пръсти на Зоро. Той се наслаждаваше на аромата на сивкавосиния дим, издишайки го през устата и вдишвайки го пак през носа. Задната стая беше извънредно студена. Чифт кървави тънки гумени ръкавици бяха хвърлени върху купчината смет.

Трупът на Лъмбровски лежеше върху екзамиаторскдта маса, покрит с чаршаф.

— Помниш ли притчата за Джона и кита?

— Да.

— Вярваш ли във върховната ирония?

Дюит седна на близката табуретка. Зоро с неговите драми, неговата тлееща цигара, неговите огнено кафяви очи и театрални вежди. Разкарай се с тия, искаше да каже Дюит. Но остана да чака мълчаливо.

— Нали ще се съгласиш, че нашият дебел ей там беше твойта Немезида?

— Не се погаждахме много добре.

Тази бележка причини кокетническо ухилване от страна на лекаря:

— Подценяване, наистина. Този алкохолик с черен дроб на кит е бил твой архивраг, нали? Но кой ли би повярвал, че Хауард Лъмбровски ще свърши като направи услуга на Джеймс Дюит?

Дюит се намести по-удобно върху удобната табуретка. Зоро явно не беше прибързан човек и сега не бързаше да изплюе камъчето. В този бизнес никой не бързаше. Всеки човек трябваше да бъде оставян на своя собствен порок. Зоро изглежда се наслаждаваше на момента.

Той побутна по масата до тях мензура с някаква прозрачна течност, която спря пред Дюит. Течността миришеше като алкохол.

— Ето виж — каза Зоро и размаха небрежно цигарата си. Дюит очакваше някакво избухване. — Маслинена клонка. Последното предложение за мир от Хауард Лъмбровски до Джеймс Дюит. Дори твоето име да беше написано върху него, нямаше да мога да го прочета толкова ясно.

— Джона? — възклика Джеимс.

— Да, детективе — обяви гордо Зоро.

— Намерил си го вътре в него?

— Браво.

— Погълнал е ключ?

— Непосредствено преди смъртта — отговори бързо лекарят. — Нямам никакво съмнение, че той е бил последното нещо, което Хауард Лъмбровски е погълъщал. Навсякъм последното му действие.

Дюит вдигна мензурата и огледа ключа по- внимателно. Върху него беше щампована с вдълбнат релеф цифрата 12. Ключът беше съвсем определено комерсиален. Ключ от мотел.

— Ще трябва доста усърдна работа на приложен детектив, за да се открие от коя врата е този ключ. И от другата страна на тази врата смяtam, че можеш да намериш решаващото доказателство за убийството на Хауард Лъмбровски. Човек трябва да е много категорично решен на действието си да погълне ключ. Защото въобще не е вкусен. Мога само да предположа, че е, поради липса на по-добър израз — и хвърли на Дюит самодоволен поглед, — смъртно доказателство.

— Ключът е комерсиален. Такива се използват в мотелите — каза Дюит.

— Така изглежда — съгласи се лекарят. — Видя ли лицето му?

— Да.

— Ръцете?

Дюит кимна утвърдително:

— Дали се е борил?

— Ако е било така, то опонентът му е бил буквально стена. Открих малки кървави напуквания по кожата върху кокалчетата на пръстите му, като от силни удари или претриване.

— А какво ще кажеш за червените белези? — попита Дюйт. — По врата?

— Нямам представа — рече Зоро. — Някакво претриване. Непознато е за мен.

— Пъхал е ръка през много тесен отвор в стена?

— Не знам, ти си детектива.

— Мога ли да задържа това?

— За да се поддържа защитната верига, бих предпочел да се остави в лабораторията. Естествено, върху него едва ли ще има отпечатъци поради стомашните киселини, но правилата са си правила.

Дюйт погледна часовника си:

— Пет без десет. Какво ще кажеш ако изтичам до лабораторията вместо теб?

— Не заключват ли вече?

— Няма да заключат, ако им се обадя по телефона.

— Тогава обади се. Имам още двайсетина свободни минути тук.

8.

Клеър го пусна през задния вход на лабораторията, който беше с двойна врата за допълнителна сигурност. По всяко време помещението с доказателствата на лабораторията съдържаше стотици торбички с различни контролирани вещества и оръжия от всякакъв вид, които бяха потенциална цел за открадване. Той оставил картонената кутия с мензури и стъклени кутийки, съдържащи различни неща от аутопсията на Лъмбровски. В специалния хладилник сложи органичните вещества. Тя муказа, че една сътрудничка току-що е излязла да купи нещо за лека вечеря от заведение за бърза храна. Двете с нея щели да се заемат с резултатите от аутопсията на Лъмбровски довечера. Обеща сутринта да снеме копие от ключа за него.

Той ѝ разказа за разговора си с Колет. Тя се наведе леко към него и го целуна докато той говореше. Целувката беше дълга и чувствена.

— Колко бърза е тази бърза храна? — попита той; подтекстът му беше очевиден.

— Пици. Ще се бави поне двайсет минути — докато разкопчаваше неговата риза, попита. — Показвала ли съм ти скоро помещението с веществените доказателства? Трябва май да отидем да го разтребим — и го погледна весело.

Той повтаряше действията ѝ и разкопчаваше копче по копче от нейната риза.

— Миришеш чудесно — каза тя, заравяйки глава в гънката на врата му.

— Още ли има одеяла в помещението за доказателства? — попита той.

— И още как — каза тя и го хвани за ръката.

Свършиха в задната част на лабораторията достатъчно време преди пиците да дойдат.

Клеър му подаде лист хартия и обясни развълнувано:

— Днес имаме важна победа. Идентифицирахме производителя на избелващото средство, открито по памучните влакна.

Дюит започна да чете. Тази жена имаше навика да запазва най-доброто за най-накрая, както на работа, така и вън от нея, помисли си той. Избелващото средство с индустриско качество беше произведено от „Пасифик Рим Кемикъл Корпорейшън“. Бяха посочени и три обществени перални между Сан Хосе и Салинас, които бяха клиенти на „Пасифик Рим“. Пералнята „Брайтън“ и Службата за чистене, последни в списъка, се намираха в Сийсайд.

— Сега създаваме работна група — обясни Дюит. — Бяхме се приготвили да тръгнем от врата на врата по всички мотели, здравни клубове и подобни заведения да показваме снимки на Осбърн и Макдъф. Но това ни спестява няколко хиляди човекочаса. Първо ще прегледаме клиентите на „Брайтън“. Ако от „Брайтън“ могат да ни дадат списък на мотели...

— Имаш ли нещо против ако за минута играя ролята на адвокат на дявола?

— Давай.

— Защо толкова внимание се обръща на мотелите? Както току-що каза, може да е здравен клуб, салон за масаж, публичен дом... всякакво място, където убитите мъже може да са лежали върху чаршаф или хавлиена кърпа. Какво толкова ако Ууд е откраднал касетофона докато Макдъф е бил в мотел? Макдъф може след това да е продължил с камиона си и да е отишъл на друго място...

Дюит поклати глава отрицателно и я прекъсна, обяснявайки:

— Където и да е бил — откраднат касетофона, това е станало на последната спирка на Макдъф преди да умре. Иначе щеше веднага да се обади за кражбата на жена си. Особено ако е бил откраднат преди разговора им по телефона рано вечерта на единайсети. Освен това тя твърди, че би се обадил и на нас. На другия ден, дванайсети, когато го намерихме, той липсваше от камиона. Следователно трябва да е бил откраднат същата вечер. Ако Макдъф се е върнал жив в камиона си, например спрян до ресторант или здравен клуб, ще му е трябало полицейски доклад за липсата на касетофона, за да използва застраховката си — той вдигна пръст. — Трябва да проверя тази възможност. Може да се е върнал в камиона си жив, но в такъв случай повече не е излязъл оттам. Прибави към това изявленietо на Ууд, че наскоро е обикалял за кражби паркинг...

— Но нима можеш да му вярваш?

— Докато не се показва този ключ, не бях сигурен. Сега съм убеден, че трябва да започна с мотели. Ако този ключ е от врата на мотел, ще имаме достатъчното основание да поискаме заповед за обиск.

Клеър се замисли на глас:

— Убиецът намира жертвите си в определен мотел, прегражда пътя им със своята кола, скрива се в нея и ги изчаква?

— Колет е убивал жертвите си докато са спели. Този тип имитира останалата част от техниката на Колет. Защо да не е постъпвал така?

— В стая?

— Възможно е. Трябва ми този ключ. Трябва да намеря тази стая. Мисля, че Лъмбровски е бил измъчван, пребит от някого. Оставил ни е този ключ, за да ни отведе до мястото на престъплението. Ключът е възможно най-добро веществено доказателство, с което разполагаме. Отбелязваме преднина с нашата сила и надеждата, че Колет ще съобщи име. Мисля, че ще го каже. Именно комбинацията от доказателства тук оформя цялата картина. Нека се обадя до аквариума, че няма да отида. Ще остана да ти помогна.

— Не, няма да останеш — каза тя. Ти си детективът, не съдебният следовател. И признай, че аквариумът е единственото място, което разчиства съзнанието ти от тези неща и те отморява. Той ти е нужен, Джеймс. Отивай. По-късно навярно ще се отбия у вас с някоя добра новина.

— Дори с лоша новина — каза той.

— Ще видим. Но отивай, не искам да те преуморявам — каза тя усмихната.

— Бих искал да ме преумориш — каза той, хвана я за ръката и погали пръстите ѝ.

9.

Еми и Брайър дойдоха пеш до аквариума, следвайки останалите съученици от класа им по таекуондо. Дюит разбра, че това изключва всяка възможност да бъде с Клеър тази вечер. Брайър каза:

— Тази вечер той пак е с Тона и си мисли, че не знам за това.

Еми, от своя страна, изглеждаше напрегната. Дюит я попита кое не е в ред и тя смотолеви с леко приведена глава:

— Нищо. Няма никакъв проблем.

Но май не всичко беше в ред и не изглеждаше съвсем добре.

Момичетата се бяха изкъпали и преоблекли; косите им бяха още неизсъхнали, а лицата бяха зачервени.

— Да не си уморена или нещо болна? — опита пак той.

Тя не му обърна внимание и смени темата:

— Днес е пълно с хора както никога.

— Автобусите за екскурзиантите се забавиха много — обясни Дюит. — Ще е така докато бъде затворено.

— Имаш късмет — пошегува се Еми. Брайър се засмя. — Ще отидем да се поразходим наоколо, о'кей?

— Добре — съгласи се Дюит. Брайър се изчерви. — Какво има?

— попита я той.

Тя вдигна рамене и погледна Еми.

Дюит им каза за една новородена двойка бебета видри.

— Може да отидете да ги видите — предложи им той.

— Добре — рече Еми, хвана Брайър под ръка и я повлече бързо настани.

— Еми — подвикна той.

Но момичетата бързо се изгубиха сред многобройните възрастни посетители от града и туристи с фотоапарати на врата.

И Дюит пак започна да импровизира отговори на разнообразните въпроси на гостите. Някои вечери се чувстваше като човек магнетофон: съобщаваше записаната в паметта си информация с ентузиазма на чиновничка от телефонните услуги. Усещаше се как рецитира процедурата по храненето на животните и защо стените на

аквариума са седем инча дебели. И за хиляден път се върна пак бавно към това: тъй като беше разпродал колекцията си от почти двеста редки вида, рибите в тези резервоари бяха станали негово хоби.

Синтия Чатърман, неизменно присъстващият член на управителния съвет, приближи с валсова стъпка към Дюит отзад:

— Търсят те по телефона. Казах да прехвърлят връзката в администрацията.

Дюит тръгна с бърза крачка към вратата с надпис САМО ЗА ПЕРСОНАЛА и после се насочи към административния офис на ръководството на аквариума. Ако обаждането беше по делови въпроси неговия пейджър щеше да го предупреди.

— Дюит на телефона — каза той като вдигна слушалката и натисна единствения и светещ бутон на телефона. — Дюит — повтори той, след като никой не се обади. — Ало? — Никой не отговори. Чу със звучно щракане да се включва досадната вентилационна система и вдигна поглед към тавана, но след миг осъзна, че звука идва по телефона. Някаква практичесна шега или какво? Би го повярвал в някой друг предишен ден, но след скорошното убийство на Ръсти почувства, че трябва да се огледа. Излезе от помещението с офисите бързо и се затича навън. Ако някой е имал намерението да го отдалечи временно от изпълнението на задълженията му в аквариума? Да го отдалечи от Еми?

Излезе право навън от сградата, обиколи отсамната ѝ страна и се върна бързо през служебния вход.

Слушалката на третия телефон с монети на стената висеше и се поклащаше на кабела си. Хвърли поглед към близкия балкон, който гледаше към резервоара с видрите, който беше препоръчал на момичетата, и веднага ги забеляза сред многото туристи.

След като видя момичетата, се почувства по-малко разтревожен. И въпреки това не му хареса загадъчното телефонно обаждане. Реши да говори с тях и ги помоли да останат при него до Гората от водорасли докато бъде затворено.

Когато тръгна към тях и вдигна за втори път поглед, за да ги види, забеляза някакъв мъж недалеч от момичетата, сред тълпата зрители. Когато те се помръднаха и непознатият се помръдваше с тях.

Дюит започна да върви бавно към балкона, така че да може първо да получи добра възможност за наблюдение към тях. Не тичай,

упрекна се той. Не привличай вниманието. Когато премина под гигантските китове, загуби за секунди от поглед гледката към претъпкания балкон. Ускори малко крачки, подтичвайки леко сред безбройните беловласи пенсионери, които се мъкнха бавно от експонат на експонат и постоянно сочеха с пръсти по всички посоки.

Не искаше да дръзва да се обади на охраната. Вече се беше скрил от поглед и се затича бързо. Заобиколи голяма бетонна подпорна колона и се промъкна енергично и малко грубо по стълбите нагоре. Новородените видри бяха привлекли много внимание и навсякъде край витрините за наблюдение гъмжеше от посетители, които бяха заели и стълбите и претъпкали балкона. Дюйт започна да се бута през тълпата със силно рамо напред, спускайки се по стълбите почти като обезумял. Когато накрая достигна горната платформа, там беше толкова оживено, че не се виждаше нищо наоколо. Толкова много глави, лица, фотоапарати, размазани образи: святкащи светковици, ярки отражения от дебелото стъкло, обливащи тълпата в стерилна синьо-бяла светлина. Любопитни детски усмивки на възхищение; сбръчкани, стари лица на възрастни, мръщещи се, дори объркани и уплашени, когато Дюйт ги бутнеше припряно със своя лакът.

Накрая успя да си пробие път до самия преден край на групата, обърна се и огледа всички весели лица. Вниманието на всички беше съсредоточено край него, през него. Странно чувство на невидимост го обзе.

Нямаше ги... Нито Еми, нито Брайър, нито загадъчния мъж.

Още по-отчаян, Дюйт се втурна с всички сили надясно от себе си и започна почти с бой да си пробива път към далечните стълби и да слизи бързо по тях. Там, пред себе си, на не повече от двайсетина ярда, забеляза мъжа. Той следващо момичетата, които в момента се намираха точно под малкото стадо висящи гипсови китове над гишето за информация.

Как можеше да има толкова много хора? Беше навикнал толкова много със своята някак защитена позиция до Гората от водорасли, че рядко долавяше колко огромни са тълпите хора. Това, че мнозинството сегашни посетители бяха в напреднала възраст, немощни и бавни, правеше нещата още по-лоши.

Когато Дюйт заобиколи ъгъла на малкия театър на аквариума и застана с лице към стълбите за другото ниво, гърдите му просто се

издуха от силна болка. Само на няколко ярда отпред, започнали да изкачват тези други стълби, забеляза главата на дъщеря си отзад и до нея Брайър. Пет-шест стъпки зад тях ги следваше той. Джеймс се улови, че тъкмо ще извика, но веднага се сдържа — това щеше само да накара Еми да спре, да се обърне и да даде възможност на преследвача й да я достигне. В този миг мъжът спря наместо, погледна над рамото си право в очите на Джеймс Дюит. Веднага се шокира и се видя как на лицето му се изписва страхът. Панически започна да тича.

Дюит отиде бързо до перилото, хвана се за него с лявата ръка и се втурна нагоре на скокове по стълбите. Дясната му ръка бръкна за издадената като голям клюн дръжка на неговия 38-калибров до хълбока. Само веднъж през живота си беше стрелял с оръжие към друг човек. Това беше Стивън Милър. Попита се дали може да го направи пак. Усети, че все пак е уверен в себе си. Мъжът със скок достигна края на стълбите и изчезна зад ъгъла. Някакъв стар човек се подхълзna и падна на четири крака точно пред Дюит. Хората се скучиха един след друг на огромен шумен и объркан куп, който прегради пътя му и започна да издава викове към другите.

Дюит прескочи разделителния парапет, за да избегне купчината хора и се озова на стъпалата за слизане, по които слизаше друг голям поток посетители. Докато изкачи тези стъпала, премина през почти непроницаема стена от тела, дрехи и лица. Пред него се изправи крайния кубичен корпус от аквариума, в който се помещаваха последните стаи. От лявата му страна беше площадката на втория етаж за наблюдение на Гората от водорасли, аквариумни витрини с аншоа, Галерията с водорасли, Лабораторията за водорасли и обратно към центъра на сградата на аквариума — системата за изкуствени приливи и отливи и терасата, от която се виждаше фоайето на първия етаж.

Никаква следа от Еми или Брайър. Никаква следа от него. Точно в този момент обаче забеляза Били Талбо да се качва по стълбите към третото ниво.

Талбо? Нямаше време за Талбо, въпреки че това обясняваше изчервяването на Брайър: момичетата си бяха уговорили среща с него.

Дюит огледа второто ниво тичешком. След няколко минути заобиколи ъгъла и хукна по стъпалата към третия етаж. Оттук надясно имаше голям просторен балкон, а наляво — малко пространство, ограничено от нисък таван. Изправи се лице в лице със своята дъщеря,

Брайър, Били Талбо едно друго момче, което позна, че беше на партито. Смееха се.

— Татко? — възкликна Еми, виждайки неговото зачервено лице и обезумелия му поглед.

Той се приближи до Талбо и го хвана за ризата отпред.

— Ти ли се обади по телефона, Талбо? — попита той. Талбо поклати отрицателно глава. Дюйт го сграбчи още по-здраво. — Не можеше да бъде сгрешена неговата ярост. — Важно е, ти ли се обади?

— Даа.

— Татко? — примоли се Еми.

Талбо обясни с уплашен глас:

— Не исках да ме видиш. Единственият начин да се кача горе беше да мина точно до теб. Какво толкова има?

— Татко!

Дюйт пусна Талбо и му каза да се маха. Момчето се затича надолу по стълбите, вземайки ги по три наведнъж, и се изгуби от поглед.

— Татко!

Дюйт бързо премина към остро критично нравоучение за честността, измамата и хлапаците като Били Талбо. Брайър се разплака. Грубото му словоизлияние го накара да се почувства по-добре. Когато свърши, им обяви да се прибират веднага вкъщи и че „не иска да чуе нито дума“.

По пътя си за вкъщи той не мислеше за Еми, или Талбо, или за неодобрителния поглед на Синтия Чатърман, когато си тръгваше. Мислеше за едно лице в тълпата, за един човек, на когото вероятно принадлежеше и за това какво означаваше всичко това.

10.

Лицето на Трапера Джон улавяше светлината съвсем за кратко. Поначало той инстинктивно я отбягваше. Предпочиташе уединеността и сигурността на тъмнината. Неговите очи, кафяви като мокра пръст, блеснаха за миг с искри от светлината, от напрежение като в очите на залостено в клетка животно. Познаваше добре клетките. Нямаше да бъде вкаран в клетка пак. Горният край на носа му носеше двадесетгодишен белег за спомен от юмручен бой в гимназията. Носеше гъстата си тъмна коса гладко зализана назад. С квадратната челюст и високите скули беше горд от присъствието на десет процента индианска кръв на чероки във вените си. На външен вид можеше да бъде счетен за красив, въпреки че през тази нощ стоманената предизвикателност на неговите резки, но добре пресметнати движения, предупреждаваше за намерението му. Като промъкваща се ниско до земята котка нямаше да сгреши своята цел. Ако трябва да се знае истината, именно целта беше неговия двигател.

Пръстът му намери ключа на осветлението и го натисна надолу.

Агонията го обля на вълни. Болката беше като на човек, жертва на рак — разкъсваше тъканта на сърцето, разкъсваше цялата му плът. Мъчителна дълбока болка от скръб по никаква загуба, като при тумор. Една и съща болка от пет дълги месеца насам. Като че ли съвсем на място тази силна болка го намери, когато влезе през задната врата на кухнята на Общинската болница. В аквариума се получи провал, но тук нямаше да е така.

Беше проследявал Дюйт много пъти. Знаеше, че трябва да завие наляво по служебния коридор, и че единствената заплаха по това време на нощта беше от камерите за наблюдение. Ето защо изключи лампите в коридора. Ако въобще образите, улавяни от тези камери, бяха проследявани на монитор, което беше малко вероятно, щеше да излезе като тъмен силует, ако въобще излезеше на екрана. Колко ли време щеше да е нужно, за да дръпне няколко щепсела от контактите им? Щеше да влезе и излезе преди някой да установи разликата.

Болката се впи отново в гърдите му. Господи, колко му липсваше момчето. Вкопчи се в своята мъчителна скръб като пияница безделник от долнопробните квартали в своята бутилка. Тя наля гориво в неговото въображение, ускори ритъма на сърцето му, подтикна устрема му като камшик на ездач.

Това че реализирането на плана би могло да завърши с толкова много ненужна смет, го вбесяваше. Импровизираше през по-голямата част от седмицата и започваше да чувства, че се похабява по краищата като иначе солиден инструмент. Нервите малко се напрягаха. Не беше спал повече от пет часа за четири дни. Това само по себе си не беше нещо ново. Безсънието беше приет начин на живот. Проблемът беше да се мисли ясно докато си толкова уморен. През етапа на планиране всичко беше изглеждало много ясно и недвусмислено. После обаче се появи Лъмбровски с неговата аrogантност, Дюйт с неговото разследване.

Стигна до коридора и надникна през пролуката на открехнатата врата към камерата, която се въртеше от ляво на дясно. През стъклото на стаята за медицинските сестри видя една сестра навела глава да пише нещо в някакви документи. Когато камерата се завъртя надясно и единственото ѝ око се загледа за миг в тази посока, Трапера Джон се плъзна тихо през коридора и достигна бързо стая 114. Влезе. Чуваше собственото си дишане по-силно от жуженето на апаратурата за поддържане на живота. Не отричаше присъствието на силна възбуда у себе си при такива моменти. Не чуваше и най-малка жалост от беззащитността на Анна. Хората получават това, което заслужават. То не беше за Анна Дюйт, а за нейния баща.

Отиде право от другата страна на огромното легло, отпусна се на едно коляно и се пъхна зад емайлираната в синьо машина. Извади разгънатия кламер от джоба си и дръпна щепсела от контакта. За съвсем кратко машината издаде предупредителен сигнал. Промяната на издавания от нея звук качи рязко адреналина в организма му, но пръстите му не спряха да работят. Зави кламера около двата щифта на щепсела и с усилие го пъхна пак в контакта на стената. Малка синьобяла светкавица избухна с тих гръм от контакта и апаратурата в цялата стая изгасна и мъркна. Дръпна силно щепсела и върна в джоба си това, което беше останало от овъглената тел на кламера. Пъхна щепсела обратно в контакта и вдигна поглед към момичето.

Щеше да му е приятно да остане да погледа. Не беше по-различно, отколкото при другите жертви. Не съвсем. Но не можеше да разчита, че болничната мониторна мрежа е избухнала както трябва, и дори че въобще е избухнала. Ако се провалеше целият този опит, щеше да се върне пак.

Изчака отново камерата да се завърти, но тъкмо когато се канеше да отвори вратата за задната зала чу пред себе си гласове. Извърна се бързо и погледна през рамо. Настойчивата камера сега насочваше погледа си към него.

„Махайте се!“ — каза той със силен вътрешен глас на хората в коридора, които не се виждаха зад неотворената врата. Още веднъж погледна панически камерата, този път пряко в обектива. Гласовете отслабнаха и изчезнаха. Отвори леко вратата, да надникне. Чисто.

Изключи и тук светлината и бързо тръгна по коридора към своята свобода.

Един падна. Един оставаше.

… неочеквано критично положение: думите отекваха в главата на Дюит докато караше с главоломна скорост по виещата се магистрала номер 68. Беше оставил Еми и Брайър у Клеър. След проблема в аквариума вече не искаше да рискува с тях.

Коридорът на болницата му се стори дълъг като никога. Зави зад ъгъла и тръгна по коридора, на който беше вратата на болничната стая с неговата дъщеря. Големият часовник на стената показваше 2:20. Малка група медицински сестри се беше събрала до вратата на Анна. Дюит забави крачките си и почувства, че почти не може да пристъпи повече напред. Мъчителна болка се промъкна в гърдите му. Една от сестрите започна да плаче силно, когато го забеляза. Той напрегна усилия да продължи, но разстоянието между него и стаята отказваше да намалее.

Когато накрая влезе в стаята на Анна, първото нещо, което порази погледа му, беше тишината. Абсолютната тишина и неподвижност. Никакви звуци от електронни прибори. Въртящото се легло беше празно, чаршафите бяха изпомачкани. Чак тогава забеляза Анна — това, което можеше да се види от нея: кичур руса коса, надничаща под чист сух чаршаф върху болнична кушетка.

Отиде до нея, дръпна чаршафа и притисна буза до нейната. Познаваше тази температура: дъщеря му беше мъртва. Сълзи. Сложи голямата си ръка върху нейното мило лице и я притисна силно, започвайки да повтаря името ѝ тихо, надявайки се че като чудо тя може да се съживи.

— Анна… — едва дишаше той.

— Съжалявам, Джеймс — каза му доктор Джери Розънбърг отзад. Внимателна ръка докосна Дюит по рамото. — Странен, необясним случай. Или може би затова, Джеймс, че тук уредите работят с високо напрежение. Времето ѝ беше дошло.

Дюит се обърна бързо с гневни и зачервени очи.

— Случват се такива нередности понякога… — каза лекарят.

— Нередности? — попита Дюит през сълзи.

— Пренапрежение на тока. Нещо такова — опита се да обясни лекарят, търсейки подходящи думи. — Нямаме предупредителна система за това.

— Пренапрежение на тока? — попита Дюит, побутна леко Розънбърг да се премести, премина край него и огледа мястото около леглото. Очите му — очите на съдебен следовател — огледаха всички проводници, циферблати, стрелки, стендове със син емайл, поставени на черни гумени колелца. Тук, върху девствено чистия под с изкуствено покритие със светли шарки, той забеляза малко парченце мръсотия — най-вероятно изсъхнала кал. Огледа я отблизо. Валеше дъжд, когато напуснаха аквариума. Побутна настрани монитор върху поставка с колелца. До основата ѝ намери още кал. Знаеше, че болничните стаи се поддържат изрядно чисти. Защо имаше мръсотия? Извади щепсела от контакта. Стопени и после застинали метални капчици бяха осияли щифтовете на контакта.

— Не е пренатоварване на мрежата, докторе — каза той. — Това е работа на обикновен смъртен. Тя е имала посетител.

Дюит пак огледа пода, този път край лекаря. Още изсъхнала кал до вратата. Две замазани кални петна в коридора едно след друго между вратата на стаята и вратата, която Дюит използваше, за да се промъкне дотук късно нощем. Когато достигна другата врата, се обърна и погледна стаята на Анна. Тогава удивен забеляза камерата на охраната. Никога не си беше давал труд да погледне нагоре; никога не се беше замислял, че несанкционираните му посещения са били наблюдавани.

Розънбърг излезе в коридора и погледна Дюит.

— От колко време стои това там? — попита Джеймс, сочейки камерата.

— От година. Малко повече от година — отговори лекарят.

— Работи ли?

— Разбира се.

— Върти се през цялото време?

— Да.

— И образът от нея се наблюдава.

— Записва се на лента. За преглеждане при необходимост.

— Искам да видя лентите със записите — настоя Дюит. —

Веднага!

— Ще трябва да извикаме Ханк — каза лекарят.

* * *

Ханк Джонсън се беше облякъл бързо. Началник на охраната на болницата, известен със своята бяла каубойска шапка, чернокожият Ханк носеше своята униформена риза отчасти измъкната от панталона.

Докато слизаха с асансьора, Джонсън обясни:

— Имаме камери във всеки коридор. Застрахователната компания препоръча това, след като един глупак ни даде под съд с иска, че се подхълъзнал и паднал на уж мокър под. Разказа ни играта с ужасна глоба. Сега по камерите се виждат чак обувките ни. Но всъщност не гледаме на мониторите какво се вижда. Въртят се двайсет и четири часа на ден и записват всичко. Ако имаме проблем да потвърдим това, вадим необходимата касета и готово.

Стаята в приземния етаж беше малка и много задушна.

— Системата работи добре — обясни човекът. — Имаме петнайсет видеокасетофона. — И показва наредените на рафтове един до друг и един върху друг видео машини. — Най-вече следим коридорите и стълбищата, защото са най-важни за застрахователната компания. Там сме сложили дванайсет камери. — Джонсън прекара няколко минути до машините, докато Дюйт го гледаше какво прави. След малко бе пуснат запис на обстановката през изтеклото денонощие. На телевизионен экран започнаха да преминават със стегнати крака медицински сестри, бързи като героини от ням филм. В гордия десен кран на екрана минаваха бързо цифрите на двайсет и четири часовия брояч, показващи изтичащото време.

Седем часа. Тъй като камерата се въртеше в коридора, постоянно се сменяха образи, на които ту се виждаше вратата на Анна, ту не се виждаше. Поглед надясно, поглед наляво... поглед надясно, поглед наляво... като на среща по тенис. Осем часа: край на часовете за посещения; емоции при разделяне, прегръдки, целувки, отиващи си хора. Болниците са място на голяма благодарност и голямо отчаяние.

Девет часа: сестрите правят последни обиколки по стаите, преглеждат пациентите. Десет, единайсет, полунощ, един часа. Движението в коридора съвсем е затихнало, няма никой.

— Почекай! — каза Дюит. — Върни го.

Джонсън върна лентата назад. Картината от същото време беше пусната на нормална скорост.

— Пак — каза Дюит.

След това Дюит пак поиска да бъде пусната, този път на забавена скорост. Джонсън забеляза това, което улови окото на Дюит.

— Вратата на коридора — каза шефът на охраната. — Затваря се. Когато камерата се насочваше да хване вратата на стаята на Анна, голямата врата се затвори с тъп звук. — Майната му — каза той. — Тогава е влязъл вътре.

Джеймс Дюит почувства как пак се надигнаха сълзи и гърлото му се стегна. От другата страна на вратата тогава се намираше убиецът на неговата дъщеря. След още две насочвания наляво-надясно камерата се насочи към коридора, когато в единия край се забеляза открехването на вратата на Анна. В тъмната пролука лицето не можеше да бъде видяно.

— Чака камерата да се отклони — каза Дюит.

— Гледа дали в коридора е чисто — съгласи се Джонсън.

Камерата достигна до крайната си точка встрани и когато се върна, улови образа на мъжа, застанал неподвижно с гръб към нея.

— Замръзнал е наместо — забеляза Джонсън. — Трябва да е имало някой в коридора от другата страна.

— Обърни се! — заповядала Дюит, доближавайки лицето си само на няколко инча до екрана. — Погледни ме, копеле!

Мъжът изведенъж се подчини, погледна през рамо с не съвсем ясно изражение на паника.

— Задръж кадъра — заповядала Дюит.

Въпреки че Джонсън се опита няколко пъти да улови и спре най-добрния кадър на екрана, лицето всеки път се изобразяваше със замазани черти.

— Неясни черти.

— На лентата е правен запис много пъти и е изгубила яснотата си — обясни шефа на охраната.

След още няколко опита се отказаха и Дюит взе касетата от Джонсън.

— Няма нищо, и това е добре — каза му той с мрачен, потиснат и изумен глас. — Знам как изглежда. Срещнахме се по-рано тази вечер.

8
ВТОРНИК

1.

— Мислех, че сме едно цяло, че сме от един отбор — каза умолително Еми, седнала в „Зефира“ на своя баща, докато той продължаваше да шофира. Бледочервената зора изпълваше небето и се отразяваше от покривите на колите, изпълващи вечно движещата се верига автомобили по безплатната автострада. Еми беше приела новината за своята сестра храбро. Дори прекалено храбро. И Дюит се притесняваше за нея, защото знаеше, че прикрива с каменна стена своите чувства.

— Недей, Ем. Престоят ти е уреден — рече Дюит.

— Нали се нуждаем един от друг, татко, нали? Нали сме едно цяло?

— Да, Ем, и на мен не ми харесва така, но...

— Мразя това изречение, нали знаеш? Щом не ти харесва така, тогава защо го правим?

— Не подлежи на обсъждане.

— Говорим за моя живот тук, татко, а „не подлежало на обсъждане“! Нямам ли и аз думата? Можеш да ме кациш на самолет до баба и дядо, но колко време мислиш ще остана при тях? Да не искаш да прекараш цялата следваща седмица като си представяш как се връщам обратно на автостоп до Кармъл? Дезертьорка?

— Ем...

— Приятелите от един отбор никога не се изоставят, те работят заедно.

Дюит погледна навън през страничния прозорец до него. Колите отляво, оттатък мантиналата на автострадата, минаваха като поток към юг. Стотици безизразни лица в лъскави блестящи коли, които си приличаха твърде много, за да бъдат различени една от друга.

— По-добре да съм спокоен, отколкото после да съжалявам. Дай ми малко време, Ем. Ще те върна обратно веднага, щом мога.

— Но нали се нуждаеш от мен — настоя тя.

— Да, права си, наистина се нуждая от теб.

— Едно цяло сме — каза тя неуверено.

— Да, така е.

Не можа да ѝ обясни всичко както трябва. Имаше и други начини, освен този: можеше да я мести периодично у Кларънс, други роднини и при него, поддържайки увереността си, че следите ѝ не се губят, но най-лесният начин за всички беше една кратка ваканция.

Настаналата дълга и тежка тишина отмина. Еми погледна навън през прозореца и го шокира с въпроса си:

— Какви ги правиш, татко?

— Да правя какво?

— Постъпваш като че ли мама никога не е съществувала. Никога не говориш за нея. Не виждам как можеш да постъпваш така. Толкова много ми липсва тя.

— Няма нищо лошо, че ти липсва, Ем. И на мен ми липсва. Но трябва да продължим. Да вървим нататък.

— Точно това искам да кажа и аз. Ти си много по-добър в това отношение, отколкото аз.

— Така ли? Сигурна ли си?

Тя го погледна внимателно и попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Ем, понякога ние постъпваме така, че да направим някакво впечатление на други хора. Друг път постъпваме така, че да запазим нашия здрав разум — „заговорихме по нова тема“, помисли си той. Дали беше правилно да ѝ разкрива тази своя страна?

— Играеш две роли?

— Понякога.

— Как така?

— Защото в мен има двама човека, Ем. Единият от тях иска да умре всеки път, когато сутрин се събудя и осъзнае, че майка ти я няма. Другият седи в леглото и само тре очи.

— Играе роля?

— Понякога да. Особено отначало. Трябваше да го играя, докато ми стана съвсем близко. Ти ми се доверяваше докрай Ем, безрезервно. Без това може би никога нямаше да мога да го направя. Дължа здравия си разум на теб. Твоето пълно доверие в мен ме застави да бъда такъв, какъвто не бях.

— Как така никога не си ми казвал за това?

— Никога не си питала — отговори той.

Тя се замисли над думите му. Дюит включи радиото и намери станция със стар рок. „Дуби брадърс“. Стар? — замисли се той.

— Налага ли се и аз да играя някаква роля? — попита тя заинтригувана.

— Не се налага да правиш нищо. Просто ти казвам как беше с мен.

— Налага се май да играя, че всичко е о'кей, нали?

— Недей да правиш такива неща заради мен. Обичам те каквато си, Ем. Съчувствам ти. Притеснявам се за теб. Знаеш го. Просто ти казвам как беше с мен. Като че ли участвах във филм и постоянно трябваше да си спомням думите. Тогава един ден се събудих и се оказа, че нещата не бяха съвършени, но бяха много по-добре. Можех да се справя със ситуацията.

— Обичам те, татко.

— И аз — и добави неуверено: — Искам да си мислиш за нещо, докато отсъстваш. Просто помисли за това, това е всичко.

— Пепелта на мама — каза тя интуитивно.

Той протегна ръка, двамата сключиха пръсти и стиснаха здраво ръце. Тя има ръка на млада жена, не на момиче, помисли си той. Не я пусна докато не трябваше час по-късно да протегне ръка през прозореца за билет от автомата до входа на кратковременния паркинг на летището. Ръката му беше потна и като дете той си помисли: „няма да я мия цяла седмица“.

При проверката на пътниците тя започна да плаче.

— Ние сме едно цяло — каза той и я прегърна със стегнато гърло.

Двамата спряха преди проверката на охраната. Дюит носеше пистолета си и нямаше да мине без безкрайна кавга. В този момент, когато беше изтощен, отегчен от разследването, опечален за Анна, притеснен за Еми, това оръжие на кръста му като че ли въпълъщаваше всичко лошо, всичко зло в живота му. Неговата дъщеря премина през проверката нормално, погледна назад към него и махна с ръка. Сълзи напираха да изближнат в очите й.

Джеймс продължи да я гледа докато се изгуби от поглед, погълнат от безчислената тълпа пасажери.

Намери мъжката тоалетна. Заключи се вътре в клетката, седна на чинията както беше облечен, зарови лице в ръцете си и заплака.

2.

Дюит прекара следобеда в организиране на съвместната работна група, състояща се от три детектива от офиса на шерифа на област Монтерей и двама следователи от офиса на окръжния прокурор, под негово ръководство. Между всички агенции и служби на закона имаше съперничество, повечето от което беше от лично, кръвосмесително естество: хора бяха работили заедно един до друг и по-късно бяха разделени и изпратени другаде, заменени от други; така се беше създала атмосфера на съперничество, предразсъдъци и някъде завист. Когато опреше до разследване на убийство обаче, веднага се създаваше познатото чувство на другарство „ние срещу него, убиеца“.

Събраха се около една от големите маси в столовата. Дюит седеше начело. Всички бяха по спортни сака, изискани ризи и вратовръзки. Двамата от офиса на окръжния прокурор бяха по-млади от останалите. Един от петимата имаше брада и само той пушеше. Дюит насочи вниманието им към фотокопие на картата на Сийсайд:

— Двете В на картата са единствените два магазина за велосипеди, които продават катерачи. Единият от собствениците е и дистрибутор, въпреки че сме приели, че нашият тип е откраднал велосипеда, който е използвал после, за да избяга. Означението „Н“ е единственият в района магазин хиляда и една стоки, който продава открития от нас плексиглас. Всичките ние, шестимата, имаме различни списъци с клиенти на пералнята „Брайтън“, които са мотели по хълмовете, и всички имаме копия от ключа, намерен в Лъмбровски. Магазинът хиляда и една стоки и магазините за колела не са много. Знам това. Но те са начална точка и точно затова ги използваме. Моите места за обхождане се намират вътре в триъгълника, образуван непосредствено между трите магазина. Всеки от вас ще има сектор вън от този триъгълник, заключен в дъга с център центъра на триъгълника.

Първо ще опитаме с ключа — продължи той. — Няма да разговаряме с управите. Няма да казваме кои сме. Ако ключовете станат някъде, ще имаме достатъчно основание да поставим района под сигурен контрол докато получим заповед за обиск и проведем този

обиск. Няма да влизате в тази стая, нали е ясно? — попита той реторично.

На този етап нашият заподозрян е Трапера Джон. Така ще го наричаме по радиовръзката, ако попаднете на някой подозрителен. Образът на лицето, който ви дадох, е от фотокопие на лице, съставено от части посредством електронния идентификационен комплект. Това може да е Трапера Джон, но може и да не е. Но всеки човек, приличащ на него, трябва да бъде задържан за разпитване. Предполагаме, че тежи между сто и петдесет и сто и шестдесет фуンта, висок е около шест фута. Може да притежава червенокосо куче с отличителните белези на коли, или овчарка. Трапера Джон трябва да бъде считан за опасен и въпреки че експертите ми казаха, че е малко вероятно да носи някакво конвенционално оръжие, отнесете се с него така сякаш носи. Едно нещо знаем със сигурност за него: изключително коварен е и обигран. Почти сигурно е, че е устроил клопка и е уловил в нея поне две от своите жертви, а може и всичките три. Сега не знаем точно какво означава това и как точно е извършил всичко. Така че дръжте очите си отворени. Има ли въпроси?

Брифингът продължи още двайсет и няколко минути и завърши точно когато червеното зимно слънце изгасна във водите на океана. Някои дни Дюйт почти очакваше да види как над потопилото се слънце започва да излиза пара.

Кларънс настигна Дюйт, точно когато той излизаше, и му каза:

— Мъчно ми е за Анна — очите му бяха широко отворени и влажни. Поклати глава в неверие. Дюйт постави ръка на рамото му.

— Искаш да помогнеш на нашата кауза — каза му Дюйт. — Отиди с колата до Шилстейн в Атаскадеро. Искаме Колет да разгледа тези документи в папките на досиетата и снимките в тях, докато каже нещо. Нелсън има моите бележки. Той преглежда същите документи и търси информация, която може да съответства. Можеш и да провериш защо Рамирес още не ни е дал сведения за онази ролка с маскираща лепенка, намерена в „Мустанг“ на Лъмбровски. Той трябваше да я пусне на тест за отпечатъци през АСЛО за Рик Морн. — Дюирт самолови напрежението в собствения си глас. Никога не говореше бързо, но току-що беше изрекъл цял поток от думи като картечница.

— Добре ли си? — попита Хиндеман.

— Не — отговори Джеймс Дюит. С усилие се ухили объркано и тръгна припряно по коридора.

Дюит знаеше от многото неща, които беше прочел, че когато ФБР определя профила на даден специфичен район за претърсване — обикновено определен от местоположението на труповете — е най-добре да се започне от една мъртва точка и да се продължи нататък по пътя на логиката. В сегашния случай целите бяха определени от списъка на клиентите на единствената местна пералня, която използваше комерсиално избелващо средство, намерено по памучните топченца. Въпреки че не можеше да бъде считано за непоклатимо веществено доказателство, това беше всичко, с което разполагаха. Нямаше причина да не се проведе претърсването по организиран и логически начин. Дюит раздели своята територия, възлизаша на една квадратна миля, на четири отделни квадратни участъка. Имаше да проверява шест мотела, зала за масаж и четири ресторантa.

Първите два мотела в списъка му не бяха от полза: първият, който се казваше „Стар-Лайт“, имаше само десет стаи, а във втория, „Бест-Ву“, ключът не отвори нито една стая. Третият мотел, до който спря колата си близо, го заинтригува веднага, тъй като не само съответстваше на същото описание, което беше дала Присила Лафтън за начина на живот на Джон Осбърн, но купчини от кучешки изпражнения замърсяваха навсякъде пейзажа.

Дюит се обади по радиоканала, който работната група използваше, когато всеки от другите петима редовно се обозначаваше при Джини, посочвайки своето местоположение, кога се отдалечава и кога се качва в своята кола. Съвместно с командир Карл Кап, Джини отбелязваше напредването по карта, нанасяйки маршрута на всеки с помощта на цветни кабарчета, — за да се знае всеки момент къде се намира. Сега, когато Дюит пристигна в „Джъст Рест Инн“ и се обади, той знаеше, че неговото място ще бъде посочено с жълто кабарче. Когато се върнеше и се обадеше пак, кабарчето щеше да бъде сменено със зелено.

Прекоси мръсния паркинг. Вечерният въздух беше студен. Представи си, че тук може да е място, откъдето Марвин Ууд би отмъкнал касетофон от кола: тъмно, изолирано, събуждащо лоши предчувствия. Представи си дори убиец, спотайващ се в близката запустяла автомивка, отпивайки от някакво евтино вино в очакване на

поредната жертва; дори в самия този момент очите му вероятно го опипваха. Дюйт почувства как мускулите под врата му се стягат при тази мисъл. Тъмнината обикновено му въздействаше така. Джеймс Дюйт не беше приятел на тъмнината, както някои хора бяха. Предпочиташе откритите пространства и компанията на слънчевата светлина, особено отвесните скали на Пойнт Лобос. Тъмнината само стимулираше неговото въображение. И както правеше сега, той си представи вече доста ясно мъж как изчаква, дебне, примъкva се, убива, измъкva трупа от една от стаите, чийто врати бяха застанали една до друга пред него. Може би това обясни треперенето на ръката му, когато бръкна в джоба, извади и пъхна ключа в ключалката на стая 12 и откри, че не само влиза, но и я отключва.

Почука. Никакъв отговор.

Дюйт помнеше много добре правилата: тук трябваше да се върне до колата и извика въоръжена полиция; тук трябваше да задвижи механизма с оглед накрая да получи заповед за обиск, подписана от съдия. И въпреки това Дюйт не можа да се извърне от вратата. В тази стая може би се намираше разковничето за убийствата, които бяха го обърквали и разстройвали от толкова много дни насам. Неговият ум му каза да се върне и играе играта по правилата. Но нещо много по-силно го тласна напред. Извади оръжието си, дръпна чукчето на ударника и влезе в стаята.

Внимателно затвори вратата. Малкото му джобно фенерче праща по тесните стени овална светлина. Освети малко легло. Стаята беше малка. Стените бяха от сгуробетонни панели, боядисани с тънък пласт неприятна, почти безцветна на вид боя. Дюйт върна пистолета в кобура му и си сложи хирургически ръкавици на ръцете, за да избегне оставянето на свои отпечатъци. Реши да не включва лампата и да не известява по този начин за присъствието си. Приближи се до единствения прозорец на стаята, който беше много малък и стигаше до рамото му. Тъкмо щеше да дръпне завесите, когато светлина от фарове на кола откъм улицата беше уловена от повърхността на стъклото, и на него се забелязаха четири дълги жълтеникави линии, които веднага стана очевидно, че са следи от драскане с ръка. Точно тогава той разбра, че прозорецът е преправян и че не е сложено стъкло, а плексиглас, синтетична смола. Същото вещество, което беше намерено под ноктите на Малкъм Макдъф.

Внезапно modus operandi се избистри и оживя в главата му. Жертвите не бяха дебнати, похищавани и убивани; те бяха обгазявани до смърт в стая на мотела. Тази стая на мотела: камера на смъртта. Мъничка стая, която щеше да изисква само малко време да се напълни с газ и обитателя да се задуши. Били са обгазявани в техния сън, тъй като завалените памучни топченца бяха прилепнали по тяхната кожа. Макдъф трябваше да се е събудил и драцил отчаяно по прозореца, докато пушещите накрая са го превзели. Тогава убиецът е обличал жертвите, приготвял е багажа им и е премествал телата им. Точно Трапера Джон.

С ума си на съдебен следовател Дюйт започна да съставя образа на вероятната картина едновременно докато той се придвижваше от място на място: отворът с решетка на отдушника над леглото, завивките. Напълно възможно е, помисли си той пак, когато влезе в малката баня и я освети с фенерчето. Тук нямаше никакъв прозорец. Имаше още един отвор за проветрение с решетка.

Това, на което не беше обърнал достатъчно внимание, беше издаденият перваз, който минаваше покрай вратата на мотелската стая, первазът, по който бяха прикрепени двойка звънчеви проводници, отвеждащи до малък магнитен превключвател над горната панта. Това, забеляза той, би ми казало много повече, отколкото доказателството, което сега търся.

* * *

Мъжът, който считаше себе си за Трапера Джон, си почиваше спокойно на леглото, отпуснат пред телевизора, по който даваха поредно повторение на филма „Военнополевата болница“. Неговият любим филм. Смееше се всеки път, когато и телевизорът се смееше. Все още преживяваше резонансен огън от извършеното в болницата деяние. Въпреки всички наложили сешибани промени в плана той беше само на една жртва разстояние от края. Задоволство се лееше надолу по гърлото му под формата на бира. Погали кучето, което беше отпуснало глава на бедрото му. Жivotът беше хубав.

Когато звънецът иззвъня, известявайки за влизането на Дюйт в стая номер 12, Трапера Джон седна изправен, разтревожен. Звънецът

беше замислен, за да се използва за следене излизането и влизането в стаята на потенциалната жертва. Беше го оставил включен, тъй като не бе могъл да намери ключа, който беше дал на Лъмбровски, и въпреки че разбра, че не е у Лъмбровски, след като го претърси добре, не искаше да рискува. Скочи от леглото в малката стая до офиса на мотела, бръкна в стенния гардероб и веднага щракна ключа на превключвателя, който беше монтиран тук свързан с проводници. Тези проводници продължаваха до същата стая и бяха свързани с електронно „нощно резе“ на вратата, като съответно го освобождаваха или задействаха, както го задейства сега Трапера, и правеха дръжката и ключалката на бравата безполезни, заключвайки ефективно настанилия се в стаята.

В гардероба имаше яке, в ръкава на което криеше зашеметяваща пръчка. Беше я поръчал като доставка по пощата от една реклама на задната корица на „Въоръжен и опасен“ — единственото списание, за което беше абониран. Сто петдесет и шест долара. Никакъв данък, тъй като идваше от Тексас. Сладка беше иронията, че използва същия прибор, който използваше охраната върху него, и знаеше дяволски добре неговата ефективност. Нагласена на максималния си волтаж, тя можеше да нокаутира човек и го прати в безсъзнание за най-малко петнайсет минути, давайки напълно достатъчно време на жертвата за задушаване. Открай докрай беше перфектна система, замислена за убиец с оскъден ум. Взе зашеметяващата пръчка в ръка и бързо излезе през задната врата.

* * *

Внезапната промяна на светлината улови вниманието на Дюит. Не беше чул нищо досега. Обвини за това силно пулсиращата си кръв. Нещо зад него! Завъртя се бързо кръгом, чувствайки как страхът напомпва адреналин в него и как ръцете му се замятат в тъмнината. Светлина проблесна кратко, осветявайки за миг космато лице. Мъжът скочи право към него и замахна напред, като че ли искаше да го мушне с нещо. Дюит вдигна ръка да блокира удара и изби ръката му настрани. Още един прав удар. Дюит се страхуваше от нож, но получи много повече от полицейска палка. Следващата атака го порази по ръката.

Толкова внезапен и толкова жесток шок, че го парализира веднага. Падна на пода. Удар с електрически ток! Нито един от мускулите му не се подчини. Напълно отпуснат и безжизнен. Безпомощен.

Пръчката го допря пак. Гъсто синкаво вещество се приближаваше отнякъде ниско над пода към главата му; безсъзнанието започна флирт с него. Последното нещо, което видя, бяха обувките на нападателя, който като че ли бързаше да избяга.

* * *

Когато се събуди, в гърлото си почувства горчив вкус. Не беше като дъх от устата или от някакъв особен предмет в стаята. Изгорели газове. Дясната му ръка беше вкочанена и безчувствена от електрическия шок. Заслепяваща болка пулсираше в главата му, някъде зад очите. Потри дясната си ръка. Беше гореща. Може би хирургическите ръкавици бяха осигурили някаква минимална защита от огромното електрическо напрежение на зашеметяващата пръчка, намалявайки ударния волтаж и спестявайки на Дюйт нормалната продължителност на периода на безсъзнание. Едно нещо разбра съвършено добре: нападателят беше поразявал своите жертви със зашеметяващата пръчка — нещо, което Емануел беше пропуснал — и после изчакваше подавания по тръба газ да ги убие. Наистина камера на смъртта.

Инстинктивно Дюйт потърси оръжието си. Нямаше го. Джобовете на панталона му бяха изпразнени, но бяха пропуснати джобовете на спортното сако. Там продължаваха да лежат няколко малки инструмента и неговото фенерче.

Когато се опита да се раздвижи, болката в главата като че ли се премести мигновено и го удари по челото. Отравяне от въглероден окис, каквото изхвърляше ауспуха на всяка кола. Познаваше симптомите: след малко щеше да се почувства отпаднал и сънлив, крайниците му щяха да натежат; жадни за кислород, сърцето и белият дроб щяха да започнат да работят много активно, което на свой ред щеше да ускори поглъщането от организма на газовете и задушаването, както и чувството на замаяност. Достигна вратата и падна на едно коляно, подобно на моряк, стъпил на земя за първи път

от месеци. Обзе го никакво шеметно, еуфорично опиянение подобно на сън. Беше уморен — тялото му искаше сън; близкото легло го зовеше. Знаеше, че задушаването с газ, подобно на удавянето, причинява еуфория — блажено пълзгане към смъртта, и след като се надигна и препъна пак, разбра, че ако не избяга бързо, ако не намери въздух, ще умре тук. Бързо хвана бравата. Заключено. Плексигласовият прозорец беше монтиран здраво и беше непробиваем. Частица по частица отговорът на загадката с убийствата се слюби и зае своето място. Само че сега беше хванат в капан от самия този отговор: никакъв изход. Дали такава паника беше изпитал и Маќдъф?

Опита се да вдиша въздух от малката пролука под вратата, но тя беше запечатана здраво и той изпита страх, че просто преработва с белия си дроб едни и същи газове в стаята, които няма откъде да излизат. Гърдите му се стегнаха. Мислеше трескаво. Как да намери свеж въздух, след като вратата е заключена и прозорецът не може да бъде счупен!

Върна се в малката баня. Газът навлизаше през отвора с решетка над главата му. Стабилизира се пред мивката, пусна водата и плисна лицето си със студена вода. Да беше риба, щеше да взема кислорода право от водата.

Тогава се досети.

Отпусна се на колена и хвана отточната тръба на мивката. Дръпна я, поклати я, но тя не помръдна. Беше извършвал достатъчно ремонти вкъщи и знаеше добре, че замисъла на уловителя под мивката не е да хваща изпуснати обици, а да осигури воден преграден блок за ужасната миризма от каналите. Той служеше като лесноподвижна клапа за канализацията, за да не се получи вакуумен ефект и позволяващ на идващата отработена вода да се оттече. От другата страна на този S-образен уловител имаше въздух.

Всяко усилие обаче го изморявате повече, усиливащо болката в главата, задушаваше белите дробове, стягаше сърцето. Хвана се за тоалетната за опора и ритна тръбата под мивката. Тя най-после помръдна. Ритна пак и пак. Връзката между тръбите започна да се разхлабва и да отстъпва под ударите му. Ритна по-силно. Синкавата мъгла го притискаше все повече към пода като юмруци на силен боксъор. Тръбата се разхлаби доста. Продължи да рита и се бори с уловителя, докато го изкърти. Още един-два по-леки удара и тръбата се

наклони настрани към пода със свободен горен край. Джеймс обгърна жадно устни около нея и вдиша дълбоко колкото може. Въздухът миришеше на гнило и развалено, но никога не бе усещал по приятно чувство в дробовете си. Жадуваният поток от кислород зареди със сила неговия организъм и той почвства чувство на стабилност.

Проблемът слезе от дробовете му, но бързо се насочи към стомаха. Отдръпна се назад и повърна, но веднага прилепи пак устни към тръбата и вдиша скъпоценния кислород, въпреки зловонието. Стомахът му се обърна пак. Прилепяше уста към тръбата както пушач на опиум към края на своята лула.

След като натежалата му и мрачна глава се успокои, започна да замисля своето бягство. Нападателят се беше промъкнал тайно и връхлетял незабелязано върху него. Нямаше начин да е влязъл през вратата; Дюит щеше да го чуе. Трябваше да има друг вход към стаята, никакъв таен начин да се измъкват труповете, без да бъдат забелязани.

През тавана изглеждаше неестествено. По-вероятно беше да има скрита врата на пода. Джеймс вдиша максимално от гротескния въздух, напълвайки системата си с кислород, и бързо се насочи да провери ъглите на килима, опитвайки се да ги дръпне от пода. Okаза се здраво закрепен. Върна се при тръбата за още въздух и пак се върна в стаята; дръпна краищата на килима още по силно. Никакъв резултат.

Ако не е скрита врата на пода, тогава какво, да не би скрит панел? Вървеше напред-назад до тръбата и обратно, напълвайки дробове и връщайки се в стаята да направи внимателен оглед на стените, панел по панел.

На задната стена на дрешника забеляза две неестествени фуги в панела, които нямаха никакъв смисъл от гледна точка на строителството. Ако бяха получени случайно, тънкият панел щеше да бъде запълнен, шпаклован и боядисан. Провери килима долу като го опира внимателно и му се стори влажен. Входът. Натисна панела, но той не помръдна. Включи фенерчето и освети отдолу рафта, който беше точно пред очите му; забеляза резето, което се плъзгаше наляво-надясно с тънка дръжка. Беше затворено, пъхнато в отвора на прилежащия панел. Дръпна го обратно. Натисна и се отвори. Приведе се, премина през тайната врата и влезе в тъмно помещение, подобно на барака. Опита свежия въздух; почвства се като че ли се хвърля в

прохладен басейн през зноен летен ден. Усети как дихателната му система се прочисти и изхвърли всичкия отровен газ.

Дюит се обърна и намести панела в неговия отвор. Отново включи фенерчето и огледа наоколо. В бараката бяха разхвърляни безброй счупени лампи, телевизори, рамки на прозорци, парчета от мебели. В другия ѝ край, с два дюшека, подпрени върху него като заглушител, и с гумен маркуч, пъхнат в тръбата на големия му заглушител, стоеше пърпорейки черно планинско колело „Шuin“, преустроено с малък мотор като тези, използвани при мотопедите. Гуменият маркуч минаваше през нещо, което приличаше на домашно направен филтър, после преминаваше през отвор в стената и без съмнение отиваше право в отвора с решетката в тоалетната.

Допълнението от мотор на мотопед към велосипеда можеше да улесни много едно пътуване от Кармъл до Сийсайд, което иначе би било дълго и понякога трудно. Здравината на рамката и окачването на планинското колело би позволило на убиеца да използва маршрути на движение извън шосетата и по черните пътища, по които, дори в пет часа сутринта, нямаше да бъде забелязан. Дюит се намери посред златна мина за съдебните следователи. Почти всичко, ако не всичко, от доказателствата, необходими, за да се осъди убиеца, беше в това помещение.

Без оръжие и без никаква подкрепа Дюит беше доста уязвим. Напипа пътя си покрай колелото и открехна бавно вратата на бараката. Надникна вън. Забеляза малка кучешка къщурка до далечния край на разположените една до друга стаи. Кучето можеше да излае и съобщи за неговото бягство. Светеше само един прозорец на стая, който осветяваше място на около една трета от дълбината на сградата.

Объркването му нарасна. Мразеше да зареже всичките тези доказателства зад гърба си, дори за няколко минути. Ако похитителят откриеше неговото бягство... Но в момента беше беззащитен. Тръгна право покрай стената на мотела, притискайки се до нея, избягвайки осветеното място. След като видя, че неговия „Зефир“ го няма на мястото му, престана да се беспокои за отсъствието на нападателя. Навсякърно обичайнният ред на действие включваще подготовка на колата на жертвата, докато тя в същото време е обгазявана.

Това, което трябваше да направи сега, беше да се добере до телефон и потърси помощ. Затича се в тъмнината към изоставената

автомивка.

Никакъв телефон.

Една пресечка по-нататък намери уличен телефон, но някой глупак беше скъсал слушалката от него. От другата страна на улицата имаше бар. Трябваше да има телефон в бара.

Слушалката вдигна Джини.

— „Джъст Рест Инн“ — каза Дюит останал бе; дъх. Шефовете слушаха какво говори. — Той е! Трябва ми помощ. Побързайте!

В този момент, през покрития със сажди прозорец, Дюит видя първата от няколкото последователни яркожълти експлозии, избухващи от стая 12. Към небето се понесоха парчета покрив, пламъци се насочиха стремително към тъмнината и бързо обхванаха сградата, стая подир стая. Дюит оставил слушалката онемял и изтича навън. Целият мотел гореше.

Дюит спринтира към огъня. В далечината вече се чуваха сирени; полицейска радиокола летеше откъм близката пресечка към този ад.

Той спря рязко, зашеметен в мига, в който видя гледката пред него. Похитителят — същият мъж от аквариума, най-вероятно този, който беше убил Анна и току-що се беше опитал да убие и него — стоеше от другата страна на улицата, преминаваща покрай мотела. Куче стоеше завързано на ремък до него с оранжево от пламъците лице.

Мъжът беше много близо до Дюит и гласът му се губеше в бумтенето на огъня, но той го видя как крещи на полицията от патрулната кола на участък „Сийсайд“. Миг по-късно вниманието на ченгето се насочи върху Дюит, докато мъжът се беше обърнал и го сочеше с непогрешимо напрегнато съсредоточение.

Беше насочил към него пръста на обвинението.

9
СРЯДА

1.

Сламенорусият детектив с външност на сърфист от участък „Сийайд“ Питър Тили влезе с бърза и широка крачка в канцеларията на неговия капитан, където вече го очакваха Хиндеман и Дюйт.

— Говорих с МакНиъри — информира ги Тили, — следовател по палежите на пожарникарите. Казва, че няма две мнения, че е палеж...

— Брилянтно — каза Дюйт.

Другите го погледнаха странно.

— И че далечният край на мотела направо се е стопил. Каза че екипът на Марни от Салинас няма какво да открие, освен пепел. — Беше 2:30 сутринта. За Дюйт последните няколко часа бяха преминали еднообразно. — Има една интересна подробност — добави Тили, поглеждайки пак към Дюйт и придвижвайки стол да седне до тях.

— Бихме искали да го разпитаме — прекъсна го Хиндеман.

— Ето подробността — продължи той. — Както обясних на Дюйт тук, той казва, че Дюйт е нахлул в мотела, сложил е нещо и после е подпалил всичко. Твърди, че едва не е изгорял в пламъците.

— Брей, има доста бърза мисъл — каза Дюйт. — Ще му го върна както трябва.

— Не е толкова лесно, Дюйт — каза уверено Тили. — Ти каза, че е преместил твоя „Зефир“, щото не бил на мястото, на което си го паркирал.

— Е и?

— Нашите момчета намериха колата паркирана зад алеята за боулинг.

— „Зефира“?

— Не съм свършил. Ключовете били на капака на колата. На задната седалка на колата намерили няколко възпламенители и три петгалонови туби. Празни — добави той подчертано. — Имаш ли обяснение за всичко това?

Дюйт втренчи безизразен поглед напред в пространството. Почувства как погледа на Хиндеман се забива дълбоко в него.

Тили продължи:

— Човекът каза, че нямал никаква причина да бяга от ченгетата, защото нямало от какво да бяга.

— Не го ли арестувахте? — попита Хиндеман.

— Да го арестуваме? По какво обвинение?

— Опит за убийство — каза Дюит.

— Основано на какво?

— Ключът пасва на вратата от стаята. Той сам посреща и изпраща хората в мотела. Има куче, което съответства на описанието. И самият той съответства на описанието, което ни даде Клеър. Той е същият тип, когото видях в аквариума. Какво ни трябва тук, писмено признание?

— Нещо, което ще издържи в съда — каза с безцеремонен тон Тили.

— Това са глупости! — кипна Дюит.

— Джеймс — порица го Хиндеман. — Кой го разпитва? — попита той Тили.

— Морн и аз. Слушай, искали и него, но трябва да ви кажа, че се държи съвсем спокойно и естествено. Твърди, че Дюит е наел стая от него събота вечерта и че е срецинал някакъв едър човек да кара „Мустанг“. Спомня си добре колата. Не ти ли звучи като някой твой познат?

— Изгражда си подробно алиби с факти — каза Дюит. — Знае, че ни е в ръцете.

— Съчинил си е всичко отначало докрай и сега играе роля, ето това прави — каза Хиндеман. — В този момент се явява още свидетел, Дюит, не заподозрян. Ако беше видял лицето му в онази стая на мотела...

— Казах ви, беше тъмно.

— Виждаш ли какъв е проблема? — Тили попита Хиндеман. — Не искали да паднем по гръб.

— Никак не ми харесват тия думи, никак — каза Дюит без да адресира думите си към никого.

— Арестувай го, Тили — каза Кларънс Хиндеман.

— По?

— По обвинение за палеж. И опит за убийство. Това ще го задържи няколко дни.

— Сигурен ли си?

— Определено. Прочети му мирандата, снеми му отпечатъци от пръстите и ги прати на Рамирес. Искам да знам кой точно е този тип.

— Казва, че името му е Куил, Майкъл Куил. Проверих името — каза Тили. — Не присъства никъде.

— Точно това имам предвид — каза Хиндеман.

— Запази дрехите му — каза Дюйт, — в отделни торби. Облечи го в гащеризон. Опаковай дрехите като на заподозрян за убийство. Прати ги в лабораторията и гледай да се спазва процедурата по защитната верига на доказателства както трябва. И вземи мостра от косми от кучето...

— Кучето ли? — попита любопитно Тили, поглеждайки за подкрепа на думите си от Хиндеман. Очите му питаха да не би този да е полуудял?

Дюйт започна да кима гневно; умората взимаше своята дан:

— Искаш ли да ти кажа още нещо весело? — попита той. — Този тип обеси моето куче, но на края неговото куче ще обеси него.

2.

В девет часа сутринта, след два часа сън и три чаши кафе, Дюйт седна до бюрото си. Чувстваше силно липсата на Еми. Последните седем дни от живота си беше почувствува като цял месец. Клеър през тези дни му се струваше сън. Паметта му запечати трайно образа на човека, който наричаше себе си Куил, застанал невъзмутим пред пламъците на горящия хотел с кучето, завързано до него.

Подвеждането под отговорност на Куил беше оставено за следобед с надеждата да се даде възможност на лабораторията да обвърже Куил с доказателства за убийствата. Цяла сутрин Дюйт беше като на тръни. Всеки, освен него, имаше някаква важна работа за вършене. Опитваше се да напише доклад за инцидента в мотела и сега съставяше третия проект, защото първите два му се сториха доста фантастични: дали някой щеше да повярва, че отточна тръба е спасила неговия живот? Хората от работната група бяха ангажирани с показване на снимката на Куил в магазините за велосипеди, хиляда и една стоки и на Антъни де Сика, надявайки се, че може да бъде идентифициран. Нелсън продължаваше да изучава внимателно доснетата от Вейкъвил.

Дюйт се страхуваше, че могат да изгубят Куил за системата на правосъдието, която се отнасяше благосклонно към обвиняемия. Беше убеден във вината на този човек. Но тези около него не бяха. Знаеше за много такива Куиловци, които бяха излезли от полицейските участъци като свободни хора и за които повече никога не беше чуто нищо. Тази мисъл му се стори много обезпокоителна. Работата по доклада продължи още по-бавно.

В десет и двайсет се обади Шилстейн от Щатската болница за душевноболни в Атаскадеро.

— Дюйт — каза той, — според Колет, човекът, когото преследващ, се казва Майкъл Куин, не Куил. Негов психиатър във Вейкъвил е бил доктор Харолд Крисчънсън. Проведох кратък разговор с Крисчънсън... осветли ме по някои въпроси. Вярвам, че го убедих да разговаря с теб и да ти каже някои неща. Практикува в града. На твоето

място веднага бих се вдигнал да отида там, възможно най-скоро. — Каза му телефонния номер на Крисчънсън и затвори с „развлекателната система на Колет е страховта“.

Дюит веднага завъртя телефона до Рамирес в Министерството на правосъдието в Сакраменто, който въпреки че отначало се отнесе враждебно, омекна след като му беше съобщено конкретното име „Куил“, на което да бъдат проверени отпечатъците. Непосредственото сравнение можеше да бъде направено на око — от човек! — и да се спести претоварването на и без това претоварената компютърна система. Рамирес обеща да се обади с резултата на Дюит, ако можеше да се свърже пряко с него.

В дванайсет по обяд Дюит хвани скоростния пътнически кораб на подводни криле от Монтерей до международното пристанище на Сан Франциско.

3.

— Значи вие сте детективът Дюит с лошата слава — каза доктор Харолд Крисчънсън, седнал зад своето бюро. През прозореца зад него Дюит можеше да види част от огромния мост „Голден гейт“, както и няколко празни, разчистени участъци земя, където преди земетресението през октомври е имало къщи. Крисчънсън беше едър на ръст човек с късо подстригана сива брада, тежък поглед и силно ръкостискане. Беше облечен в небрежен стил с дрехи от конфекция за около хиляда долара. — Доста странно е, нали, но и аз може да ви познавам, детективе. Наистина знам за вас от доста време. — Направи знак на Дюит да седне.

— От събитията около Куин? — попита Дюит.

Крисчънсън кимна утвърдително. В приветливия му вид се прокрадна сериозност.

— Имам действащо споразумение с щатската болница за техните по-интересни случаи. Така мога да поддържам солидна частна практика и същевременно да давам своя принос там — усмихна се сърдечно.

— Куин е под арест. Считаме, че той може да е нашия „самоубийствен убиец“. Ако имате възможност да ми съобщите някаква уместна информация.

— Няма да ви правя обструкции, детективе. Но все пак искам да кажа, че имам определени ангажименти пред моите клиенти. Конфиденциалността изпълнява полезна роля. Надявам се тя да опазва клиента, когато той има нужда от защита. В сегашния случай обаче обществеността може да се нуждае от повече защита, отколкото клиента. Щом Куин не може да се подчини на законите и правилата, значи продължава да се нуждае от лечение. Това е толкова просто и ясно. — Поколеба се, но продължи: — Запознат съм много добре с неговия случай, много по-добре, отколкото можете да си представите, детективе. — И попита с доверителен тон: — Кажете ми какво знаете.

Дюит му разказа накратко целия случай, включвайки животото описание на Колет за миналото на неговия партньор по шах.

— Знаете ли, той е прав. Куин е само заподозрян в много престъпления с насилие. Случаи с изчезнали хора. Осъден е обаче само за убиване на няколко котки и кучета. Това — каза той и вдигна пръст, — е неговото коварство. Външно той води съвсем нормален живот — продължи лекарят, — докато го напускат неговата законна съпруга и син. Въщност това не е било съвсем нормално. Бащата на Куин, който е бил рибар в Ню Бедфорд, щата Масачузетс, бил буен алкохолик и редовно биел жена си пред своя син. На четиринайсет години Куин е беглец от училище. Бяга право на запад, прекосява цялата страна и стига до района на вашия залив, където се установява. През шейсетте години е от радикалната младеж. Опитва наркотици. Изключен от щатския колеж, където между другото се е справял добре с изучаването на хотелска администрация. Захваща се с най-различни несериозни работи в продължение на няколко години. Пие много, има много алкохолни прояви. Тогава идва детето. Велик момент в живота му. Настъпва временно удовлетворение. Но скоро жена му го напуска, вземайки сина със себе си. Някои хора, с които се занимаваме, са станали буйни, безмилостни и дори агресивни именно след такава загуба. Куин тогава се превръща в саможив отшелник, затворил се в продължение на седмици в тъмната си стая със спуснати пердeta, живеейки от комбинация от наркотици от улицата и алкохол. През този период опитва доста халюциногени. — Прелисти страница от документите в папката пред него. — Отхвърлянето му от двамата най-близки е разтърсило чувството за неговата ценност, неговото самочувствие. Криминалната му история започва около шест месеца след споменатото напускане на семейството. Забележете, цялата тя е непълна и цялата е свързана със заподозрени трети лица — начина на психопата да избегне въвличането на себе си — но се връзва изненадващо добре с това, което се знае за изчезналите лица през същия период.

Както споменахте, Куин определено се определя като трапер. Аз съм много добре запознат с теорията за трапера и я приемам, въпреки че много други от моята професия остават скептично настроени. Предполага се, че не би прибегнал до проливане на кръв. Не бих повярвал. Майкъл Куин е способен на всичко. — Погледна Дюйт. — Правим всичко възможно да категоризираме психопатите, детективе, защото това ни позволява широк поглед върху тези, с които имаме

работка. Като организиран несоциален тип, недоказаните убийства на Куин винаги са били внимателно планирани; трупът винаги е бил преместван на голямо разстояние и по-късно откриван на такова място и в такова състояние, че най-малкото е можело да бъде заподозрян пряко той. От това, което съм чел за вашите случаи с убийствата там на юг, това поведение изглежда съответства доста на тях. Всеки път в нашите случаи колите на жертвите са били премествани. Вярвам, че и при вашите случаи е така.

Трябва да обясня нещо, за да не ме счетете безотговорен, че се отнасям пренебрежително към евентуално замесване от моя страна. Проследявам вашето разследване чрез вестниците, детективе, вече цяла седмица. Когато прочетох за детектива Лъмбровски във вестника, се изправих пред много трудно решение... и точно тук се крие деликатността на моето положение. Не чувствах, че е етично да изляза напред и предложа информация за Куин, когато всъщност може да се окаже, че тази информация няма никаква връзка, със случая и може да отведе „гладните“ власти при някой невинен човек. Въпреки собствените ми подозрения, аз не съм детектив в края на краищата. Обаждането на Доктор Шилстейн от ваше име обаче разглеждам в съвсем различна светлина. Тук вече вие идвate при мен, инициативата е ваша, разбирате ли? Но не мога да позная по изражението на лицето ви, че това няма значение за вас. — Вдигна рамене. — Може би трябваше да направя едно анонимно обаждане до вас, един вид увертюра, но не знам. Размишлявах над това. Това са демоните, с които аз трябва да живея, и с които се срещам често. Мога само да бъда благодарен, че дойдохте при мен веднага, щом можахте.

— Искам едно нещо да се изясни. Вярвате ли наистина, че Куин е способен на такива имитиращи самоубийство — убийства?

— Определено е способен на убийства, въпреки че никога не е бил признаван за виновен за убийство на човек, никога пряко не е признавал такова убийство и никакви трупове на доказано убити от него хора никога не са били намирани.

— Бихте ли свидетелствали за този факт — че е способен на това — ако е необходимо? Професионално?

Крисчънсън се замисли дълго над въпроса. През повечето време от мълчанието гледаше втренчено Дюйт право в очите.

— На свидетелската скамейка би трявало да съм извънредно внимателен. Но ако бъда призован, определено ще се явя. Това ви притеснява, разбирам. И мога да разбера защо — изкашля се леко да изчисти гърлото си. — Що се отнася до копирането на методите на друг човек — Колет в този случай — за човек с интелекта на Куин не е трудно да си представим. По определение, детективе, траперите, с които сме имали работа, не се отказват. Връщат се да заложат капана пак, или да го сменят с друг. Трябва да сте наясно, че има както примка, така и яма; има отрова, има и мрежа... — Дюйт беше убеден, че Крисчънсън се наслаждава на всичко това подобно на човек, който разказва някаква история на ужаса край лагерен огън, гледайки как останалите се гърчат от страх. — Траперът е изключително търпелив ловец. Има племена в Африка, които могат да прекарат седмици в старателно изкопаване на една-единствена яма, само и само в нея да попадне котка, която искат — стените ѝ са толкова стръмни, че тя просто не може да изскочи.

— „Не се отказват“? — повтори думите му Дюйт. — А какво би ги отказало? Да не би да казвате, че има някаква цел зад тези убийства, която трябва да се постигне?

— Точно така — Крисчънсън погледна пак Дюйт в очите. — Вярвам, че Куин просто използва техниката на Колет, за да достигне свои собствени крайни цели. Куин не може да избяга от своите собствени демони. — Трябва да осъзнавате, че огромното мнозинство криминално душевноболни или най-малкото не се замислят за въздействието върху другите хора на техните престъпления, или са изцяло убедени, че са по-умни от другите хора, за да ги спрат. Говоря за съзнателно ниво, разбира се. Подсъзнателно е трудно, дори неправилно, да се обобщава. Ние често чуваме, че пациентът разбира неправилността на своите престъпни деяния, но е неспособен да се контролира. Не е така с Майкъл Куин. Моето мнение е, че той много добре разбира какво прави.

Дюйт се замисли над това в последвалата тежка тишина. Дали действително беше тръгнал от няколко влакна от килим и преминал през толкова доказателства и свидетели, за да достигне накрая до самоличността на убиеца? При мисълта за това почувства главозамайващо възгордяване. Чувството беше много по-силно от чувствата, които беше изпитвал като съдебен следовател. Това е

пристрастяващото еество на детективската работа, реши той. Все едно да махнеш като Наполеон с жезъла през 1812-а и да чуеш как онези топове гръмват.

— Той уби моята дъщеря — каза Дюйт.

Крисчънсън каза едваоловимо:

— Толкова много съжалявам. Омразата му прониква много дълбоко. Аз имам теория, която мога да споделя с вас, но искам да ви предупредя, че не е нищо повече от професионална догадка. Всъщност, повече от догадка.

Можете да я наречете професионална екстраполация. Не бих се придържал винаги към нея като стопроцентова истина.

— Добре.

Той се изкашля леко, да прочисти гърлото си, опипа сивата си брада и каза:

— Първо са ви нужни някои факти, които със сигурност не знаете. От тях мога да направя моята екстраполация. Както вече казах, съпругата на Майкъл, Пати, взела със себе си детето, когато го напуснала. Пати също е била жертва на постоянни оскурбления и очевидно е чувствала малко или никаква майчина отговорност към детето. Не желаейки нейния син да бъде с нейния неподобаващ съпруг, тя взела детето и го отнесла при своята сестра на сигурно място. Иронично, тъй като сестрата била в по-лошо от нейното състояние. Да ограбиш един, за да задоволиш друг, може да се каже. Сестрата злоупотребила с детето сексуално, физически, психически. В началните години от пубертета на детето тя започнала да го пробутва на хомосексуалисти срещу заплащане и задоволявала своите нужди от наркотики от приходите. Нужни били на Майкъл Куин над десет години докато издири и установи местонахождението на своя син. По принцип „траперната“ психика, каквато е неговата, забранява всякааква пряка конфронтация. Той започва да следи и наблюдава своя син и в процеса на това установява какво става. Вбесен и обременен от вината, че не е дошъл да избави своя син по-рано, той решава да си оправи сметките. Подмамва младежа вън от апартамента, уверявайки го по никакъв начин, че е спечелил безплатни билети за две последователни прожекции в местното кино. Същата нощ, след като сина отсъства и след като се е уверен, че неговата снаха е заспала дълбоко в къщата, той я подпалва и така я убива.

Две неща обаче попречиха на нормалното развитие на този план на Куин — продължи лекарят. — Хауард Лъмбровски и Джеймс Дюит. Неговият син беше арестуван за убийството чрез палеж на „майката“. Синът носеше фамилното име на новата си майка, не своето родно. Така името му беше Стивън Милър.

Дюит замръзна наместо. Не каза нищо.

— Когато беше при мен като пациент, става въпрос за Куин, той беше потиснат и склонен към самоубийство. Това беше след смъртта на неговия син. В края на краищата, детективе, той беше виновният за престъплението на своя син. Вината беше твърде тежка за него, за да я понесе нормално. Беше изгубил най-скъпoto нещо, което бе имал, в резултат на своя провален план. След като беше настанен в болницата за душевноболни, се опита да се самоубие три пъти. Но един ден склонността му към самоубийство изведнъж се изпари. Сега разбирам, че това събитие съвпада по време с прехвърлянето там на Харви Колет. Това не го знаех тогава. Всичко, което видях като професионалист, беше една значителна промяна у Куин. Той вече искаше да живее отново. Склонността му към самоубийство изчезна. Позволих си да мисля, че съм окказал някакво професионално въздействие върху него. Вярвах, че лекарственото въздействие го е извело от неговата депресия.

Но по-вероятна е другата възможност — продължи лекарят. — Новото осъзнаване на събитието и размишляването върху него след като е отминало, ти позволява да го възприемеш в нова светлина. Това често се явява най-добрият приятел на психиатъра. Да предположим, че Майкъл Куин е започнал да се поддържа жив с едничката мисъл: да отмъсти за смъртта на своя син. Да кажем, че Харви Колет го е вдъхновил с някаква мисъл. Отмъщението е силен мотив и определено е способно да извърши този внезапен обрат в склонността за самоубийство, свеждайки я до минимум. Най-вероятно е започнал да преследва двама души: Хауард Лъмбровски заради неговата некомпетентност при арестуването на не този, който трябва, и вас, затова, че застреляхте неговия син. В действителност става въпрос за трима души, тъй като у мен няма никакво съмнение, че продължава да преследва и себе си. Склонността към самоубийство според мен не е изчезнала, фантазията му е много силна, но тя всъщност само забавя възприемането наново на отговорността за смъртта на неговия син.

— Да не би да ми казвате — попита Дюит, — че е убил първите двама, Осбърн и Макдъф, без абсолютно никаква причина?

— Никаква Причина? Вие го казвате. Майкъл Куин е сложна личност, способен на сложно и заплетено планиране. Предварително обмисля всичко добре, и това е най-малкото, което би го характеризирало като много внимателен. Един трапер трябва да е готов за всякакви изненади, особено за хващане в капана на това животно, което му е нужно. Кой може да каже? Разбирате ли? Не може да предскажете Майкъл Куин. Ако съм прав, ако само мисълта за отмъщение е това, което го държи жив, тогава той наистина е непредсказуем. Може да смени своята тактика, да смени обектите на своята цел дори, по всяко време. Разбирате, че ако съм прав, значи вие сте следващия, детективе. Вие сте последната крачка. И колкото поблизо се доближава до тази крачка, толкова повече рискове може да предприеме. Забележете все пак, че всичко това са мои лични размишления. Наречете го образовано гадателство.

Дюит не каза нищо. Продължи да седи абсолютно безмълвен и неподвижен. Изпълни го страх както вода изпълва язовир. Накрая се оживи, кимна, стана, стисна подадената ръка за довиждане и излезе умълчан от кабинета.

4.

Дюит се намираше в малкия пътнически самолет, извършващ редовни полети обратно от Сан Франциско, в часа, когато Майкъл Куин беше обвинен в убийството на Хауард Лъмбровски. Лабораторните резултати на Клеър О’Дейли, които свързаха мострите от косми от кучето на Куин с космите, открити на всичките три местопрестъпления, преминаха веднага от бюрото на Карл Кап на това на окръжния прокурор Бил Сафелети. Сафелети се огъна под значителния обществен натиск и позовавайки се на резултатите от тези лабораторни тестове и ключа от стаята, намерен в Лъмбровски, предаде заподозрения на съдебните власти. Според закона на Калифорния, предварителното дело с Куин без съдебни заседатели, определено за събиране на показания, трябваше да се проведе в рамките на неговите четиринайсет дена задържане под стража. Въпреки че имаше десетки начини за заобикаляне на тези закони, Сафелети чувстваше за важно да придвижва бързо случая Куин — да спечели правото да го даде под съд и осъди, докато жестокостта от неговите престъпления е още прясна в съзнанието на съда. След това искаше в продължение на месеци да се приготви за едно ново, по-силно дело, което да не се основава на косми от кучета. Той вярваше, че най-доброто веществено доказателство, по което може да се изгради следващото дело, е ключът: защо ще гълта Лъмбровски този ключ, освен ако не е най-сериозна улика? Веществените доказателства при първите убийства бяха добри, но твърде обстоятелствени — от техническа, съдебно-следствена гледна точка — за Сафелети да преследва повече от едно обвинение. Ако другата страна спечелеше делото Лъмбровски, щяха да се върнат да искат още, подобно на деца от торта за рожден ден.

След като се върна, Дюит седна с Кларънс в едно заведение и започнаха да обръщат чаша след чаша, от шест чак до единайсет вечерта. Накрая бяха принудени да приемат предложението на Клеър О’Дейли да ги изведе с колата си. Клеър отначало беше с тях, но после излезе, защото не искаше да гледа как се наливат. След кратка разходка

с колата Кларънс си отиде и тя докара Джеймс до къщата му, помогна му да влезе и да си легне, но отказа по-нататъшните му покани. Само няколко минути след като легна той беше заспал и Клеър се върна спокойно в своя дом.

10

ПОДГОТОВКАТА

1.

В четвъртък, деветнайсети януари, Дюит се събуди в девет часа сутринта, но веднага се отпусна пак в леглото. Стана много по-късно и когато се изкъпа и изпи две чаши чай, беше станало почти обяд. Прекара останалата част от деня и вечерта сам, работейки на кухненската маса върху безкрайните документи по случаите. Системата се нуждаеше от нещо друго, освен тези ръкописи с огромен обем. Може би компютрите бяха отговорът, или ново законодателство, или по-дълбоки джобове, но нещо трябваше да се направи. Имаше прекалено малко ченгета, за да прекарват една трета от своето време в попълване на тройни формуляри.

В четвъртък вечерта заместникът на Сафелети се обади да уведоми Дюит, че началото на предварителния разпит на Куин е определено за следващия четвъртък, двайсет и шести. В седем часа Дюит се обади на Еми в къщата на своята майка в Шауни Мишън, щата Канзас, и й каза да се прибира у дома. Взе я от летището на другия ден следобед и до вечерта на същия ден телефонът на стената въкъщи вече се зачервяваше от звънене. Животът се връщаше към нормалното си състояние. Той се чувстваше добре.

През следващите няколко дни сновеше като совалка между канцеларията си, лабораторията в Салинас и Областната съдебна палата на Монтерей, тъй като прилежният окръжен прокурор постоянно задаваше различни въпроси, а и на Клеър й харесваше той да идва често при нея. Сафелети се чувстваше съвсем неудобно с естеството на доказателството и относителната неопитност на неговите два главни свидетеля в тяхното настоящо положение. С наближаването на четвъртъка Дюит разбра, че Сафелети не счита случая за ироничен и за пореден път придоби остра чувствителност за различието в отношението към съдебно следствените доказателства, проявявано от тези вътре в играта и неспециалистите. Иронично беше по-лесно да се пробута техническо доказателство на наивни съдебни заседатели, отколкото на опитен съдия — а предварителното дело щеше да бъде водено от съдия — съдията Алберто Даниели, педант по

процедурни въпроси и човек, който държеше здраво юздите на своята съдебна зала.

Неделя вечерта Дюит беше поканен да се срещне с окръжния прокурор до един уличен ъгъл в Монтерей, което очевидно беше невероятно място за среща. Влажният въздух мириеше приятно на морска сол и беше студен. Дюит си беше облякъл пуловер под своето вълнено спортно сако и се чувстваше удобно в своя „Зефир“. Сафелети изненада Дюит с почукаване по стъклото на шофьора на колата, чийто двигател работеше на празен ход, тръсване на фризираната му глава и безцеремонното изречение от две думи:

— Хайде да повървим.

Дюит излезе. След като изминаха повече от две пресечки в мълчание, той попита:

— Какво има?

— Не исках срещата ни да е официална. Разбираш ли? Искам да ти кажа, че ако някой ни попита, когато и да е, за тази среща — което е по-добре да не става — срещнали сме се случайно на улицата. Разбрали? — попита той реторично:

— Защо така по шпионски?

— Разбра ли? — Сафелети приличаше на неуместен обществен служител. С неговия цялостен италиански привкус и гардероб изглеждаше като че ли току-що е излязъл от сцената на сапунена опера.

— Ясно.

— Искам да знам какво по дяволите става тук.

— Какво по-точно?

— Точно това искам да знам.

— Говори на английски, Бил.

— Не започвай с мен, Джеймс. Не съм в настроение за такива работи.

— Искаш да говорим за настроения? Всеки път, когато поднеса на твоите хора някакво доказателство, те ме карат да опиша всичко на хартия като че ли непременно трябва да съставя цял шибан справочник. Това може да помога, Бил, ако твоите хора искат да четат съдебно-следствен доклад. Но ми се струва, че те само се преструват, че разбират от съдебно разследване и добре, че никой не ги забелязва.

— Някои от хората ми са нови.

— Кажи ми по-точно какво искаш?

— Искам да знам какво става — повтори Сафелети с по-сърден тон.

— Разбрах го, още като ме попита първия път. Продължавай нататък с по-ясен въпрос.

— В хода на моята работа, както и в твоята, съм сигурен, че си разви определено чувство към всеки случай. Може би се получава в резултат на нещо, което някой ти е казал пряко, или нещо, което научаваш косвено, или дори нещо, което въобще не е казано. Не искам да ме разбираш, че водя делата си в зависимост от моите чувства... определено не е така. Наречи го шесто чувство, ако искаш. Но го имам, Джеймс. И заради него печеля пет пъти повече дела, отколкото губя. Да, част от работата е да подбереш добрите дела, но кое по дяволите управлява този подход. Шестото чувство за тези, които можеш да спечелиш. — Завиха по поредната пресечка. Водеше Сафелети, въпреки че Дюйт разбра по неговите колебания на пресечките, че разходката им няма никаква крайна цел. Окръжният прокурор просто използваше добре времето, с което разполагаше. Импровизираше. — Това, че ти беше казано да напишеш всичките си доклади по съдебното разследване, означава, че считам за важно да имам този случай на хартия... да позволя на моите хора да го видят на хартия. Тези проклети предварителни дела са недодялани за такива случаи: има много малко време за подготовка и, ако я оплескаме, трябва пак да се захванем с изготвянето на предварителна документация или да зарежем случая изцяло. Това означава, че всеки трябва да знае какво по дяволите става. Съдиите са виждали стотици доклади на съдебни следователи. Това не означава, че ги разбираят повече от мен или от моите чиновници. Но може да е от полза ако оформим едно кратко резюме, изложение, обобщавайки това, което ни казват тези доклади, свързвайки едно доказателство с друго, показвайки на съда как по дяволите си стигнал от един труп на паркинг с няколко кучешки влакна до стая номер 12 на онзи мотел.

Двамата спряха замалко на една пресечка и почакаха да светне зелената пешеходна светлина. Сафелети продължи веднага след като пресякоха улицата:

— Най-много ме е грижа, че очевидно губим всякаква възможност да свържем Куин с Милър. Това, което Крисчънсън ти е

казал, ще бъде счетено за слухове. Дори и да съществува някъде удостоверение за раждането му, моите хора няма да могат да го намерят. Десет към едно е сигурно, че жената на Куин е родила хлапака в собствения си дом. Било е шейсетте години, не забравяй. Хората не са имали голямо желание да следват установения ред като например да подадат молба за издаване на удостоверение за раждане. По дяволите, та Куин дори тогава дори не е плащал никакви данъци. Не можем дори да докажем, че е имал двама най-близки роднини. Въпреки това ще опитаме с показанията на Крисчънсън — поне да пуснат корен в ухото на Даниели, — но от него се изисква да не приема именно такива доказателства. Продължава да съществува възможност да можем да открием някоя акушерка или някоя друга свидетелка, но не до предварителното дело. Това ще трябва да почака за съда.

— Но за да го внесем в съда ще трябва да спечелим предварителното дело — каза Дюйт, съжалявайки за думите си. Естествено, на окръжния прокурор това му беше съвсем ясно.

Сафелети замълча за момент. Когато накрая заговори, като че ли се опитваше да сдържи своя гняв:

— Та нали имаме няколко дни до започването на предварителното дело.

След още по-дълга пауза Дюйт реагира:

— Да, имаме.

— Междувременно при мен дойде една малка птичка и ми пропя тихо няколко неща в ухото, с което ме накара да пикая газ.

— Каква е тази „малка птичка“?

— Едно чуруликащо същество, Дюйт! Както и да е. Какво, майната му, толкова има значение?

— Има значение.

— Няма никакво значение. Има значение това, което малката птичка казва. И това, което казва, е че защитата е разпоредила да се определи типа ДНК на онези кучешки косми. И още едно много полошо нещо — чувам, че компютрите на Рамирес са изплюли някакво име във връзка с онази маскираща лепенка, намерена в колата на Лъмбровски, което е довело до свикването на специален състав съдебни заседатели за решаване дали въпроса да се предаде в съда или

не. Това означава никаква секретност, а аз се чудя защо въобще става така.

— Не виждам никакъв проблем с тестването за ДНК. Нали знаеш, че и ние двамата с Клеър смятахме, че така беше правилно да се направи. Но си прав, че... е скъпо и че никога косми от куче не са били използвани в съда. Ако имат късмет, просто ще свършат нашата работа вместо нас, доказвайки това, което въобще не са искали да се открива. Как са си го позволили, след като ние не можем?

— Нямам представа.

— Кого използва защитата?

— Лабораторията на Харт.

— А, ясно — каза Дюит. — Разбирам. Харт знае много добре какво прави. На следващите общи избори спокойно може да гласуваме с условие избраниците да гарантират тестването на ДНК структурите на престъпниците, точно както сега имаме АСЛО. Можеш ли да си представиш колко ще струва контракта? Да се пуснат всички отпечатъци от пръсти на всеки престъпник с присъда в щата? Иисусе Христе! Той навярно им е предложил тази работа безплатно. Този случай става много голяма работа. Той знае стойността на разгласяването. Щом лабораторията на Харт се свързва със структурата на ДНК и отпечатъците от пръсти, тогава тя става конкурент за поне част от този контракт. Едно нещо се знае със сигурност за доктор Фредерик Харт: той знае къде са парите.

— Не ми харесва идеята за независимо обработване на всичките наши доказателства. Колко добри са нашите хора, все пак?

— Не разбирам, Бил. Защо толкова се стягаш? Мисля че ти каза, че Сайбъл е най-доброят съветващ адвокат, който да се изправи на това предварително дело. Ти загатна, че той по същество ще ни даде предварителното и ще се концентрира върху самия съдебен процес... като се опита да ни смачка на този процес. Колко съветващи адвокати биха се сражавали упорито на предварителното дело, особено когато са изправени пред самия окръжен прокурор?

— Сайбъл? Къде по дяволите си бил, Дюит? Сайбъл си счупи челюстта вчера следобед по време на състезание по ракетбол... и така затвори капана на устата си неподвижно за шест седмици. Сайбъл сега вечеря през сламка. Не е Сайбъл този, срещу когото сме изправени, а онази путка Лейла Куротрошачката. А тя е точно такъв тип кучка,

която ще се опита да ни настъпи здравата на предварителното дело... да ни нокаутира, преди да сме заработили под пълна пара. А за тази Куротрошачка Лейла трябва да знаеш, че е адски напориста адвокатка. Напоследък все ни гони да ни изхвърли от коня. Не ми харесва, Дюйт. Победи двама от моите помощници на две дела, които можехме да спечелим лесно. Сайбъл беше добре. Но защо му беше притрябало да се вре да играе шибания ракетбол, въобще нямам представа.

— По-лошо е, отколкото си мислиш.

— Как така?

— Мейхъни и аз май не се погаждаме много.

— Което означава?

— Направи ми сцена за забърсване по време на разпита на Ууд, но аз го дадох пас. И още по-лошо — направо си показва пазвата после, но аз я срязах на открит текст за цялото й държание. Постоянно се опитвах да накарам Ууд да се разприказва. Нямах никакво настроение.

— Ох, направо чудесно! — изпъшка Сафелети.

— А какво ще ми кажеш за този специален състав съдебни заседатели? Искаш ли да се обадя на Рамирес? Приятели сме.

— О'кей, Джеймс, но ще ти кажа нещо друго, много по-важно. Слух е, но трябва да ти кажа, че е истински слух. — Поколеба се, но продължи. — Носят се приказки, че била издадена заповед за обиск на твоя дом преди по-малко от два часа.

— Моя дом? От кого?

— От канцеларията на главния прокурор, доколкото чух.

— Специалният състав ли е решил?

— Слухове, Джеймс, не знам. Градът е пълен с тях.

— Канцеларията на главния прокурор издава заповед за обиск на моя дом, а ти говориш за слухове? Какво по дяволите става тук?

— Всичко това са слухове. Градът е пълен с тях при такива случаи.

— Не, хората не започват да разпространяват слухове ей така, без да има защо. Канцеларията на генералния прокурор трябва да има дяволски добро оправдание да състави такъв документ. Ти си юрист. Какво ще кажеш?

— Допускам, че твоите отношения с Лъмбровски са станали предмет на въпрос. И са изисквали разследване в тази връзка. Съмнявам

се дали знаят нещо сериозно. Годините, когато се провеждат избори, са пълни с такива лайна.

Дюит поиска да разкаже за сбиването на предната седалка на „Мустанга“, но се боеше, че Сафелети може да изпадне в паника и да оттегли обвиненията. Никой не ги беше видял да се бият и споменаването на това само щеше да обърка нещата. Дюит умишлено беше пропуснал този момент в своя доклад. Защо? — щеше да бъде попитан той. Защото това само щеше да обърка нещата — щеше да отговори той. Чувстваше се виновен, че беше използвал системата по същия начин, както хора като Лъмбровски я бяха използвали нечестно. Смекчаване на обстоятелствата: знаеше добре всички термини. Беше нарушил сделката с Джеси Осбърн; беше задържал информация, която беше счел за неважна. Мисълта за това го попари. Не беше ли и той един Хауард Лъмбровски в панталони от каки и папийонка? Почувства се изкушен да изльже. Чу себе си да казва:

— След като Лъмбровски оправи колата си, аз загубих всякакво веществено доказателство, което да е повод да вървя след него. Щеше съвсем да изглежда, че действията ми са подбудени от лични причини.

Сафелети спря и попита:

— За какво говориш?

— За нощта в „Подковата“.

— Знам. Разговаряли сте. И какво от това?

— Разговаряхме вътре в бара. Но вън се бихме. Лъмбровски ме намери да правя описание в колата му и замахна.

— Исусе Христе! И не си докладвал за това?

— Щеше да се наложи да го обвиня за нападение на длъжностно лице и това тогава щеше да излезе глупаво. Щеше да обърка нещата.

Сафелети погледна Дюит в очите. Дръпна стегнатата си вратоворъзка да поеме въздух. После кимна.

Дюит се почувства облекчен. Сафелети му повярва. Той очевидно беше раздразнен, че Дюит не му беше казал за сбиването, но очевидно се отнесе с разбиране.

— Наистина обърква нещата — каза Сафелети.

— Вероятно са открили някое доказателство в колата — отбеляза детективът. — И сега търсят още в къщата ми. — Като че ли точно това бяха мислите на Сафелети, които Дюит почти чу; все още се гледаха очи в очи.

— Даа — каза Сафелети. — Те ще използват Харт. Той е техния експерт-свидетел. С него ще се опитат да те бутнат. Но той пише учебници. Въпреки това мисля, че мога да се оправя с Харт. Вярваш го или не, Джеймс, това е добре: това ми казва как тя върви подир нас. Какво могат да имат те срещу теб?

— Може би някой скрит отпечатък. Нищо сериозно. Бях в колата само няколко секунди.

— Никакви други изненади? — попита Сафелети.

— Надявам се, че е точно така, Бил.

— Мога да се справя с това — увери го прокурорът. — Добре сме.

— Щом казваш.

— Облечи се както трябва за възебната зала, Джеймс. Не ни трябва външен вид на разсеян професор. — Потупа Дюйт по рамото, обърна се и се отдалечи.

Когато Дюйт се върна вкъщи, откри лист хартия със заповед за обиск, закрепен на входната му врата. Щеше да се проведе от офиса на шерифа на област Монтерей, утвърден от канцеларията на главния прокурор. Почувства, че правата му са силно накърнени. Почувства се предаден от собствените си хора. Разтревожи се много. Никакви други изненади? Какво по дяволите целяха те? Неговата работа? Неговата репутация?

Двамата с Еми излязоха да си вземат по сандвич. Опита разговор с нея, но думите му постепенно изчезнаха и те се върнаха вкъщи умълчани.

Не се брояха овце. Не се брояха звезди. През по-голямата част от нощта лежеше в леглото си облян в студена пот. Въображението му се мяташе лудо.

11

ПРЕДВАРИТЕЛНОТО ДЕЛО

1.

Когато Дюит влезе в залата на Съдебната палата на област Монтерей в Салинас в четвъртък сутринта, двайсет и шести януари, Лейла Мейхъни стоеше зад масата на защитата и четеше документи в някаква папка. Зеленоока, дългокрака, тя имаше добре усвоен от нея професионален външен вид — тесен сив костюм, разкошна бяла ленена блуза, чисто бели дълги чорапи, обхванали изящни стегнати прасци и лъскави черни италиански официални обувки. Зад дясното си ухо беше затъкнала жъlt молив, който й придаваше приятен привкус на улегнала и педантична даскалица. Ноктите на пръстите ѝ имаха яркочервен лак, също толкова яркочервено червило имаше и по видимо влажните ѝ устни. Убиец на съдии.

Той се приближи до двете маси да остави няколко документи от последните минути за Сафелети.

— Мистър Дюит — каза тя като го забеляза.

— Мис Мейхъни.

— Уведомен ли сте надлежно за заповедта за обиск?

Той я огледа по- внимателно, отблъснат леко от спокойното презрение, с което го наблюдаваше.

— Да — и не можа да се сдържи да не попита: — Ваше дело ли е?

Тя вдигна рамене:

— Скоро ще разберете, Дюит. Мисля, че сте известен с вашето търпение.

* * *

Той оставил папката на масата на обвинението и после си намери място сред скамейките в залата, които имаха досущ черковен вид. След няколко минути пристигна Нелсън, последван от Клеър, доктор Фредерик Харт и доста репортери.

След малко на задните места се оформи група — Кап, Марвин Ууд, Питър Тили, доктор Харолд Крисчънсън, Хектор Рамирес, Клеър и няколко униформени полицаи.

Залата приличаше на помещение от реклама за панели за ламперия и акустични плочки за таван. Кафеникаво сивкавият килим беше изтрит почти до неузнаваемост. Двете знамена от двете страни на издигнатия подиум на съдията бяха безжизнени. Щатският герб на Калифорния стоеше закрепен на стената точно зад и над мястото, където щеше да седне съдията. Статив с огромен куп чиста машинописна хартия стоеше до мястото за свидетелите.

Кuin беше въведен и настанен да седне отляво на Мейхъни. Беше облечен със срамния оранжев гащеризон, който се даваше на всички затворници.

— Станете всички за почитаемия Алберто Даниели — извика пълният глас на съдебния пристав.

Даниели, който беше в началото на своите четиридесет години, имаше тъмна коса, прошарена на много места, здрав и решителен римски нос и изпити скули. Беше дребен и slab мъж, изглеждащ дори незначителен, въпреки солидната и пречеща на нормалните му движения черна тога.

Сафелети изглеждаше поразително в тъмния си костюм на тънко рапе и супермодерната риза с яка, пристегната с игла за вратовръзка, която на свой ред беше оцветена патриотично в червено, бяло и синьо.

С приглушено бръмчене от вентилационните решетъчни отвори на тавана започна да нахлува свеж въздух. Дюйт вдигна поглед към един от отворите и си представи за пореден път как Kuin е убивал жертвите си. Удари нервно палците на свитите си юмруци.

Клеър беше облечена с консервативно морскосин костюм, дълги тъмни чорапи и обувки с високи токчета от здрава патентова кожа. Беше си сложила очила с големи стъкла и тъмни рамки. Самата приличаше на прокурор. Носеше тежко куфарче, което стоеше до краката ѝ. Лявата ѝ ръка машкаше носна кърпичка. Никакво друго скъпоценно украшение, освен малки като кабарчета златни обици на ушите.

Даниели каза с металически глас, който като че ли излизаше от изтъркани вече гласни струни:

— Съдът ще се занимае с дело по предварително разпитване и изслушване, номер тринайсет–девет–седем–едно, именувано Щатът Калифорния срещу Майкъл Куин. Това ли е правилното ви име?

— Да, сър — отговори Куин.

— Стенограмата следва да отрази, че обвиняемият е представен от съветващ адвокат. Щатът е представен от Бил Сафелети, главен прокурор от името на област Монтерей. Аз съм съдията Алберто Даниели. Готов ли е щатът да продължи?

— Да, Ваша Чест.

— А защитата?

— Защитата е готова, Ваша Чест — каза Мейхъни.

— Желаете ли оплакванията на ищеца да бъдат прочетени изцяло, да бъдат прочетени в общи линии или се отказвате от това си право?

— Ще се откажем от това — отговори тя. — Бих искала обаче да направя предложение, на този етап да се изключат свидетели.

— Решено.

— Ваша Чест — реагира Сафелети, — щатът е определил Джеймс Дюит като помощник и офицер по разследването.

— Добре — каза Даниели с категоричен тон. — Детектив Дюит, застанете, моля, до мистър Сафелети тук отпред. Всички други свидетели ще бъдете отведени вън от залата и ще бъдете викани в подходящо време. Благодаря ви. — В продължение на следващите няколко минути настана объркане и дори суматоха, когато бяха прочетени имената и свидетелите, включително Клеър, излязоха от съдебната зала. Докато имаше готовност да се възобнови предварителното дело по изслушване, в залата останаха само шепа най-любопитни репортери и двама художници на скици.

— Щатът може да извика първия си свидетел.

— Благодаря, Ваша Чест. Ако може първо служителят да отбележи няколкото веществени доказателства, това мисля ще ускори работата ни. — Това отне няколко минути. — Щатът призовава детектив сержант Джеймс Дюит.

Дюит стана, пъхна ризата в панталона си и оправи вратовръзката си.

След като се закле, Дюит зае мястото на свидетелите, което му беше доста познато от дните като лабораторен техник. Сафелети се

приближи.

ПРЯК РАЗПИТ

НА ДЖЕЙМС ДЮИТ

ОТ МИСТЬР САФЕЛЕТИ

САФЕЛЕТИ: Кажете името си, моля, за да бъде записано.

ДЮИТ: Джеймс Дюит.

Въпрос: Каква е вашата професия?

Отговор: Аз съм следовател в полицейския участък „Кармъл“.

В.: Какви са задълженията ви като следовател?

О.: Разследвам всички случаи, освен свързаните с нарушенията на закона за движение по пътищата, които стават в град Кармъл.

В.: Всичките криминални?

О.: Аз съм единственият детектив.

В.: Колко години се занимавахте с работата, свързана с приложение на закона?

О.: Приблизително петнайсет.

В.: Като детектив?

О.: Не. Преди години бях полицай от патрулните двойки, после съдебен следовател и по-късно директор на Лабораторията по криминалистика в Салинас към Министерството на правосъдието.

В.: Детектив Дюит, имате ли някаква специална подготовка по приложение на закона?

О.: Да, имам.

В.: Бихте ли описал пред съда опита, който сте получил, вашата подготовка?

О.: Обучавах се в Националната академия на ФБР в Куентико, щата Вирджиния. Също присъствах на подготвителни семинари, организирани от Министерството на правосъдието на Калифорния.

В.: Колко време продължи курса на ФБР, на който присъствахте?

О.: Колкото... един семестър в колеж. Освен това имам дипломна научна съдебно-следствена степен.

В.: Какви теми изучавахте в курса на ФБР?

О.: Преминахме всички теми от събирането на доказателства до обработката им; от хроматография до биохимия.

В.: Детектив Дюит, бих искал да насочите вниманието си към десети януари, кратко време след шест сутринта. Дежурен ли бяхте тогава?

О.: Бях на повикване, да. Бях извикан да отида на местопрестъплението. Беше ми съобщено за МТН — Намерено мъртво тяло.

В.: Убийство на човек?

О.: Не. Тогава се считаше, че е самоубийство.

* * *

Сафелети преведе Дюит през колекцията от доказателства от местопрестъпленията на Осбърн и Макдъф. Детективът обясни как пясъкът, липсващ от подметките на обувките на Осбърн е спомогнал на следствието постепенно да достигне до фургона на Марвин Ууд.

В.: Заповедта ви за обиск за през деня или нощта беше издадена?

О.: Беше заповед за обиск за през деня.

В.: Кой ви помагаше при обиска?

О.: Главният помощник при обиска беше детектив Питър Тили от полицейски участък „Сийсайд“.

В.: Какви бяха задълженията ви по време на този обиск?

О.: Основните ми задължения бяха обслужване на заповедта по обиск, контрол на самия обиск и опазване на доказателствата... да поема под моя грижа доказателствата, да ги огледам, опаковам и документирам.

В.: Какви помещения бяха претърсени?

О.: Жилището на Марвин Ууд.

В.: Открихте ли или установихте някаква крадена собственост или собственост, която може да се предположи, че е крадена?

О.: Да, открих. Стерео касетофон за кола, който съответства на описанието на същия, откраднат от камиона на Макдъф.

В.: Къде го открихте?

О.: В един кашон до бойлера. Имаше и други вещи, за които можеше да са предположи, че са крадени.

В.: След това проведохте ли разпит с мистър Ууд?

О.: Да.

В.: И мистър Ууд каза ли ви приблизително мястото, откъдето може да е откраднал тези касетофони?

О.: Каза ми.

В.: И къде беше това приблизително място?

О.: Каза, че е откраднал касетофона от автомобил, паркиран до мотел.

* * *

Сафелети след това преведе Дюйт през процеса на разследването, засягайки издирането на магазина хиляда и една стоки, който продаваше плексигласа, следите с велосипеда и магазините и откриването на Харви Колет и убийството на Хауард Лъмбровски.

В.: Докладът на медицинския екзаминатор представи ли някое необичайно доказателство?

О.: Да.

В.: И какво беше това доказателство?

О.: Един ключ, ключ от стая в мотел.

В.: И този ключ отведе ли ви до определено място?

О.: Не, не самият ключ. Веществените доказателства, комбинирани с изявления, като това на Марвин Ууд, ни отведоха до района, който трябваше да се претърси. Беше сформирана работна група и проведено претърсване. Именно по време на това претърсване беше открито, че този ключ отваря врата номер дванайсет на мотел „Джъст Рест Инн“.

В.: Човекът, който обслужва мотела, в тази съдебна зала ли се намира сега?

О.: Да. Ответникът Майкъл Куин.

В.: Какво е вашето мнение, дали Хауард Лъмбровски е знал добре установения ред при разследване на убийство на човек?

О.: Да.

В.: Знаел е, че с тялото му ще бъде извършена аутопсия?

О.: Абсолютно.

МЕЙХЪНИ: Възражение, Ваша Чест. Това са тълкувания. Театрални безсмислици! Предлагам въпросът на щатския адвокат да не

бъде отразяван.

СЪДЪТ: Подкрепя се.

МЕЙХЪНИ: Ваща Чест, защитата оспорва, че този ключ е недопустим като доказателство въз основата на това, че като такъв е бил отстранен от помещението без съответната заповед.

САФЕЛЕТИ: Отстранен?

МЕЙХЪНИ: Що се отнася до този ключ, още не сме изслушали медицинския екзаминатор относно неговото съществуване. Още повече, може ли да бъде доказано къде, как или от кого Лъмбровски е получил този ключ? Може да е бил изпратен до него по пощата. Може да го е намерил на тротоара. Може убиецът му да го е принудил да го глътне преди да го убие. Източникът на този ключ изцяло дава възможности за различни тълкувания.

СЪДЪТ: Подкрепя се.

Съдията Даниели се наведе, подпрая на лакти и отправи следващата си бележка към Сафелети.

СЪДЪТ: Съдът ще се стреми към непредубеденост относно този ключ. Определено ще е нужно допълнително свидетелство във връзка с това доказателство. Но е налице неговата уместност в този случай... това решение ще бъде отменено докато бъдат изслушани всички показания. Нали това е целта на самото предварително дело. Продължавайте, мистър Сафелети.

САФЕЛЕТИ: Ваща Чест, може ли да дойдем при вас?

Даниели кимна в знак на съгласие и изключи своя микрофон. Двамата адвокати приближиха съдията. От мястото си на свидетел Дюйт можеше да чува ясно, докато другите в залата нямаха тази възможност, в което той беше сигурен.

— Ваща Чест — каза с приглушен глас Сафелети, — ще извините играта ми на думи, но това е именно ключът на нашето дело. Стремях се да покажа на съда връзката, която ни отвежда до мотела, но точно този ключ обвързва трупа с мотела. Искам отмяна и продължение.

— Мистър Сафелети — предупреди мрачно Даниели, — този съд няма да се влияе от относителни доказателства. Знаете това. Белината в онези влакна, кучешките косми? Хайде! Щом искате да ви го вържа в кърпа — каза той, посочвайки Куин, — дайте ми нещо неопровергимо. Мис Мейхъни е добра с вас. Досега можеше поне

дузина пъти да ви напълни задника със сачми за дива свиня. И защо не го направи? Защото, подобно на мен, иска да представите поне едничко неопровержимо доказателство, обвързващо нейния клиент с престъплението. — Мейхъни мълчеше. — Не искам да кажа, че Дюит не е свършил своята работа.

Напротив, сигурен съм, че я е свършил, но трябва да покажете повече от това — каза той, докато веждите му танцуваха. — Това предварително дело съблюдава и неговите права — каза той, посочвайки Куин. — Помнете това, адвокате.

Сафелети и Мейхъни отстъпиха назад.

— Нямам повече въпроси — каза Мейхъни. — Благодаря ви много.

— Тогава започвайте, мис Мейхъни.

— Благодаря ви, Ваша Чест.

Тя се приближи бавно до Дюит; разкошното ѝ тяло веднага привлече вниманието.

РАЗПИТ НА ДЖЕЙМС ДЮИТ

ОТ АДВОКАТА НА ПРОТИВНАТА СТРАНА

МИС МЕЙХЪНИ

МЕЙХЪНИ: Детектив Дюит, бихте ли казал на съда, моля, колко време в действителност сте бил детектив?

ДЮИТ: Два месеца.

В.: Само два месеца?

О.: Точно така.

В.: И сте разследвал колко убийства?

О.: Три, включително Лъмбровски.

В.: Достигал ли сте до предявяване на обвинения?

О.: Не... но...

В.: Само отговаряйте на въпросите, моля. Значи целият ви опит като детектив по убийства се състои от последната седмица?

В.: Две седмици. Но като съдебен следовател съм виждал десетки убийства.

СЪДЪТ: Свидетелят да отговаря единствено на въпросите, моля.

В.: Тук имам доброволно писмено показание, дадено под клетва от човек, в което е описана вашата квалификация. Струва ми се — след като го прочетох — че сте повече съдебен следовател, отколкото детектив. Казано по-откровено, за да е ясно, мистър Дюйт, вие трябва да задоволите изискванията на този съд, че притежавате това, с което да проведете разследване от такъв мащаб. Колкото до мен, аз не мога да съм удовлетворена. Вашият опит бил ли е предмет на обсъждане от по-старшите ви началници?

О.: Беше обсъждан.

В.: Получихте ли пълната подкрепа на вашия участък?

О.: Не, отначало не.

В.: Вярно ли е, че сте бил лично замесен с Хауард Лъмбровски по някакъв случай, който накрая е завършил с трагичната смърт на вашата съпруга и перманентната хоспитализация на вашата дъщеря?

О.: Професионално замесен. Не лично.

В.: Познавате Хауард Лъмбровски, нали? Лично го познавате?

О.: Той беше полицейски служител, назначен на работа в „Сийайд“, когато аз бях директор на Лабораторията по криминалистика в Салинас. Разбира се, че го познавах.

В.: Работил сте с него по няколко случая, нали? Искам да кажа като съдебен следовател?

О.: Току-що казах, че работих.

В.: Работил сте с него по делото Стивън Милс, нали?

О.: Току-що отговорих и на това. Отговорът е да.

В.: Загубили сте този случай, нали?

О.: Не съм съдил някого по този случай. Бях само експерт — свидетел, какъвто съм и сега.

В.: Щатът е загубил делото. Всъщност, мистър Сафелети го е загубил, нали?

О.: Не. Той реши да оттегли обвиненията и да подаде заявление за насрочване на дело на по-късна дата. Сигурен съм, че разбирате, че това е далеч от загубване на дело.

В.: На какво основание бяха оттеглени обвиненията?

— Възражение! — кипна Сафелети и стана бързо на крака; ядът и разстройването му бяха очевидни. — Каква връзка може да има...

— Отхвърля се — каза незабавно съдията, махвайки с ръка към Сафелети. — Искам да видя докъде ще стигне това, мистър Сафелети.

— После каза на Мейхъни: — И е по-добре да стигне до някъде, госпожице съветващ адвокат.

Дюит каза с неохота:

— Недостатъчни доказателства.

В.: Доказателствата, които събрахте?

О.: Част от тях. Да.

В.: Друга част събра мистър Лъмбровски?

О.: Да.

— И след това бяхте арестуван от полицията — каза тя, четейки от някакъв документ. — Бихте ли казал на съда, моля, по какво обвинение?

Сафелети скочи пак бързо на крака:

— Възражение! Неправилно дискредитиране, Ваша Чест.

Мейхъни се приближи с дълги бързи крачки до своята маса, грабна някаква книга с мека синя подвързия, отвори я и зачете:

„С цел атакуване на надеждността на свидетел, доказателството, че е бил осъден за престъпление, ще бъде прието, ако е извлечено от него или установено и записано публично по време на разпит от адвоката на насрещната страна, но единствено ако престъплението е:

Първо: наказуемо със смърт...“

— Беше ли престъплението — каза тя на Дюит, — в което бяхте обвинен, наказуемо със смърт, детектив Дюит?

— Бях оправдан. Не бях осъден, за каквото и да е престъпление. И вие самата знаете това добре, мис Мейхъни. Мога само да допусна...

— Това е чисто парандиране, Ваша Чест — оплака се Сафелети.
— Неуместно дискредитиране!

СЪДЪТ: Приема се. Мис Мейхъни, инсинуациите нямат никакво място в моята съдебна зала. Считам последните ви думи за известна превъзнесена драма.

МЕЙХЪНИ: Ваша Чест, аз се опитвам да покажа съществуващи предубеждения и предразсъдъци, което е моя отговорност пред моя клиент. Ако Ваша Чест би желал да предложа доказателство, то обвиняемият възnamерява да покаже, че мистър Дюит е нямаł никакво

уважение към жертвата. Всъщност той е изпитвал неприязнь към жертвата и я е обвинявал за убийството на неговата съпруга. Защитата възнамерява да покаже, че мистър Дюит е не само неопитен, но твърде емоционално увлечен в този случай, за да се държи без никакви предубеждения, и че, всъщност, остават въпроси без отговор относно конкретната роля на мистър Дюит в убийството на мистър Лъмбровски.

Съдебната зала започна да шуми и Даниели извика да се пази тишина. Мейхъни беше забила поглед в очите на Дюит. Заповедта за обиск, която беше намерил на входната си врата, изведнъж го притисна с някакво свое ужасно тегло. Какво, по дяволите, преследваше тя? Тя тръгна с енергична крачка из залата и привлече вниманието на всички.

— Отнасяли ли сте се някога — попита тя, — към мистър Лъмбровски с насилие? Напомням ви, че сте под клетва, сър.

Даниели се оплака:

— Мис Мейхъни, не заприличва ли това на театър? Да не би да искате да обсъдим установения ред? Предполагам, че сте запозната добре с установения ред в моята съдебна зала, нали така? Обявявам петминутна почивка. Свидетелят да остане на мястото си. Мис Мейхъни, мистър Сафелети, елате с мен в стаята ми.

* * *

Сафелети последва Мейхъни през вратата зад подиума и по задния коридор, които водеше към стаите на съдиите. Даниели беше съвсем дребен на ръст човек. След като влязоха, ги покани да седнат и сам се отпусна на края на своето орехово бюро; тогата му висеше като рокля.

— Накъде сте тръгнала с всичко това, мис Мейхъни?

— Ваша Чест, аз имам посока. В настоящата компания чувствам, че мога да кажа само това.

— Подтекстът е, че Дюит може да е действал криминално. Това ли в действителност е вашето намерение? — попита той и почака за отговор. — Ще отговорите ли, госпожице съветващ адвокат?

— Това е, Ваша Чест — не искаше да погледне Сафелети.

— Майната му — изъска Даниели. — Трябаше да ме предупредите за такова развитие. Трябва да ви припомня, че още не сме на съдебен процес. Намираме се на предварително дело за събиране на доказателства.

— Доказателствата не са тук — каза тя, поглеждайки Сафелети.
— Доказателствата всъщност сочат в съвсем друга посока. Нямам намерението да виждам моя клиент поставен в унизителен съдебен процес, основан на относителни доказателства. Сегашното предварително дело е за достатъчното основание, Ваша Чест. Дали представените доказателства съставляват достатъчно основание, въз основа на което моят клиент може да бъде държан за отговорен? Аз поддържам становището, че не.

— Ваша Чест — възрази бързо Сафелети, — да се докаже дали доказателствата са относителни е самата задача на този съд. Не е мис Мейхъни тази, която да отсъди дали е така или не.

— Много добре си давам сметка за това, Бил. Иисусе Христе, какви сте двамата! — Изгледа ги мълчаливо. Много добре виждам, че на това предварително дело има много повече представители на пресата, отколкото при други подобни случаи. Добре разбирам и че сега сме в година на избори. Но, ако не ви е ясно, ще ви кажа, че моята съдебна зала няма да бъде използвана за печелене на гласове, нито за развитие на кариери. — Погледна Мейхъни. — Дребнавите и допногробни театрални сценки, госпозище съветващ адвокат, няма да помогнат на вашата кауза. Ако продължавате да се държите така, по-добре бъдете дяволски сигурна докъде ще стигнете, след като сте тръгнала така. Чух, че сте много напориста, мис Мейхъни. Вие и аз никога не сме имали честта да бъдем в една съдебна зала. Може би други съдии биха оценили вашите чудати лудории, но аз не бих. Ако искате да играете Заека кръстоносец, правете го в съдебната зала на някой друг. А вие, Бил — обърна се той към него, — хайде да зарежем тия празни дрънканици, нали? Пропиляхте цял час да се мотаете из куп относителни доказателства. Не губете времето на този съд. Придържайте се към уместните доказателства и хайде да се захванем както трябва и придвижим по-бързо работата. Не искам да прекарвам два дена в такива предварителни разпити. Или обвиняемият отива на съдебен процес със съдебни заседатели, или не. Няма да имаме генерална репетиция. Това е.

* * *

Дюит седеше на мястото си и представляваше център на вниманието на присъстващите. Петте минути почивка станаха седем. Когато тримата се върнаха в съдебната зала, вратът на Мейхъни беше червен като сладко цвекло, а Сафелети погледна Дюит със святкащ и гневен поглед.

— Детектив Дюит, напомням ви, че сте под клетва...

Гласът на Мейхъни изчезна зад звука на започналата изведнъж да пулсира в слепоочията кръв. Как го беше пропуснал? Тя беше седнала до задната стена на съдебната зала и му се усмихваше. Махна му с ръка. Навярно беше дошла по време на кратката почивка. Ако беше забелязал, можеше да направи нещо. Но там си беше Еми, облечена в неделни дрехи, с грим, който й придаваше вид на осемнайсетгодишна, сияеща и възхитителна. Неговата дъщеря го подкрепяше. Още едно кратко махване с ръка. И тогава, с крайчеца на окото си, той зърна движение и леко тръсна глава, тъй като разбра, че Куин се е обърнал, да я погледне. Куин я погледна само за секунда, но съсредоточено, сякаш се прицелваше, после погледна пак към Дюит с абсолютно весело ликуване в стъклените си очи и се усмихна едва забележимо. Кимна на Дюит.

РАЗПИТ

НА ДЖЕЙМС ДЮИТ

ОТ МИС МЕЙХЪНИ

МЕЙХЪНИ: Мистър Дюит?

ДЮИТ: Моля, повторете въпроса.

В.: Попитах ви дали някога сте използвали насилие срещу мистър Лъмбровски?

О.: Може да съм използвал.

В.: Може?

О.: Използвах.

В.: Нека поговорим за самото място на престъплението, на което беше Лъмбровски. Току-що чухме, че вие свидетелствахте за

сходствата между това местопрестъпление и по-ранните местопрестъпления, които сте разследвал. Така ли е?

О.: Вярно е. Мястото, където беше Лъмбровски, беше в известен смисъл много подобно на предните.

В.: От гледната точка на първокласен експерт, съдебен следовател, станал детектив?

О.: От моя гледна точка.

В.: Моля, позволете да ви разбера правилно. Аз самата не съм експерт. Трупът на Лъмбровски показваше следи на насилие, нали?

О.: Да.

В.: Следи на насилие имаше ли и по другите жертви?

О.: Не.

В.: Значи, не е било като при тях.

О.: Така е, но...

Тя поклати пръст:

— Отговаряйте с да или не — каза тя снизходително. — А какво ще кажете за багажа? По-рано казахте, че първите две жертви били намерени с багажа им в техните коли. В „Мустанг“ на Хаурд Лъмбровски имаше ли багаж?

О.: Не.

В.: Не? Разбирам. Значи и това е разлика, нали?

О.: Да.

В.: Не си приличат май тези случаи? Споменахте за следи от гуми на велосипед. На всички местопрестъпления ли бяха установени следи от такива гуми, детективе?

О.: Не, но при първите два инцидента, времето беше...

МЕЙХЪНИ: Ваша Чест?

Даниели напомни на Дюйт да се придържа към отговори единствено с да или не.

В.: Според вашето мнение на експерт, казано с едно просто да или не, вие, щатът, разполагате ли с такова нещо, което нормално би било наречено достатъчно количество веществени доказателства?

О.: Зависи от това какво определяте под „достатъчно количество“.

В.: Доказателствата ви повече веществени ли са или относителни?

О.: Определението за относителни доказателства на съдебния следовател — и оттук на детектива — се различава от това на съда.

В.: Използвайте определението на съда, моля. Намираме се в съд.

О.: Повече относителни. Но така е при всеки случай.

В.: Огледахте местопроизшествието на Лъмбровски?

О.: Огледах го внимателно, да. Аз не проведох разследването на това местопроизшествие.

В.: Огледал сте го внимателно. Взехте ли някакви предпазни мерки, или тъй като се намираше в района на друг участък бяхте невнимателен?

О.: Не бях невнимателен. Носих гумени медицински ръкавици и внимавах да избягвам контакт с жертвата или автомобила. Бях в колата само няколко минути.

Тя се ухили и кимна, и Дюйт веднага разбра, че беше използвала неговото професионално его, за да го вкара в капан. Ако беше мислил по-ясно, можеше да използва присъствието си на местопроизшествието с Лъмбровски, да даде задоволително обяснение за всяка възможна улика, считана за обвързваща го с автомобила. Почувства се изкушен да промени показанието си, но това само щеше да направи ямата по-дълбока, осъзна той.

Продължи да гледа Мейхъни, която се усмихваше хитро и се попита какъв ли тип хора се радват на това, че живеят от маменето на други.

В.: Работихте с мис О'Дейли от лабораторията в Салинас по този случай, нали?

О.: Мис О'Дейли беше определена за СС по случая — съдебен следовател.

В.: С колко убийства се е занимавала тя преди фаталния случай с Осбърн?

О.: С николко.

В.: Вие лично, мистър Дюйт, познавал ли сте или чувал ли сте някога за разследване на убийство на човек, при което съдебния следовател да няма никакъв опит като СС по такива убийства, и детективът да няма никакъв опит като детектив по убийства?

О.: Не.

В.: Малко по-силно, заради микрофоните, моля.

О.: Не, не съм.

МЕЙХЪНИ: И това са нашите експерт свидетели, Ваша Чест? Това са хората, на които имаме доверие, че ни дават каквото трябва мнения! Да вярваме ли на такова мнение в такъв случай, Ваша Чест? Струва ли си парите и времето на щата да се дава под съд мистър Куин? Това точно е единствената цел на предварителното дело по добиване на доказателства, а не да се реши мистър Куин да бъде поставен в унижения по време на съдебен процес, за който същевременно да се правят толкова разходи! Трябва да се реши дали си струва парите и времето на щата. Как ще бъде основано това на мнението на неопитни следователи, единият от които присъстващият мистър Дюит, призна, че има лична неприязнь към жертвата?

СЪДЪТ: Благодаря ви, мис Мейхъни, за вашата дисертация по въпроса защо сме се събрали тук. Не бях сигурен защо сме тук, но сега мисля, че разбрах. Да продължаваме, нали?

МЕЙХЪНИ: Нямам повече въпроси.

Сафелети се справи бързо с доброволното писмено показание под клетва на доктор Емануел. Мейхъни реши да не го оспорва, въпреки че беше успяла да се добере до някои факти, които можеше да се представят като липса на достатъчен опит от негова страна като медицински екзаминатор. След това окръжният прокурор извика на свидетелското място Клеър О'Дейли. В продължение на двайсет минути Клеър подкрепяше с показания казаното от Дюит — водопад от думи, падащ шумно и разливащ се през високоговорители, магнетофони, и усърдните пръсти на стенографката. Защитната верига, снимките, кучешките косми, плексигласа, латентните отпечатъци от пръсти, следите от гума от велосипед, люспата от боя. Дюит слушаше разсеян. Думите й събуждаха спомени; съзнанието му живо възпроизвеждаше събитията от последните седмици.

Мейхъни свали сакото си. Гърдите и се поклащаха нагоре-надолу, докато започна да крачи с широки делови крачки напред-назад и премина към кръстосан разпие със силен и категоричен глас.

РАЗПИТ НА МИС О'ДЕЙЛИ

ОТ АДВОКАТА НА ПРОТИВНАТА

СТРАНА МИС МЕЙХЪНИ

МЕЙХЪНИ: От колко време работите в Лабораторията по криминалистика в Салинас, мис О'Дейли?

О'ДЕЙЛИ: Малко повече от година.

В.: „Малко повече“? Така ли говорят лабораторните техници? Иска ми се да мисля, че бихте могла да сте по-прецизна в тази тематика.

О.: Тринайсет месеца и две седмици, казано по-точно.

В.: Като съдебен следовател в колко разследвания по убийства сте участвала? Точно.

О.: Три.

В.: Не ви чух, мис О'Дейли.

О.: Три!

В.: Само три? Тези три?

О.: Като съдебен следовател. И още дузини като лабораторен техник. Няколко дузини, мисля.

В.: Мислите. Още един от специфичните научни термини. Позволете да ви попитам, мис О'Дейли, много ли мислихте по този случай?

О.: Не.

В.: Но нали вие проведохте почти цялата съдебно-следствена работа на открито и голяма част от лабораторната работа?

О.: Да.

В.: Това е голяма работа.

О.: Това съм подготвена да върша. Затова ми плащат.

В.: Както с мистър Дюйт, в съда е внесено доброволно писмено показание под клетва относно вашата квалификация. Вие имате всичките тези изброени тук квалификации, много от които свързани с химически анализ на контролирани субстанции. Ще се съгласите ли с това?

О.: В наши дни има много голяма по обем лабораторна работа.

В.: В това показание е посочено, че имате много малко опит с кръв, влакна и косми. В действителност събирала ли сте някакви доказателства по убийство на човек преди случая с Осбърн?

О.: Не.

В.: Лабораторна работа?

О.: Малко.

В.: И сте експерт на щата по този случай?

О.: Детектив Дюит осъществяваше контрол над цялата ми работа постоянно. Той има хиляди часове опит.

В.: Но като съдебен следовател, а не като детектив. Така ли е? Струва ми се, че вашите препоръчителни писма са доста недостатъчни за типа експерт-свидетел, какъвто търси този съд.

СЪДЪТ: Мистър Сафелети, можете да реагирате.

САФЕЛЕТИ: Ваша Чест, сигурен съм, че този съд се е занимавал с много подобни предварителни дела, на които е приемал показанията на щатски криминалисти. Повечето пъти докладите на криминалистите са били задоволителни. Не би ли искала мис Мейхъни да проведе тест на кръвта? Аз определено приемам резултатите от експертизата на мис О'Дейли. Отразеното в нейните доклади се разглежда като доказателствен материал. Поставя ли под въпрос мис Мейхъни нещо от него? Или просто се опитва да дискредитира и този свидетел?

СЪДЪТ: Съдът има намерението да приеме веществените доказателства на щата, мис Мейхъни. Това може би ще изясни нещата пред вас и ще ви позволи да придвижвате по-бързо нещата.

В.: Вие определихте наличието на доказателствена връзка между късовете лепенка, използвани за залепване на прозорците на колите на първите две жертвии... както чухме от показанията на мистър Дюит?

О.: Детектив Дюит. Да, аз определих.

В.: Трябва да сте обсъждали с мистър Дюит този поведенчески аспект на приложението на тази лепенка. Така ли е? Поведенчески означава специален модел на поведение при употребяването й.

О.: Да, обсъждали сме.

В.: Значи мистър Дюит е наясно със специалната последователност, в която е била употребявана лепенката, нали?

О.: Да.

В.: Позволете да ви запитам следното, мис О'Дейли, и ви напомням, че сте под клетва: ако точно сега ви дам ролка с подобна лепенка и ви посоча прозорец на една кола, който да се облепи, бихте ли могла да го направите така, както беше залепен отвора на стъклото на колата на Хауард Лъмбровски?

О.: Бих могла.

В.: Значи можем да приемем, че някой със знание за начина, по който е била използвана лепенката преди, би могъл в действителност

да наподоби това използване с лепенката по колата на Лъмбровски.
Вярно ли е това?

О.: Да.

В.: Благодаря ви, мис О'Дейли.

Мейхъни се приближи с отмерена крачка до съдията и продължи с въпросите си.

В.: Мистър Дюит беше снет от случая с Лъмбровски?

О.: Да, беше.

В.: И даде ли ви някакво обяснение защо е снет?

О.: Да, даде ми.

В.: И какво беше това обяснение?

О.: Каза, че неговият капитан е обезпокоен от неизвестността с какво око ще се погледне на това.

В.: С какво око? Защо ли неговия капитан ще е казал така?

О.: Би трябало да попитате него.

В.: Детектив Дюит не упомена Хауард Лъмбровски по име?

О.: Упомена го.

В.: Каква беше връзката с Хауард Лъмбровски в случая?

О.: Очевидно са изразили определени резерви по факта, че детектив Дюит и мистър Лъмбровски са имали скарване по съдебния процес срещу обвинения син.

МЕЙХЪНИ: Ваща Чест, моля този отговор да не се възприема и да бъде зачеркнат в стенограмата. Всяко подобно родство между мистър Куин и Стивън Милър трябва да бъде доказано в този съд.

СЪДЪТ: Трябва ли да разбирам, че има някаква кръвна родствена връзка между мистър Куин и Стивън Милър?

Сафелети потупа Дюит по коляното и прошепна:

— Мейхъни затъна здравата. Трябваше да се пази от това. О'Дейли май ще стане златната звезда на деня.

— Но ние не можем да докажем, че тази връзка съществува.

Поне засега — напомни Дюит.

— Доколкото познавам Даниели, няма нужда да го правим.

Мейхъни отговори на съдията:

— Такова родство не е доказано. Освен това е неуместно, Ваша Чест.

— Неуместно? Мистър Куин, вие имате ли, имал ли сте родствена връзка със Стивън Милър?

— Не отговаряйте на това! — каза бързо Мейхъни на своя клиент. — Ваща Чест, моят клиент не се е заклел.

СЪДЪТ: Зададох въпрос на ответника. Мотивът зад извършеното престъпление е централен въпрос за достатъчното основание. Бих желал отговор.

Мейхъни каза нещо до ухoto на Куин.

КУИН: Бих искал да използвам моите права според Пета Поправка^[1], Ваща Чест.

СЪДЪТ: Няма нужда от това. Както беше посочено, вие не сте под клетва, сър. Но въпросът е достатъчно прост. Очаквах и прост отговор. Вместо вашия начин на отговор остава изречението на мис О’Дейли. Няма да бъде зачеркнато в записа. Продължавайте.

МЕЙХЪНИ: Мис О’Дейли, присъствахте на парти за събиране на средства за фонд в жилището на фамилията Лафтън в Лебъл Бийч, нали?

О’ДЕЙЛИ: Знаете го, мис Мейхъни. Вие бяхте представена на партито.

В.: Само отговаряйте на въпросите, моля. Ако ми потрябват уводни статии, ще поискам от вас. Присъствахте ли на партито?

О.: Присъствах.

В.: По-късно стана ли ви ясно за частната среща на мистър Дюйт с един бележит политик на щата?

О.: Да, стана ми.

В.: И с кого се срещна мистър Дюйт онази вечер?

О.: С Джеси Осбърн, майката на първата жертва.

В.: Загатна ли мистър Дюйт, че в резултат на тази среща може да бъде поканен обратно да разследва случая Лъмбровски?

О.: Да, считаше, че това е шанс за него.

В.: Всъщност той беше поканен да се захване с този случай, нали така?

О.: Да.

В.: Благодаря ви. Вярно ли е, че доказателствата, представени тук, представляват само малка част от всички доказателства, събрани от мястото на престъплението с Лъмбровски, мис О’Дейли?

О.: Да, вярно е.

В.: Можете ли да обясните на съда защо е така?

О.: Мога ли да обясня или бих ли обяснила?

В.: Бихте ли обяснила, моля?

О.: Не мога. Не влиза в моята специалност. Предполагам, че да се представи всяко намерено на местопрестъплението доказателство ще отнеме дни, дори седмици. А да се обяснява на неспециалисти като вас може да отнеме още по-дълго време.

Няколко приглушени изкисквания се чуха в залата. Даниели се пребори с усмивката си.

В.: Според вашето мнение на експерт лабораторен техник останалите доказателства са неуместни при нашия случай. Това ли казвате?

О.: Повтарям: професията ми не е да се занимавам с такива дела, мис Мейхъни. Уместността на доказателствата не е моя специалност.

В.: Но вие представяте доказателства на съдебното дирене.

О.: Вярно е.

В.: И представихте ли на мистър Сафелети всичките налични при вас доказателства?

О.: Не мога да отговоря точно с „да“ или „не“. Като съдебен следовател трябва да разгледам внимателно доказателствата, да подбера от тях и представя тези, които вярвам, че ще са полезни по случая. Това и направих.

В.: Запознати сте с кучешките косми от този случай?

О.: Запозната съм.

В.: Доколко специфични са кучешките косми... доколко индивидуални?

О.: Съществува многообразие от идентификационни характеристики, които специфицират животинските косми към определени видове животни и често към породи в тези видове.

В.: Но не към определени животни?

О.: Когато е налице специфична комбинация от идентификационни характеристики, тя говори с много голяма вероятност за определен индивид. Може да се направи аналогия с „Мустанга“ на Лъмбровски. Има „п“ броя „Мустанги“ в синьо и бяло по пътищата; от тях модификация конвъртъбл са по-малко на брой; от тях още по-малко се виждат наоколо през тази година например. А колко такива коли в синьо и бяло имат от лявата страна на бронята си лепенка „СПИРАМ БЕЗ ДА МИ ПУКА“? Виждате ли? Колкото повече идентификационни характеристики, толкова по-индивидуално.

В.: Да не би да имаше някакви подобни лепенки по космите от куче, мис О'Дейли?

САФЕЛЕТИ: Ваща Чест...

В.: Оттеглям въпроса. Можете ли да кажете на съда откъде добихте животинските косми за сравнение с онези, които открихте на местопрестъпленията?

О.: Не съм добивала животински косми.

В.: Откъде дойдоха те?

О.: Доколкото знам, са били събрани от полицейския участък „Сийсайд“, когато е бил арестуван Куин. Пристигнаха в лабораторията заедно с неговите дрехи.

В.: Как са били взети?

О.: Мисля, че се отрязани от козината на кучето.

В.: Мислите?

О.: Знам, че са били отрязани.

В.: Ваща Чест, отправям въпрос с какво законово пълномощие са били взети тези косми. Има ли заповед за обиск, която да определя, че за събиране на доказателства трябва да бъде претърсено куче на човек? Може ли щатът да покаже такава заповед? Напомням, Ваща Чест, за делото „Хора срещу Уейнрайт“. Върховният съд на щата отменил присъда относно контрабандна операция с камъни, считани за скъпоценни, тъй като тези камъни били внесени в страната в храносмилателния тракт на някаква породиста кобила. Митническите служители работили по нея без съответната заповед. Има ли заповед за сегашния случай?

СЪДЪТ: Мистър Сафелети?

САФЕЛЕТИ: Не знам да има такава заповед, Ваща Чест, но животното беше със заподозрения по времето на ареста. Ще трябва да прегледам „Хора срещу Уейнрайт“.

СЪДЪТ: Така ще направя и аз. Следователно, ще се въздържам от допускането това да представлява доказателство, докато го разгледам.

МЕЙХЪНИ: Защитата си запазва правото да призове този свидетел по-късно, Ваща Чест.

СЪДЪТ: Можете да седнете.

Свидетелския парад на Сафелети продължи чак до обедната почивка, но чувство на унило отчаяние обзе Дюит и го накара да

изпадне в лека депресия. Мейхъни интелигентно беше подбрала две основни теми за кръстосан разпит — неопитността на щатските експерти и процедурни елементи, засягащи самите доказателства.

Когато се върна след отчайващо трудния обеден час със своята сияеща и оптимистично настроена юношеска дъщеря, Дюйт се обади по телефона на таксиметровата служба и я изпрати да отиде на училище. Намери Сафелети в неговата орехова канцелария да прелиства „Хора срещу Уайнрайт“.

Той вдигна поглед от делото.

— Знаеш ли разните истории за Мейхъни и нейната бясна путка? Започвам да се съмнявам в тях. Имам странното чувство, че са измислени от разгневени жертви на нейните победи в съдебните зали. Но на кой му пука дали е така? Сече й ума на тази кучка, Джеймс. Как успява да измъкне разни незначителни и неясни неща и да ги представи като съществени.

— Разкъса Клеръ и мен на части.

— И изкара така, че Емануел да изглежда неопитен. Кучешки косми, Джеймс. Проклетият случай виси на някакви косми от куче и погълнат ключ. Исусе Христе, трябва да съм се побъркал!

— Само да можем да докажем връзката на Куин с Милър и, след като имаме мотива, ще бъдем много по-убедителни за действията му: убива двама души така, че да изглежда като сериен убиец, така че когато накрая убива този, когото всъщност преследва, той вече се губи сред купчината.

— Защо първо се е насочил към Лъмбровски? — попита Сафелети. — Мислил ли си над това?

— Разбира се, че съм мислил.

— И?

— Ниво на отговорност. Така го виждам. Лъмбровски беше там, когато стрелях, и вероятно Куин си е представил, че той има някаква роля в това. Но в действителност аз убих момчето. Знаем, че Куин, като сложен убиец, постъпва заплетено за странични хора. Така и трябва да е планирал действията си: оставил ме е за последно. — Дюйт замълча за малко. — И сега какво?

— Това, което сега трябва да направя, е да си върна на нея това, което тя направи с нас. Технически ще си мой асистент, Джеймс. Ако имаш някакви светли идеи, веднага ми ги казвай. Тук трябва да

помним постоянно едно нещо... Даниели не иска да е съдията, който ще иска този тип да се измъкне. Усещаш ли? Аз го усещам. Това е добър знак. Той очевидно ще се държи справедливо, ще е справедлив в наша полза. А и нещо друго работи за нас... Мейхъни печели дела наляво и надясно. Даниели я нарече Заек кръстоносец. По произход той е италианец; и аз съм италианец. Повярвай ми, това помага — погледна своя „Ролекс“. — Да тръгваме.

Мейхъни знаеше силата на силните свидетели. Защитата на Куин започна с една жена психиатър по професия, изискана, възрастна и солидна на вид, в средата на своите петдесет години, която говореше с величав английски акцент и носеше цвете на ревера си. Мис Мрамор. Да я слушаш да говори за Куин, все едно си представяш как някой описва захласнато реклами на „Марс“. Сафелети дори загуби основната нишка на мисълта си като актьор, забравил своите думи, и накрая спря посред едно свое изречение и седна на стола си победен.

Когато Мейхъни каза:

— Защитата призовава доктор Фредерик Харт, Ваща Чест — Мейхъни гледаше право в очите на Джеймс Дюйт и се усмихваше самоуверено.

Като експерт-свидетел доктор Фредерик Харт имаше необходимите реквизитни сребристи слепоочия, здрава челюст, кристалносини очи, бели зъби и носеше сако от вълнен туид с лакти от кожени парчета! След като се закле, той зае мястото си и си постави чифт очила за четене с рамки от черупка на костенурка. Пет минути Мейхъни преглеждаше препоръчителните му писма за свидетел пред съда. Човек би си съставил мнение, че тази легенда в своята професионална сфера е създала съдебно-следствените науки. Беше написал два учебника, които понастоящем се използваха, беше говорител на голям брой филми за полицейска подготовка — откъдето Дюйт помнеше гласа му, — беше работил с двете лаборатории на Министерството на правосъдието на разположение на ФБР в Куантико и Чикаго и беше хоноруван професор в УКЛА. Като директор на частна криминална лаборатория, наименувана скромно на негово име, неговите хора бяха осигурили доказателства за над седем хиляди отделни случая. Дюйт се попита на глас, отправяйки въпроса към Сафелети:

— Не мислиш ли, че тя ще го преведе дори през вода само и само да доведе докрай своя замисъл?

ПРЯК РАЗПИТ

НА Д-Р ХАРТ

ОТ МИС МЕЙХЪНИ

МЕЙХЪНИ: Доктор Харт, днес чухме показания, които засягаха съдебноследствените доказателства, намерени на въпросното местопрестъпление. Вие имахте ли възможност да се запознаете с тези доказателства?

Д-Р ХАРТ: Имах.

В.: С каква цел?

О.: Бях ангажиран от страна на защитата да изследвам наново и оцена всичките доказателства, отнасящи се до това разследване.

В.: Доказателства, събрани от полицията.

О.: Доказателства, събрани от полицията, както и доказателства, събрани от нашите собствени следователи.

В.: Това общоприета практика ли е?

О.: Така се правеше и преди. Такъв е нашият начин да се уверим, че нищо не е пропуснато. Искахме двойна проверка на веществените доказателства. Това е много специфично нещо, което иска специализирани усилия.

В.: Казано на езика на неспециалистите, можете ли да обясните пред този съд това, което сте открили?

Щом беше споменат съда, гласът на Харт изведнъж стана като на телевизионен проповедник.

О.: При всеки случай има голям обем доказателства и работа на криминалната лаборатория и разследващите е да се определи кое доказателство има стойност и кое не. Като се има това предвид, може да се каже, че в доказателствата на щата има някои несъстоятелности.

В.: Като?

О.: Най-напред трябва да се каже, че тъкан и нишки от растения от всякакъв вид, зеленчуци и така нататък, особено памук, се откриват в голямо изобилие на всяко местопрестъпление, което е съвсем типично и ние го отминаваме веднага.

В.: Казахте „тиично“. Можете ли да сте по-точен?

О.: Деветдесет и девет процента от случаите. А кучешките косми? Нека засегна въпроса с кучешките косми. Кучето на мистър Куин изглежда трябва съвсем да се забрави. Наясно ли е съдът, че всичките кучешки косми, открити по дрехите на мистър Лъмбровски, не съответстват?

Мейхъни показва копия на документи на Сафелети, после ги подаде на Харт и го помоли да ги идентифицира, което той направи.

В.: Това са таблици и диаграми на ДНК — така наречените отпечатъци за ДНК — с които се прави сравнение на кучешките косми, намерени на местопрестъплението на Лъмбровски. Те са от различни кучета.

Дюйт се наклони към Сафелети и прошепна:

— Това е удобен случай за теб. Наистина са провели тестовете, което означава, че ако сме прави, някои от космите наистина ще съответстват на тези от кучето на Куин. Това е показание по пропуск. Той ти показва само картите си, които иска да видиш.

Стегнатият окръжен прокурор веднага кимна. И написа в своя бележник с големи букви „ПЪЛНО РАЗКРИВАНЕ НА ТЕСТОВЕТЕ“.

Мейхъни извади още една диаграма за ДНК и я сложи на статива до другите. Върху листа бяха изобразени една до друга колони от малки черни кутийки една върху друга, всяка от които представяше специфичен ген.

В.: А това?

О.: А, да! Виждате, ето тук имаме съответствие.

В.: И можете ли да кажете на съда, моля, каква е тази втора диаграма? За косъм от куче е, доколкото разбирам?

О.: О, да, косъм от куче. Но този косъм от куче е бил открит по време на обиска на шерифа, извършен в частното жилище на детектива Джеймс Дюйт.

Залата зашумя. Дюйт седна напред и леко се наклони. Няколко репортери хукнаха към вратата.

В.: Казвате, че кучешките косми, открити по жертвата, са от кучето на детектив Дюйт?

О.: Да, точно така.

В.: Значи ако използваме кучешките косми за даване под съд и търсене на вина, тогава съществува възможност детектив Дюйт да е

виновен за престъплението, за което се обвинява мой клиент?

САФЕЛЕТИ: Възражение!

МЕЙХЪНИ: Оттеглям въпроса. Има ли други доказателства, които вашите следователи са открили, че не присъстват в докладите на щата, но които вие считате, че са съществени за този случай?

Д-Р ХАРТ: Да, имаше открити следи от борба. Докладите на медицинския екзаменатор потвърждават контузия по черепа на Лъмбровски. Има следи от кръв и косми в района на предните седалки на „Мустанга“, които предполагат, че главата на Лъмбровски може да е ударила покрива или някой друг железен елемент на колата. Освен това открихме кръв на трето лице върху предния край на седалката на шофьора.

В.: Трето лице?

О.: Кръвта е била от такава група, която не е нито на обвиняемия, нито на жертвата. Това е всичко, отбелязано в моя доклад.

В.: Каква е била кръвта на това трето лице?

О.: Група А, положителна.

В.: На Лъмбровски?

О.: О, положителна.

В.: Мистър Куин?

О.: АВ, отрицателна.

В.: Какво е това, което сега ви подавам?

О.: Изглежда е фотокопие от молба за назначение в полицейския участък „Кармъл“.

В.: И кое име е посочено отгоре?

О.: Джеймс Дюйт.

В.: И каква кръвна група е вписана?

О.: А, положителна.

В.: Благодаря ви.

Залата зашумя силно от разговори. Още двама репортери станаха и излязоха прибързано.

Мейхъни размаха листа хартия така, че да го видят всички. После постави всички фотокопия пред Сафелети и съдията.

— Неправилно дискредитиране, Ваша Чест! — възмути се Сафелети.

— Дискредитиране ли, Ваша Чест? — каза тя с невинен глас. — Аз се опитвам да сложа на местата им фактите по този случай и те да

бъдат истинни. Както бяха представени от щата, те са всичко друго, но не и истинни. Манипулирани са. Мисля, че това е съвсем очевидно. Всъщност имам намерение да докажа, че са били манипулирани, и причината, поради която са били манипулирани.

— Ваща Чест! — направо извика Сафелети и скочи от стола си.
— Трябва отново да протестирам срещу всичко това, което мис Мейхъни току-що каза и беше отразено в стенограмата. Тя манипулира съда, Ваща Чест. Умолявам ви да зачеркнете последното изречение.

— Отхвърля се — каза Даниели. — Изречението остава. Мейхъни поклати едното си ходило на крака нагоре-надолу от глезната и каза:

— Засега нямам повече въпроси.

Харт я погледна с умолителен и объркан вид. Сафелети видя това, наклони се към Дюйт и прошепна:

— Нещо става.

Уилям^[2] Сафелети започна своя кръстосан разпит на доктор Фредерик Харт с изненадващо силен и уверен глас.

РАЗПИТ НА Д-Р ХАРТ

ОТ АДВОКАТА НА ПРОТИВНАТА

СТРАНА МИСТЬР САФЕЛЕТИ

САФЕЛЕТИ: Доктор Харт, днес тук свидетелствахте, че посредством определяне типа на ДНК сте имали възможност да определите, че животинските косми — кучешките косми — намерени по облеклото на мистър Лъмбровски, не са били от същото куче като космите, които са били намерени на местопрестъпленията на Осбърн и Макдъф. Вярно ли е това?

Д-Р ХАРТ: Да.

В.: Някои от животинските косми, намерени по мистър Лъмбровски, или всичките тези косми?

О.: Някои.

В.: Добре знаете, нали, че лабораторията в Салинас е открила косми по мистър Лъмбровски, които според тестовете, извършени с тях, действително приличат на космите, открити при трите местопрестъпления?

О.: Знам.

В.: Открихте ли вие, докторе, или вашите хора, че животинските косми, взети от кучето на обвиняемия, в действителност приличат на тези от местопрестъпленията?

О.: Да, открихме.

В.: И въпреки това избрахте да не извършвате генетични тестове с тези косми. Вярно ли е или не?

О.: Вярно.

В.: Разбирам. Значи сте селективен във вашия избор кои доказателствата да тествате.

О.: Да.

В.: И въпреки това, преди съвсем кратко време вие обвинихте лабораторията в Салинас, че е селективна с доказателствата. Какво ви принуди да сте толкова селективен във вашия избор на доказателства, доктор Харт?

О.: По съвет от адвоката.

В.: По съвет на адвоката? Говорите за мис Мейхъни, нали?

О.: Да.

В.: Значи това е решение на мис Мейхъни? Мис Мейхъни ли ръководи вашата лаборатория, доктор Харт, или вие?

О.: Аз, но...

В.: Само отговаряйте на въпросите, моля. Ако ми потрябват уводни статии, ще поискам от вас. Присъстват ли тези резултати — тестовете, които пряко обвързват кучето на мистър Куин с местопрестъпленията — в съдебната зала?

О.: Не.

МЕЙХЪНИ: Ваща Чест, никакви подобни доказателства не са били признавани или представяни и следователно свидетелското показание за тяхното съществуване е просто празни приказки. Умолявам въпроса на мистър Сафелети и отговора на свидетеля да бъдат зачеркнати.

СЪДЪТ: Подкрепя се.

САФЕЛЕТИ: Ваща Чест, мис О'Дейли представи подобно доказателство. Всичко, което е открил доктор Харт, трябва да се представи пред съда. А го няма!

СЪДЪТ: Важи правилото за най-доброто доказателство. Възражението се подкрепя.

Сафелети погледна неодобрително Мейхъни.

САФЕЛЕТИ: Бяха ли намерени каквito и да е животински косми, въобще каквito и да са доказателства на местата на убийствата на Осбърн или Макдъф, които да замесват детектив Дюит в тези престъпления?

МЕЙХЪНИ: Ваша Чест, възражение. Неуместно. Това предварително дело не засяга пряко нито убийството на Осбърн, нито на Макдъф, а детектив Дюит не е този, който е обвинен в престъпления срещу щата.

САФЕЛЕТИ: Радвам се да чуя това, Ваша Чест.

СЪДЪТ: Отхвърля се. Интересува ме какъв ще бъде отговорът. Свидетелят ще отговори на въпроса.

Д-Р ХАРТ: Не.

САФЕЛЕТИ: И след като вече се знае, че мистър Лъмбровски и детектив Дюит са работили по един и същи случай повече от месец, не е ли възможно — просто възможно — че тези кучешки косми, които възстановихте и свързахте с кучето на детектив Дюит, са стояли там от месеци?

О.: Възможно е.

В.: Бихте ли казали твърде възможно? Според вашето мнение на експерт?

О.: Твърде възможно.

В.: Доктор Харт, казахте преди малко, че при всяко разследване има огромен брой тъканни доказателства, на които не обръщате внимание. Вярно ли е това?

О.: Приблизително това казах.

В.: Сега разбирам, че определена растителна тъкан е много обичайно да присъства на всяко местопрестъпление, но ако трябва да генерализирате, доктор Харт, кой е най-отговорен за замърсяването на мястото на престъплението със свои следи, освен извършителя на престъплението? Имам предвид и вашия учебник, докторе.

Сафелети отиде до масата на обвинението, взе учебника и го размаха във въздуха.

О.: Следователят, извършващ разследването.

В.: А, следователя. И нека видим, кой отначало беше разследващият следовател?

О.: Детектив Джеймс Дюит.

В.: Благодаря ви, докторе. Нямам повече въпроси.

МЕЙХЪНИ: Ваша Чест.

СЪДЪТ: Започвайте, мис Мейхъни.

ВТОРИ ПРЯК РАЗПИТ

НА Д-Р ХАРТ

ОТ МИС МЕЙХЪНИ

МЕЙХЪНИ: Бихте ли идентифицирали тези доказателства за нуждите на съда, моля?

Д-Р ХАРТ: Три торбички с доказателства, от които две са белязани като такива с материали от местопрестъплението на Лъмбровски и третата — от обиска на жилището на детектив Дюит.

САФЕЛЕТИ: Възражение! Споменатия обиск на жилището на детектив Дюит няма никаква връзка с този случай, Ваша Чест. Че всяко подобно доказателство може да попадне в съдебната зала...

МЕЙХЪНИ: Той има пряка връзка с този случай. Обискът беше утвърден от канцеларията на генералния прокурор поради доказателствата, открити на местопрестъплението на Лъмбровски.

СЪДЪТ: Отхвърля се. Продължавайте, мис Мейхъни, на собствена отговорност. Ако това е неправилно дискредитиране, не само това показание ще бъде зачеркнато от записа, но вашето представяне като справедлив и подходящ представител на ответника ще бъде поставено под въпрос.

МЕЙХЪНИ: Разбрано, Ваша Чест. И какво се съдържа във всичките тези три торбички с доказателства, доктор Харт?

О.: Ролка, маскираща лепенка и парче маркуч от местопрестъплението на Лъмбровски. И само парче маркуч от жилището на Дюит.

В.: Като съдебносъдебен експерт можете ли да кажете, че при външен поглед се забелязва някаква прилика между двете парчета маркуч?

О.: По цвят и диаметър очевидно са две различни по дължина парчета от един и същи маркуч.

САФЕЛЕТИ: Възражение. Това е свободно тълкуване, Ваша Чест. Били ли са тествани маркучите?

СЪДЪТ: Били ли са, доктор Харт?

Д-Р ХАРТ: Не в моята лаборатория. Не, сър.

МЕЙХЪНИ: Ваша Чест, като експерт-свидетел този човек може определено да даде своето мнение пред съда. Това е всичко, което исках от него. Той просто каза, че изглежда, че са от един маркуч.

СЪДЪТ: Възражението отхвърлено.

МЕЙХЪНИ: Защитата ще призове Хектор Рамирес.

ПРЯК РАЗПИТ НА

ХЕКТОР РАМИРЕС

ОТ МИС МЕЙХЪНИ

МЕЙХЪНИ: Вашите препоръчителни писма са изгответи от щата още преди, така че ще пропуснем този момент.

РАМИРЕС: Добре.

В.: Запознат ли сте с тази ролка маскираща лепенка?

О.: Да, запознат съм.

В.: Изследвали ли сте я професионално? И ако е така, с каква цел?

О.: Изследвал съм я. Детектив Рик Морн от полицейския участък в Сийайд поиска от техниците от лабораторията в Салинас да се направи лабораторен опит с цел да се определи самоличността на човека, чийто единствен отпечатък от палец беше проявен по вътрешната страна на колелцето, около което е навита лепенката.

В.: И вашата лаборатория установи ли самоличността?

О.: Установи.

В.: И как беше извършено това?

О.: Чрез нашата Автоматизирана Система за Латентни Отпечатъци. Това е система с компютърно сканиране, която запаметява по цифров способ особеностите на отпечатъка от пръст — извики, линии, примки и така нататък — и сравнява тези характеристики с отпечатъците в базата данни.

В.: И базата данни се състои от?

О.: Понастоящем базата данни на АСЛО във файлове има отпечатъци от всички осъдени престъпници в щата Калифорния от последните петнайсет години, всички държавни служители, лекари,

медицински сестри, работещи в детски градини и ясли, лабораторни техники, съдии, служители на изборни длъжности и още много. Значителна база данни.

В.: Значи отпечатъци от полицай биха се намирали там във файл?

О.: Абсолютно.

В.: Мистър Рамирес, бихте ли казал на съда самоличността на човека, чийто отпечатък от пръст е бил открит върху вътрешната страна на тази ролка, използвана за запечатване на прозореца на колата на Лъмбровски?

О.: Първо трябва да попитам как сте получили тази ролка маскираща лепенка, мис Мейхъни? Тази ролка беше...

В.: Само отговорете на въпроса, моля.

Дюйт се наведе към Сафелети, измъкна писалката от ръката му и написа с едри букви: „ЗАЩИТНАТА ВЕРИГА. НЕЩО НЕ Е В РЕД!“

О.: Отпечатъкът е на детектив Джеймс Дюйт.

— Какво? — почти изляя Дюйт от мястото си до Сафелети. — Мой?

В.: Ваша Чест, чухме показание от детектив Дюйт, че той не е докосвал по никакъв начин, което и да е доказателство вътре в „Мустанга“ на Лъмбровски, и че дори и да е докосвал, е носил медицински ръкавици. Дали да поискам да бъде върната и пусната за прослушване магнитофонната лента на съдебния магнитофон?

СЪДЪТ: Мистър Сафелети?

САФЕЛЕТИ: Щатът си спомня това показание, но възразява срещу тактиката на мис Мейхъни. Тя намирисва на нападение, не на защита. Детектив Дюйт ли се разисква тук или Майкъл Куин?

МЕЙХЪНИ: Както казах по-рано, Ваша Чест, защитата възнамерява да покаже умишлено пропускане на доказателства от страна на щатските свидетели и манипулация с доказателства. Маркучът, намерен в задната барака на мистър Дюйт, прилича по вид на маркуча при колата на Лъмбровски. Отпечатъкът от пръст на мистър Дюйт е единственият такъв отпечатък по ролката, маскираща лепенка. Мистър Дюйт и мистър Лъмбровски, според собственото признание на детектива, са имали антагонистични отношения. Доказателствата не представят ли едната и единствена история? И каква ще е тази история? Нямам други въпроси.

СЪДЪТ: Имате ли въпроси към този свидетел, мистър Сафелети?

САФЕЛЕТИ: Имам, Ваша Чест.

РАЗПИТ НА ХЕКТОР РАМИРЕС

ОТ АДВОКАТА НА ПРОТИВНАТА СТРАНА

МИСТЬР САФЕЛЕТИ

САФЕЛЕТИ: Имали ли сте случай през годините ви работа като детектив и по-късно като директор на лабораторията на Министерството на правосъдието по отпечатъци от пръсти, служител по разследването да замърсява местопрестъплението?

РАМИРЕС: Имел съм. Случва се постоянно.

В.: Дори когато отговорният служител твърди, че не е замърсил нищо?

О.: Толкова е лесно случайно да се остави отпечатък тук или там. Почти е невъзможно да не се остави. Изненадващо е как няколко местопрестъпления са останали незамърсени.

В.: Кажете ми за тази ролка с лепенка. Била ли е във вашата лаборатория за изследване?

О.: Да. Всъщност, доколкото последно знам, бяхме я дали в канцеларията на генералния прокурор. Не знам, че оттам са я дали на мис Мейхъни.

В.: Изглеждате изненадан точно сега, когато я видяхте. Защо така?

О.: Ние върнахме доказателствата в канцеларията на генералния прокурор вчера следобед. С оглед да се поддържа защитната верига, когато мис Мейхъни показва първоначално доказателството, тя трябва да покаже, както е реда, запечатания контейнер, в който е било транспортирано.

В.: Бихте ли разяснили тази защитна верига?

О.: Следваме стриктни правила за пренасяне на доказателството, за да е сигурно, че някой няма да се добере до него и да го подправи. Тези правила гарантират тази много добра „защитна верига“

МЕЙХЪНИ: Ваша Чест, аз не съм предявявала това доказателство. Просто помолих за мнение за извършените дейности.

САФЕЛЕТИ: Ваша Чест, моето становище е, че щом доказателството не е признато, значи показанието на свидетеля е

празни приказки. Щом защитната верига е била нарушена, тогава доказателството не трябва да се приема.

СЪДЪТ: Мис Мейхъни, можете ли да демонстрирате, че е била поддържана защитната верига?

МЕЙХЪНИ: Мога, Ваша Чест.

СЪДЪТ: Веднага ли? Моля, направете го, нека видим.

МЕЙХЪНИ: Контейнерът на „Федерал експрес“ е в моя кабинет...

СЪДЪТ: Значи не можете да го покажете?

САФЕЛЕТИ: Възражение. Още веднъж ще кажа: щом е така, всичко е празни приказки, Ваша Чест!

МЕЙХЪНИ: Ако съдът позволи...

СЪДЪТ: Съдът вече позволи. Всичките показания на доктор Харт и мистър Рамирес относно тази ролка лепенка и маркуча ще бъдат отменени и зачеркнати.

САФЕЛЕТИ: Благодаря ви, Ваша Чест.

МЕЙХЪНИ: Възразявам!

СЪДЪТ: Ще седнете ли, мис Мейхъни? Отменя се възражението ви.

САФЕЛЕТИ: Нямам повече въпроси, Ваша Чест.

СЪДЪТ: Още нещо, мис Мейхъни.

МЕЙХЪНИ: Защитата ще се оттегли в почивка.

САФЕЛЕТИ: Вместо наскоро представеното доказателство, щатът би искал още сега да се призове мис О’Дейли, Ваша Чест.

ПОВТОРЕН ПРЯК РАЗПИТ

НА МИС О’ДЕЙЛИ ОТ

МИСТЪР САФЕЛЕТИ

САФЕЛЕТИ: Мис О’Дейли, кой изследва местопрестъплението на Лъмбровски?

О’ДЕЙЛИ: Детектив Дюит събра част от доказателствата, детектив Морн — друга част. Аз събрах останалите. Лабораторията в Салинас е отговорна за почти всички анализи.

В.: Значи детектив Дюит не е работил по това доказателство сам?

О.: За Бога, не.

В.: Бихте ли казала, че детектив Дюит е следвал съответната процедура?

О.: Абсолютно. Той е педант по процедурата.

В.: Според вас опитвал ли се е детектив Дюит, по което и време да е, да изземе под свой контрол това разследване, от който и да е друг в лабораторията в Салинас, или по какъвто и да е начин да забрани никакво доказателство?

О.: Не. Това е абсурдно. Той следва стандартната процедура през цялото време. Няма нищо необичайно.

В.: Вие знаехте ли добре, че има разлика между кучешките косми и вълнените влакна?

О.: Знаех.

В.: Споменавахте ли всъщност за тези разлики пред мен?

О.: Да.

В.: И как реагирах аз?

О.: Не проявихте интерес.

Присъстващите в съдебната зала се засмяха.

О'ДЕЙЛИ: Имахме достатъчно голям брой относителни обстоятелства по този случай. Не ни трябваха повече.

САФЕЛЕТИ: На какво отдавате присъствието на други кучешки косми?

О'ДЕЙЛИ: На детектив Дюит, естествено. Той имаше куче. То вървеше с него навсякъде.

В.: И това не ви разтревожи?

О.: Да ме разтревожи?

В.: Че той може някак да е замесен. Точно това загатна съветващия адвокат на защитата.

МЕЙХЪНИ: Не съм загатвала никакви подобни неща, Ваша Чест. Просто разпитвах за доказателствата.

САФЕЛЕТИ: Радвам се да чуя това. Определено се надявам, че това ще бъде регистрирано в записа.

В.: Мис О'Дейли, къде се намира сега кучето на детектив Дюит?

О.: Кучето е мъртво. Беше намерено обесено в навеса в градината на детектив Дюит.

В.: Според вашето мнение на експерт, мис О'Дейли, би ли било възможно някой човек — да речем мистър Куин — да вземе парче

градински маркуч и маскираща лепенка...

МЕЙХЪНИ: Възражение!

В.: ... от този навес и да използва тази лепенка и маркуч при убийството на Хауард Лъмбровски?

МЕЙХЪНИ: Ваша Чест, възразявам!!

В.: Всъщност това не обяснява ли защо мистър Куин не е бягал от горящия хотел? Предполагам, че той е знаел чии отпечатъци от пръсти могат да бъдат намерени по маркуча и лепенката.

МЕЙХЪНИ: Въпросът е подвеждащ и...

САФЕЛЕТИ: Оттеглям въпроса, Ваша Чест.

Сафелети започна да крачи с бавни и отмерени крачки из залата. Спря пред Куин и го огледа замислено. Поклати глава отрицателно.

В.: Присъствието на други кучешки косми не ви ли разтревожи, мис О'Дейли?

И се обърна и я погледна в лицето.

О.: Не. Съвсем обичайно е за полицейските служители да замърсяват сцената на престъплението. Дори един толкова опитен служител като детектив Дюйт. Почти невъзможно е да не стане така. Толкова е обичайно и често срещано всъщност, че когато се обучават следователите, преминават подготовка как да намалят риска за това. Признавам, че когато за първи път открих нови влакна като веществено доказателство, се развълнувах. Но когато после разбрах, че са от детектива... е, такива неща се случват постоянно.

В.: Един друг въпрос. Вие и детектив Дюйт обърнахте ли се към мен относно това как ще се използва типа на ДНК в сегашното предварително дело?

О.: Да. Аз ви предложих да проведем такъв тест в някоя друга лаборатория, а вие отказахте.

Смях в залата.

В.: Така ли направих?

О.: Казахте, че типа на ДНК, на каквото и да е друго, освен на хора, не се използва в съда. Бяхте скептичен относно приемането от съда на това доказателство и обезпокоен от значителните такси, които се заплащат.

В.: Благодаря ви, мис О'Дейли. Нямам повече въпроси.

— Ваша Чест — изджафка Мейхъни. — Мога ли да ползвам само една минута, моля? Имам още няколко въпроса.

Не дочака за отговор и веднага бръкна в куфарчето си. Разрови се бързо из папка с документи. Намери нещо в нея, извади го, изправи уверено гръб, доближи се до седналата Клеър и й го подаде.

Увереността на Мейхъни разтревожи Дюит.

РАЗПИТ НА КЛЕЪР О'ДЕЙЛИ

ОТ АДВОКАТА НА НАСРЕЩНАТА

СТРАНА МИС МЕЙХЪНИ

МЕЙХЪНИ: Познавате ли тези снимки?

О'ДЕЙЛИ: Познавам ги. Това са снимки от местопрестъплението на Лъмбровски.

В.: Бихте ли прочела пред съда какво е написано на гърба на първата снимка, моля?

О.: Доколкото разбирам, написан е номера на случая, часът, че е убийство на човек, датата и че е мястото на убийството на Лъмбровски.

В.: Не са ли всичките снимки надписани по прилизително един и същ начин?

О.: Надписани са!

В.: Мис О'Дейли, космите и влакната по-вероятно със спортно сако ли биха били пренесени, или с дъждобран?

О.: Спортно сако.

В.: Не с дъждобран?

О.: Гладката гумирана повърхност на дъждобрана е малко вероятно да задържи косми и влакна... Може да задържи няколко чрез статично електричество, но не много.

В.: А бихте ли казала на съда какво е заснето на тези снимки, моля?

О.: Изглежда детектив Дюит.

В.: Изглежда?

О.: Детектив Дюит е.

В.: Не носи ли на тях детектив Дюит спортно сако? Такова, което може да задържи добре косми и влакна?

О.: Не съм сигурна.

В.: Защо не сте сигурна?

О.: Защото носи дъждобран.

В.: Благодаря ви.

Отново съдебната зала зашумя. Даниели извика да се пази тишина.

В.: Имам един последен въпрос към вас, мис О'Дейли. Обещах на съда, че ще стигна до мотивацията. Не сте ли била някога през последния месец романтично интимна с детектив Джеймс Дюит? С романтично интимна, искам да кажа, обхваната от, може би...

О.: Знам какво искате да кажете. Отказвам да отговоря. Става въпрос за неща от личния живот.

Клеър хвърли поглед към Джеймс; на лицето ѝ се четеше загриженост и гняв.

Мейхъни застана пред масата на защитата и се изперчи:

— Допускам, Ваща Чест, че връзката на тази свидетелка с детектив Дюит при събирането и анализа на доказателства от местопрестъплението на Лъмбровски и също наличието на интимна лична връзка с детектива, определен да разследва случая, съставлява конфликт на интереси, който вероятно може да ощети и издигне предубеждение при събирането на доказателства и следователно делото на щата, възбудено срещу моя клиент.

— Това не е вярно! — възрази Клеър.

Мейхъни каза с категоричен тон:

— На основата на това предубеждение аз настоятелно моля да се отменят всички обвинения срещу моя клиент и впоследствие той да бъде освободен!

— Възражение! — избухна Сафелети, скачайки на крака. — Ваща Чест, това е нищо повече от жалка ревност. Настоятелно моля съда да отправи следния въпрос към мис Мейхъни: Нейната атака към детектив Дюит чисто професионална ли е или е имало в близкото минало личен конфликт между двамата? По-точно имам предвид събота сутринта на четирийсети януари в полицейския участък „Сийсайд“.

— Какво?! — изпиця Мейхъни.

— Тишина, ред моля! — извика Даниели и потърси чукчето. — Къде по дяволите е чука — изгърмя той към съдебния пристав, който на свой ред се обърна към стенографката.

Сафелети продължи през настаналата врява в залата:

— Мис Мейхъни предяви претенции към детектив Дюит, Ваша Чест. Да дискутираме ли предубеждението? Тук днес, този следобед, не е време и място за разискване на светския живот на някой човек. Това са празни приказки и трябва да бъдат премахнати от записа.

— Ах, ти, шибано копеле! — изкрещя Мейхъни, стисната юмруци и стегнала ръце до тялото си.

Даниели намери чука и почти счупи дръжката му, бълскайки по плота на бюрото си.

— Тишина! — кипеше той. — Не искам ругатни в залата!

— Копеле! — повтори тя. Мейхъни не крещеше на Сафелети; тя гледаше във веселите, усмихващи се очи на Джеймс Дюит.

* * *

Даниели възстанови контрол над залата и после се захвана да чете бележки в продължение на почти десет минути. После вдигна поглед, свали очилата си и разясни информацията по делото, за да бъде записана както трябва. Накрая каза:

— Тази съдебна зала днес се превърна в цирк. Това е нещо, което много съжалявам и намирам за непростимо. Определено всички засегнати страни, включително аз, се провалиха в изпълнението на поставените си задачи. Защитата издигна тежки обвинения, засягащи детектив Дюит, и после вие, мис Мейхъни, имате наглостта да заявявате, че не сте искали да кажете, че го обвинявате в престъпление. Откровено казано, госпожице съветващ адвокат, това беше едно от най-ужасните театрални представления, които съм виждал някога в моите години на тази скамейка. Намирам подхода ви към детектив Дюит за коварен, неетичен и нечестен. Това е недопустимо поведение в моята зала. Що се отнася — продължи той, — до делото, възбудено от щата, то изглежда слабо и базирано предимно върху относителни обстоятелствени доказателства и слухове. Все пак би било безотговорно действие да се освободи обвиняемият в този момент, като се имат предвид сериозните обвинения и действителната фактологическа стойност на много от доказателствата. Следователно — продължи съдията, — съдът намира за недостатъчни доказателствата, за да се предяви обвинение в убийство първа степен.

Показанията на детектив Дюит, мис О’Дейли и други не показваха достатъчно на съда, че е налице достатъчно основание да се повярва в истинността на обвинението. Обаче, мистър Куин, въз основа на предишното искане на окръжния прокурор и по-конкретно висящите обвинения по палежа ще разпоредя да бъдете задържан под стража в областния затвор докато бъде насрочено следващото заседание по предварителното дело.

Веществените доказателства ще бъдат съхранявани в съда.

Обвиняемият ще бъде предаден под контрола на офиса на областния шериф в Монтерей. Ще бъде продължена гаранцията от един милион долара.

Заседанието се закрива — завърши той.

Дюит погледна към Сафелети с поглед, изпълнен с неверие.

— Загубихме ли?

Сафелети събираще вещите в куфарчето си.

— Да не би да си планирал загуба? — попита пак Дюит. — Заради това ли той беше готов с обвиненията за палеж?

— Винаги вземам предвид и непредвидими обстоятелства. В този бизнес трябва да се планира напред, Джеймс. Нали неискаме той да се измъкне оттук.

— Той е убиец, Бил.

— Не докато не го докажем — напомни Сафелети. — Слушовете, които чух, май излизат верни, Джеймс: ти ставаш обект на предварително дело със специален състав заседатели. Как мислиш това кара Даниели да се чувства? Утре сутринта отново подавам заявление за започване на предварително дело. Ще поискаме докладите на Харт и ще поръчаме наши тестове на ДНК. Ще го пипнем, Джеймс. Засега всичко е бюрократични спънки. Знаеш как е, и аз знам как е, и Мейхъни знае как е. Виж я. Лицето ѝ нали не ти прилича на лице на победата? Трябваше да се сети да дойде да ми се моли да избегне по-лошото. Сега обаче няма да ѝ отстъпя нито инч... твърде късно е. Опитвайки се да спечели всичко тук, тя просто натика своя клиент в самия ъгъл.

— Можем ли да го задържим по обвиненията за палеж? — попита Дюит.

— Ще видим — вдигна рамене Сафелети. — Заради теб обаче, се надявам адски, че ще успеем.

[1] Пета поправка на Конституцията на САЩ (1791 г.) никое лице не може да бъде заставяно да свидетелства срещу себе си... — (Бел.прев.) ↑

[2] Уилям — умалително Бил. (Бел.прев.) ↑

12
ТРАПЕРА ДЖОН

1.

В ранното приятно и спокойно утро Джеймс Дюйт накрая заспа. Беше буден цялата нощ. И пиеше. Пиеше от гняв, пиеше от самота, пиеше от отвратителните, отправени към него обвинения. Че можеше перверзно да се злоупотреби със системата му, изглеждаше най-голямото престъпление. Психическото му разстройство му беше помогнало да изпие повече от половината бутилка скоч и въпреки че цялата му глава пулсираше, когато изпадна в дълбок сън, истинската болка беше в сърцето му — болката от разбитата гордост. Никога преди не беше така унижаван в съдебна зала. Дори фиаското на Лъмбровски по предварителното дело срещу Милър, бледнееше в сравнение с това. Професионалните му способности да бъдат оспорени и отхвърлени и на практика обърнати срещу него самия, беше позор, който не можеше да понесе. Кипеше от гняв. Разбра много по-ясно защо Куин го беше посочил с пръст през нощта на пожара в мотела: Куин беше замислил да го хване в клопка много отрано. Убийството на Ръсти беше необходимо да се накара кучето да замълчи, когато Куин се е добирал до навеса и неговото изобличително съдържание. Дюйт и цялата система, която той представляваше, бяха манипулирани в изгода на Куин. Дюйт се почувства използван, измърсен, както би се почувствала проститутка, когато за първи път отвори длан да вземе парите. И все пак, в своето пиянство си позволи да види, че има и нещо красиво, свързано с неговото състояние: беше бутан да падне от ръба, но безнадеждността на положението му го вдъхновяваше. Щеше да разговаря с Куин. Като служител от следствието имаше това право. Можеше да го разпитва десетки пъти, ако се налагаше. Щеше да накара Куин да събрка някъде; щеше да открие къде се намира пукнатината във външно лъскавата и твърда повърхност на замисъла му и да вбие клин в нея. Щеше да добие надмощие. Неговата решимост, неговата непоколебимост бяха по- силни от всякога.

Взе си петъка свободен и отиде на пикник с Еми в Пойнт Лобос привечер, когато въздухът и цялото крайбрежие вече дишаха с полъха на промяната във времето, известявайки за идването на пролетта.

Не разговаря с адвокати, с изключение на Бил Сафелети, с когото разговаря няколко пъти. Не преживя наново десетки пъти предварителното дело. В продължение на два дълги дни просто се изключи от целия външен свят и се отдаде на своята дъщеря и своето отпускане. Релаксацията дойде в него много трудно. Намери се в битка със самия себе си — половината от него беше решена и се беше посветила на преодоляването на предизвикателството на Куин, а другата половина искаше да се откъсне някъде далече, да отстрани всичко в забрава. Успя да накара Еми да остави телефона изключен през тези два дни. Не искаше да бъде въвлечен пак в целия този водовъртеж от репортери, продуценти на телевизионни предавания с интервюта и разни любопитни. В понеделник сутринта вече беше сменил телефонния си номер без да дава да го публикуват в указателя. И Еми вече беше свободна да го включи отново. Номерът беше даден само на нейни близки приятели и в полицейския участък. Жivotът не се връщаше към нормалното си състояние — той се съмняваше, че някога ще стане така — но беше поносим, с други думи — можеше да приеме снизходително всякави подаръци, които биха му се давали.

Понеделник вечерта Клеър почука на вратата със студена вечеря за трима. Изядоха я, насядали около масата за кафе във всекидневната, докато гледаха по телевизията филм, който Еми беше решила категорично, че ще гледа.

Не споделиха нищо за предварителното дело. Към края на филма Дюйт се улови, че въобще не гледа телевизора, а гледа между тях двамата, седнали от другата страна на масата, чудейки се дали такова подреждане би могло да се установи на перманентен базис. Клеър, или жена като нея, никога не би могла да заеме мястото на Джулия, но дали щеше да си намери място тук? Дали Еми някога щеше да успее да се приспособи? А той?

Изпрати по-късно Клеър до колата ѝ, чувствайки погледа на Еми забит в гърба си, идващ от разделените щори. Клеър изглежда усети това, помисли си той, тъй като не направи никакво движение да го целуне или прегърне. Само го погледна уверено и спокойно и каза:

— Не се притеснявай. Бъди щастлив — всъщност цитираше думи от една популярна песен. После добави — Нещата изглежда сами ще се оправят. — Но не нейните думи или дори нейната утешителна усмивка бяха това, което привлече двамата по-близо тази вечер. Беше

нещо в нейните очи — една искрена загриженост, едно насырчаване, едно вдъхване на доверие, една себеотдайност, която го поласка, развлънува приятно и всели в него нещо, което липсваше в живота му през последните шест месеца.

Джеймс Дюит беше влюбен.

Във вторник, трийсет и първи януари, Джеймс Дюит бързаше към областния затвор, където го чакаше Бил Сафелети.

— Сигурен ли си за това? — попита Дюит като се срещнаха. Двамата стояха до стаята за разпити №С, която беше в един от офисите на шерифа на областта, намиращи се тук, в административната сграда на затвора. И двамата бяха скръстили ръце на гърдите си. Дюит беше със синя папийонка и имаше притеснен вид.

— Сигурен — отговори Бил. — Продължавам да се питам какво ще изкопчиш от това.

— Крисчънсън счита, че Куин ще се открехне, ако го накарам да говори.

— Аз не бих разчитал на това. Няма да успееш да го склониш към признание, Джеймс. Само си мечтаеш.

— Не очаквам признание.

— Сигурен ли си? Изглеждаш като че ли възнамеряваш да достигнеш до такова.

— Той ме изработи за убийството на Лъмбровски, Бил. Трябва да направя нещо.

— Разбирам.

— Разследван съм от специален състав съдебни заседатели, за Бога!

— Разбирам и това. Само се опитвам да те предупредя да не очакваш прекалено много.

— Този тип уби моето куче, отмъкна разни неща от навеса ми и после ги използва срещу мен. Уби и моята дъщеря. Разкъса живота ми на части, парче по парче. Очевидно е замислил всичко от самото начало. Какво ли друго е планирал? Какво още не знаем? Прав ли съм за всяко от тези неща? Това е важна информация от разследването му — за мен — дори за моето освидетелстване на предварителното дело със специалния състав заседатели.

— Съгласен. Но той няма намерение да признава нищо. Зарежи това. Откажи се.

— Въпреки всичко има неща, на които трябва да се отговори. Много. Такива типове като Куин може с по-голяма вероятност да се отворят, ако ги насочиш внимателно към трети човек и ги държиш далеч от първия човек, подтиквайки ги да вменят вината именно в третия. Както беше с Тед Бънди. — После добави: — Колко ли свободно пространство за действие ще ми остави Мейхъни? Не я виждам да ми даде да кажа нито дума.

— Задникът на Мейхъни е поставен вече на карта — обясни Сафелети. — Тя се прецака с неправилното получаване на доказателството от специалния състав заседатели. На генералния прокурор му е писнало от нея. Но въпреки това тя ще защитава пак Куин и го знае много добре. Не очаквай от нея да остави клиента си сам да се затвори в капан.

— Иска ми се да проведем срещата на четири очи.

— По никакъв начин. Можеш да разговаряш с Куин колкото пъти искаш, но без Мейхъни да виси до теб и чуе всяка дума няма да стане. Тя умираше за някой популярен очерк за нея. Сега, след като го има, ѝ се иска да не беше го имала. Може или да загуби, или да загуби много. Победата ѝ в съдебната зала беше непопулярна. Даниели сам ще се увери в това. Тя е много добра, Джеймс. Просто беше избрала грешна тактика. И сега внимава.

Двамата влязоха в чистата, обикновена стая за разпити. Дюйт откри, че Куин е объркващо симпатичен, дори в своя оранжев гащеризон и белезници. Масовите убийци като че ли трябваше да приличат на Харви Колет, а и да действат като Харви Колет. Куин приличаше и действаше като добре възпитан випускник на колеж. Мейхъни изглеждаше обикновена и преуморена, като жена на средна възраст без своя грим. Хвърли на Дюйт злобен поглед и прокара пръсти през косата, за да оправи прическата си ѝ с неуверено движение на ръката, което той не беше очаквал. Долови в нея огнено неспокойствие, смекчено от неохота — дете, осъдено да седи в ъгъла и да гледа.

— Мис Мейхъни — каза той в поздрав.

Тя кимна в отговор.

— Нямам какво да ви казвам — каза направо Куин на детектива, преди Дюйт още да е седнал. Сафелети седна на съседния стол до

Дюит. Не погледна към Мейхъни; вниманието му беше приковано към човека в оранжевото облекло.

— Напротив, имате — каза му Сафелети.

— Нямам — изстреля Куин.

— Обяснихте ли му? — Сафелети попита Мейхъни.

Попита без да отдели поглед от заподозрения.

— Да. Моят клиент не проявява никакъв интерес да преговаря за други неща, освен за смъртната присъда...

— Той е убиецът — каза Куин, забивайки поглед в Дюит и изпъвайки неблагоприлично врат с изражение на леко отвращение на лицето.

Дюит погледна със святкащ поглед Сафелети. Никой не му беше казал, че е имало предложение да се изоставя преследването на смъртно наказание. Адвокатите си играеха игри, които Дюит никога нямаше да прости. Но в този особен момент нямаше никакво време да спори със Сафелети.

— Убиецът ли? — попита той Куин.

— Ти уби момчето.

— Да — отвърна Дюит с категоричен, тежък глас. — „Момчето“, което уби моята жена. Точно пред очите ми. И пред очите на моите дъщери.

— Точно пред моите очи, искаш да кажеш. По това време бях под ключ, Дюит — друга грешка — и го видях по телевизора. Цветно. Показаха го забавено. Показваха го няколко дни. Знаеш ли на какво приличаше? Притисна го в ъгъла. Какво очакваше от него да направи?

Дюит избухна в гръмогласен смях, но след малко спря. Беше лудост да спориш с луд човек. И то с двама такива до теб.

— А какво ще кажеш за самоубийствения убиец? — попита все пак той. — А?

— Казах ти: нямам какво да казвам.

— Защо този човек ще убива двама души, преди да убие Лъмбровски? Защо просто не убие Лъмбровски? Не е глупав този убиец, нали?

Куин продължи да мълчи. Беше забил поглед в Дюит. После каза:

— Ще си платиш, Дюит. Рано или късно ще си платиш. Знаеш ли защо поисках тази среща?

— Не. Защо? Просто разговаряхме затова.

— Защото исках да те видя. Просто, нали?

— Първите двама, за да провериши капана ли бяха? — попита детективът. Крисчънсън беше информирал Дюит по телефона, че по миналото на Куин може да се съди, че винаги е проверявал внимателно своите капани, преди да тръгне подир плячката си. Беше достигнал до заключението, че както Осбърн, така и Макдъф може да са били не нещо друго, а суhi тренировки преди опита да се улови в капана Лъмбровски. Начин да се провери ефективността на мотелската стая срещу бягство. — Или просто защото той се нуждаеше от стръв?

— Ти не слушаш. Твоя тип никога не слушат.

— Какъв е моя тип?

— Невежа. Обслужващи себе си в името на обществената служба. Иронично, нали? Казваш, че аз съм убиеца. Без никакво доказателство. Ти си признат убиец, а продължаваш да се движиш свободен. Аз съм невинният, а съм в белезници. Къде е справедливостта, Дюит? Как може да бъде така? Ти уби моето момче и току-що го призна.

Мейхъни се намеси:

— Мистър Куин! Моля ви да...

— Тихо! — изстреля Куин. — Знам какво правя.

— Не мисля така — протестира тя.

Куин я изгледа отвисоко с втренчения си поглед. Мейхъни се облегна в стола си и погледна Дюит уплашена и изпълнена с неверие.

— Много добре — каза тя.

— Защо някой като този ще се притеснява с Осбърн и Макдъф?

— попита Дюит.

— Притеснява? Това не е притеснение — каза Куин с лека усмивка. — Ти не оценяваш някои неща, които аз и Ястrebово око можем да оценим. Това е всичко. Повярвай ми, това не е притеснение. Това е голямо удоволствие за някои хора.

— Значи хора като Ястrebово око биха се наслаждавали на такова нещо. Това ли искаш да кажеш?

— Биха се наслаждавали много. Да. Това не е притеснение.

— И биха ли били Осбърн и Макдъф полезни за него?

— Да кажем например, че Ястrebово око възнамеряваше за първия да изглежда като самоубийство. Да кажем също, че

възнамеряващ първия да е от полза по-късно като средство да примами Лъмбровски на среща. Би ли счел това за полезно?

— Така ли е щяло да стане с него?

— Пропускаш по-голямата картина, Дюит.

— Мотивацията — каза Сафелети.

Куин се опита да подчертава думите си като вдигне пръст, но белезниците му попречиха и след като завързаните му ръце спряха рязко след неуспешния опит, лицето му се изчерви и по него се изписа силен разстройващ гняв.

— Точно така — каза той. — Тъй като смисълът е, че само един от вас е бил за убиване, а другия да бъде оставен жив. Всеки план е управляван от ограничаващите го фактори. И този не беше по-различен.

— Смъртта е най-лесният изход — продължи той, сега обърнал лице към Сафелети. — Познавам страданието.

Страданието е далеч по-силно наказание от смъртта. Смъртта е мир и спокойствие. Този човек няма намерение да даде спокойствие на Дюит, нито намерение да продължи по-нататък, след като веднъж работата е свършена. Този човек също познава тъмната на пустотата, необятната пропаст на самотата, която се нарича баща без неговото дете. Това е един безкраен, безмилостен студ, потискащ, хапещ студ. Той трябва да бъде преживян, за да бъде разбран. Този човек намери топлота в идеята за раздаване на правосъдие, но щом делото бъде завършено, няма вече да има никаква причина за него да живее. И той ще потърси утехата на вечния мир.

— Правосъдието не е нещо, което да бъде раздавано — направи забележка Сяфелети със саркастичен тон. — Тази представа е абсурдна.

Дюит се намръщи на прокурора. Тъкмо Куин се беше отпуснал и започнал да се разкрива, а забележката на Сафелети видимо смущи човека.

— Значи Осбърн — каза Дюит, — е трябало да изглежда като самоубийство.

— Проблемът при теб, Дюит, е че си пъхаш носа там, където не му е мястото. Имаше ли някакви доказателства срещу Стивън? Абсурд! Стивън беше невинен, но въпреки това ти и Лъмбровски имахте някакви доказателства. Абсурд, нали? После казваш за първия... че

било убийство. Този човек, който обсъждаме, те е чул да те цитират по телевизията. Не че не е предвиждал каквото и да е изненади пред себе си, напротив, определено е предвиждал; но щеше да е много по-лесно... Много по-просто...

— Мисля, че това е достатъчно, Майкъл — прекъсна го Мейхъни.

— Прекъсвате ни — каза сърдито Дюит.

— Казах достатъчно — отговори Куин, получавайки подкрепа от изражението на Мейхъни.

— Съвсем достатъчно — каза Мейхъни.

— Просто се надявам да разбереш, Дюит, че не е свършило докато наистина свърши. Има различни действащи сили, които още дори не си започнал да усещаш. — Погледът му премина през детектива, като че ли Дюит го нямаше тук. — Запознат ли си с работата на Джон Драйдън? С „Абсалом и Ахитофел“? — И цитира от нея:

Колко мъчително те моя страх със жалост пипат!

Пази се от яростта на търпеливия човек.

Закон за него трябва; законът нека неговия лик разкрие.

— Ти искаш закон? — продължи той. Аз ще ти дам закон. Не от книгите. Не от съдебната зала. Говоря за законите на природата. Това са неща по-големи от всички нас. Този човек, за когото говорим... той е търпелив човек, Дюит. Много търпелив. Пази се от яростта. Удивително търпелив. И може да се приспособява. Много бързо. Добрият план е този, който върши работа. Той е единственият закон, на който той се подчинява. Пази се от яростта, Дюит. Никога не си познавал такава ярост, такава решимост. Тъмнината ще те намери, Дюит. Тъмнината ще отнесе всичко със себе си. Тъмнината е непоносима. За теб тя е неизбежна. Няма да можеш да спиш, няма да ядеш. Тя открадва незабелязано всичко. Изсушава твоята душа от всичко смислено. Открадва абсолютно всичко.

След това Куин замлъкна и въпреки че още десетина минути Дюит и Сафелети се опитваха да го накарат да продължи, двамата

накрая се отказаха и излязоха от стаята. Дюит извади от вътрешния си джоб миниатюрния касетофон, с който беше направен запис на разговора, погледна го и пак го прибра.

— Той си мисли, че Мейхъни ще го измъкне — каза Джеймс. — Мисли си, че още има шанс да ме спипа. Май греши, доколкото разбирам?

— Палежът струва най-малко две години, Файър Маршал казва, че случаят е добър. Останалото зависи от това, какви материали ще съберем в досието. Чувствам се оптимист за това. Що се отнася до твоето замесване... може би е по-добре предварителното дело с теб да ми не първо, за да се изчисти атмосферата. Ще чакаме и ще видим.

— Той никак няма да помогне на моя случай, това е повече от сигурно. Той си има план. Иска да ме спипа в капана си.

— Няма, но и ние знаем какво да направим — Сафелети протегна ръка за довиждане. — Ще съберем нашите пословични усилия, ще съберем материали каквито трябва и ще подгответим финалната смъртна атака. Майкъл Куин си мисли, че знае много неща за тъмнината, но май има още много да научи.

— Може би — каза Джеймс Дюит. Пусна ръката му и се отдалечи със съвсем различно от неговото чувство, което просто обръщаше вътрешностите му. Имаше някакъв отблъсък в погледа на Майкъл Куин. Обезпокоителен отблъсък. Такъв, който плашеше Джеймс Дюит.

Тази нощ беше буден сред тъмнината наоколо.

2.

Куин се питаше дали Дюит е разбрал неговото послание. Мислеше се за толкова брилянтен. Да, брилянтен удар беше това признание, тази „изповед“. Глазурата на тортата. Истинско предвещание. Беше взел своето решение веднага, след като видя вътрешностите на областния затвор и разбра, че нощем на пост са само двама от охраната. Човек трябваше да благодари на своите щастливи звезди, че хората си стискаха толкова много парите — хората предпочитаха да си направят някой тъп кеф, отколкото да знаят, че има трима стражи, които не вършат нищо нощем в техния областен затвор.

Той вече не беше Майкъл Куин; виждаше себе си като Трапера Джон.

Трапера Джон свали единствения чаршаф от твърдия дюшек и захапа края на плата. Закъса го и след това продължи с ръце докато откъсна тънка дълга ивица. При четвъртото си захапване предният му зъб се пукна и той почти извика от болка, но в последния миг се сдържа. Стисна зъби, дишайки задъхано, и започна да си свири. „Свири си докато работиш.“ Помнеше филмите на Дисни от времето, когато Стивън беше малък.

Трийсет минути по-късно целият чаршаф беше нарязан на триинчови ивици. Започна да завързва краищата им, изработвайки така едно дълго „въже“. Бяха изминали седмица и три дни от разговора с Дюит — напълно достатъчно време страхът му да се слегне. Беше се държал като затворник образец; навсякъде просто улесняваше охраната в дейността им и не ги караше да се притесняват от нищо. Но мислеше постоянно за капана. Той трябваше да бъде внимателно подгответен. Можеш да хванеш всичко в капан, ако заложиш каквато трябва стръв.

Грешката, която беше направила областта на щата, беше, че подготвяше своите млади новобранци в затворите. Тази вечер беше русото хлапе, което беше просто чудесно. Поради цял комплекс от причини трябваше да бъде тази вечер.

Разбра, че сега е около шест часа. Смяната се сменяше точно като по часовник — още една от техните грешки: предсказуемостта. Русото хлапе щеше да мине за проверка след около половин час и да донесе таблата с вечеря. Чудесно.

Кuin съблече оранжевия си гащеризон. Уви началото на „въжето“ около едното си бедро, по-нататък премина върху другото. Продължи така нагоре и уви трета част под мишницата и върху рамото. Облече си пак затворническия костюм и затвори ципа му. Да направи примка беше много лесно: беше правил безброй примки в своето време. Надяна примката на врата си и я завърза здраво за намотаното въже така, че да стърчи достатъчно дълъг свободен край. Илюзия, ключът към всеки капан. Сега въпросът беше да се изкачи на мястото си за спане и да успее да завърже този свободен край около порцелановата арматура на лампата, намираща се в средата на тавана. Направи широк хлабав възел и го затегна около нея както трябва. Наведе се и отпусна теглото си. Издържа го. Чудесно. Висеше на тавана, а всъщност теглото се поемаше от намотаното въже. Набръчка устни и се напъна силно като при голяма нужда, изтласквайки така всичката кръв, която можеше да изтласка, в лицето си. Прави така няколко минути и докато чу русото хлапе да отваря решетъчната врата в края на коридора, знаеше, че лицето му е адски мораво. Тогава се отгласна съвсем леко от леглото си и се остави да увисне изцяло на въжето. Почувства как ивиците чаршаф стягат бедрата, прекъсвайки оросяването с кръв, но издържат добре теглото му. Примката около врата се оказа с чудесна дължина: достатъчно стегната, за да опъне врата му и подсили ефекта от тъмночервеното му лице. Килна глава на една страна като за последен щрих, ококори очи и изплези език. Отворените очи бяха добър елемент — какъв щрих! — можеше да вижда всичко, което става.

Хлапето достигна килията, надникна вътре, видя го и веднага заработи с ключа. Красотата на неопитността.

— Хари! — извика хлапето. Малко усложнение, но нямаше такова нещо, с което Трапера Джон да не може да се справи. Момчето влезе в килията; вратата беше широко отворена. Веднага дойде до трупа и погледна нагоре. — Леле Господи! — каза то загубило дъх и глас, виждайки това лице и език.

Трапера Джон го ритна в слабините възможно най-силно. Хлапето зяпна, останало без въздух, и приклекна пребледняло без да може да издаде нито звук. Трапера Джон се подпра пак на леглото, отвърза въжето от порцелановата арматура и падна на пода на килията. Веднага ритна момчето в лицето и после смаза ребрата му и гръдената кост с удар с коляно надолу, отпускайки с всички сили пълната си тежест. Хвана главата му за косата и я удари силно в пода. После издърпа трупа под леглото и взе ключовете от него. Единственото умно нещо, което правеха, беше, че оставяха охраната невъоръжена.

Изненадата беше неговото най-силно оръжие. Почака докато чу Хари да приближава тичешком и изскочи в коридора точно срещу него. Хари спря рязко вцепенен. Трапера Джон се считаше за много добър в ударите с крак от място. Ташаците на другия бяха футболната топка. Хари падна. Трапера Джон смаза и неговите ребра.

Адаптацията беше ключът към оцеляването.

Главата на Хари просто се пукна, когато удари със замах и нея в пода. Домъкна го в килията. Униформата на Хари му стана добре и това беше добро начало. Това, което трябваше да направи сега, беше да намери онова хлапе Били Талбо и да извърши последното действие. Истинско предвествание.

Шоуто започваше!

* * *

Оказаха се много по-добри, отколкото си беше представял. Единствените оръжия, които можа да намери, бяха огнестрелни. Беше разчитал на помощта на пистолет при своето бягство, въпреки че нямаше никакво намерение действително да го използва. Сърцето му биеше силно от вълнение. Най-накрая щеше да се разплати с Дюйт. Сега нищо не можеше да го спре. Времето му беше ограничено, изборът — ограничен. Ако всичко свършеше с истинско шоу, щеше да има пистолет за Еми Дюйт, въпреки непоносимата му реакция на гледка с кръв. Но в този късен момент неговата реакция нямаше да бъде от значение — това наистина щеше да е последният акт и за него нямаше да има какво да прави повече. Да, нямаше да има вече затворнически килии — беше се наситил на това. Да бяга? Да се крие?

Не можеше да става и въпрос. Знаеше добре как мисълта да се разплати с Дюит го беше държала жив през последните няколко месеца, как се беше хранил от нея. Нямаше никакво желание да предостави на Дюит разкоша от очаквано отмъщение. Остави всяка клетка на Дюит да се просмуче от тъмната през останалата част от живота му. Остави го да страда, както само може да страда останал — без деца баща.

Нямаше намерение да се мотае наоколо с огнестрелно оръжие в ръка, макар и в униформа. Не, трябваше да импровизира. Отново. Тази вечер Дюит трябваше да е в аквариума. По едно и също време баща и дъщеря щяха да са на едно и също място. Щеше да има тълпа. Шоу. Надяваше се, че условията можеха да са същите като по време на убийството на Стивън. За Майкъл Куин в тази мисъл имаше поетична справедливост. Това, от което имаше нужда сега, беше да установи контрол над ситуацията още от самото начало, да поддържа надмощие.

Били Талбо беше ключът към осъществяването на неговите намерения. Той щеше да знае със сигурност къде беше Еми Дюит. И ако се наложеше, щеше да бъде използван, за да я подмами. Беше уместна стръв. Вечерите в аквариума хлапаците прекарваха в пущене на балкона за наблюдение, намиращ се на третия етаж. Момичетата пушеха цигари; Талбо пушеше марихуана.

Отзад му бяха оставили радиокола. Грижовно от тяхна страна. Можеше да я използва, но само за кратко — можеха да дойдат да я потърсят. Имаше само два комплекта ключове, за да пробва. Още вторият ключ влезе добре и запали двигателя. Потегли. Талбо също предлагаше разрешение на въпроса с неговия превоз. Имаше малка буйна червена кола, която не се отличаваше въобще от останалите коли. Просто разрешение за прости проблеми.

3.

Джеймс Дюит се радваше на присъствието си отново в аквариума, радваше се, че животът му се връща отново в нормално състояние. Отговаряше на въпросите на бледите туристи ентузиазирано, оживено и с толкова подробности, с колкото рядко беше украсявал думите си. Разкриваше докрай знанията си за Гората от водорасли и нейните обитатели. Костенурката „Мила“ въртеше педалите си край него, премествайки огромната си къща през слънчевите въртящи се води на Кралството на съомгите, не обръщайки внимание на тигровата акула, тръгнала напред, отворила ужасните си челюсти като че ли казваше нещо. Дюит притисна лице о дебелото стъкло и в отговор също й се озъби. Но тя не прояви интерес, поклати се встани, изви се и изчезна сред водораслите по-нагоре.

Не мислеше за предстоящото предварително дело по освидетельстване в присъствието на специален състав съдебни заседатели, не се притесняваше от огромния обем работа, с който трябваше да се справи. Въщност, по настояване на Еми, тази вечер беше оставил своя пейджър вкъщи, когато излязоха. Нямаше никакво желание да бъде въвлечен в някое незначително разследване както често се случваше по всяко време на деня и нощта. С Куин трябваше да работи някой професионалист. Той не считаше със сигурност убийствата за самоубийства и след всичко преживяно досега чувстваше, че много голям обем от извършената от него работа в участъка е незначителна по същество. След като се беше занимавал с трите убийства, едно откраднато портмоне или липсващ велосипед му изглеждаха съвсем тривиални проблеми. Трябваше да преодолее този поведенчески проблем ако някога трябваше отново да вземе присърце работата си и започне да я върши както трябва. Вече не вярваше в системата. Беше я видял с очите си как се проваля. Трябваше да превъзмогне това, ако искаше да продължи да е детектив.

Вече няколко минути никой не го притесняваше. Тази вечер гостите бяха малко. Погледна часовника си: Еми и Брайър тъкмо

трябваше да свършат своето Таекуондо. Трябваше да дойдат всеки момент. Това щеше да оживи мястото около него.

4.

Кuin напусна радиоколата, паркирана сред стотиците коли на главната улица в търговската част на града, и се насочи към големия „Пазар музикални звуци“, чувствайки се напето в униформата на Хари. Хората го поглеждаха с респект. Не беше чудно, че униформените ченгета бяха толкова наперени: те бързо се главозамайваха от това. Беше си сложил огледалните слънчеви очила на Хари и неговата фуражка и се притесняваше да не би снимката му да е била стояла по първите корици на списанията от последните дни. Но едно хубаво нещо имаше в новините: оstarяваха бързо. Вчерашното убийство се заменяше от атентата със самолета днес. Униформата пък си имаше съвсем друго хубаво нещо: тя беше последното място, където човек поглеждаше, търсейки лицето на обвинен убиец.

Еми Дюйт му беше основна мишена още от самото начало и я беше проследявал доста дълго. Беше разbral всичко, което трябваше да се разбере. Единственият човек, който я контролираше — освен нейния баща — беше Били Талбо. Талбо щеше да бъде чудесната стръв. Талбо щеше да примами и отдалечи Еми от аквариума.

Предсказуемостта беше много хубаво нещо. Както се очакваше, тук беше Талбо и неговите хулигани, струпали се около някакво младо дългокрако маце, вероятно проститутка, опитващи се да я впечатлят с техните познания за записите хардрок. Това, което Kuin беше установил с голяма сигурност през последните няколко месеца, беше, че един от бандата на Талбо работеше тук през повечето вечери. Не беше абсолютно сигурен, но вярваше, че правят търговия не само с музикални касети, плочи и тъй нататък, когато мениджърът не е наблизо. Именно това обясняваше популярността на мястото и наличието на постоянно мотаещи се наоколо хора.

— Уилям Талбо — попита Kuin.

Когато Талбо видя униформата, по лицето му премина някаква бърза конвулсия, като че ли току-що беше ударен.

— От офиса на шерифа на област Монтерей — продължи Kuin.

— Виждам.

— Бихме искали да разговаряме малко с вас. Бихте ли дошъл с мен, моля?

— За какво става въпрос?

— Притежавате червен „Форд Ескорт“, нали?

— Да.

— Полицейска работа. Не съм упълномощен да го обсъждам с вас.

— „Не съм упълномощен да го обсъждам с вас.“ — подигравателно го имитира Талбо. — По-добре го обсъди.

— Можем да направим това по два начина, хлапако. Със или без белезници, о’кей? Изборът е твой.

— Само не ме стряскай. Какви са обвиненията?

— Няма обвинения, Уилям. Казах ти, засега искаме само да поговорим с теб относно управлението на твоята кола. Искаш да си запазиш книжката, нали, Уилям? Но сам си пречиш и това въобще не ми харесва. Да не мислиш, че ще си играя на бавачка на бебета?

Един от приятелите на Талбо го подканя да тръгне.

— Тогава да тръгваме — каза той на Куин.

Когато излязоха навън, Куин му каза:

— Заведи ме до колата ти, моля те.

— Защо?

— Уилям, ако си гражданин, който съблюдава закона, караш автомобила си както се изисква в града и знаеш правилника за движение по пътищата, тогава няма от какво да се беспокоиш.

— Да не би нещо със застраховката ми? Баща ми наистина я поднови, не е ли така?

Куин не отговори. Правеше всичко възможно да потисне усмивката си. Кука, корда и тежест. Достоверността беше ключът към словесния капан: да играеш роля и да се вживееш в нея. Почувства се чудесно.

Преминаха покрай колите на големия паркинг и достигнаха „ЕскORT“ на Талбо.

— И сега какво?

— Отвори я, моля.

Докато Талбо отключваше с ключа Куин бързо се огледа наоколо. Чисто. Вратата се отвори.

Куин сграбчи Талбо за косата и удари рязко главата на момчето през челото в ръба над вратата. Талбо се зашемети леко, почти изгуби съзнание и той го набута вътре на предната седалка до шофьора и сам се намести зад волана. Сграбчи момчето за дихателната тръба и стисна силно. Малко по-силно и можеше да го убие. Но не искаше да го прави, не, не още.

— Тръгваме на малко пътуване. Ще си помагаме ли един на друг? — Хлапакът кимна. — Няма да се опъваш? — Още по-приятно, категорично кимване. — О'кей — каза той и извади белезниците на Харви от пояса си. — Клякай пред седалката, обърнат назад, и изпъвай ръце напред върху нея. — Освободи гърлото на Талбо. Като послушно детенце той се спусна и приклекна в малкото пространство пред седалката, обърнат към нея.

Талбо веднага протегна ръка под седалката. Куин реагира инстинктивно, чувствайки неочекван проблем. Сви крак готов за удар. Малкият пистолет се показва в ръката на хлапака насочен право в очите на Куин. С ходилото си той успя да го извърти толкова бързо, че Талбо се простира в гърдите. Тялото му потръпна силно, отпусна се на седалката и притихна. Колата се изпълни с миризма на изпражнения. Кръв! Куин се вцепени парализиран от гледката. Повдигна му се. Малки капчици кръв капеха от малкия пръст на Талбо. Продължиха да капят около минута, след което спряха. Мъртвите не кървят.

Накрая Куин отдели очи от трупа. Познаваше смъртта достатъчно добре. Но въпреки това продължаваше да държи опънатия си крак върху трупа. Включи фаровете, включи на задна скорост и после вдигна крака си от момчето. Наведе се да вземе пистолета от него.

Спечели малко, загуби малко. Адаптира се. Поддържайки хладнокръвие. Тъпото хлапе беше умряло и объркало плановете му. Пак обаче в ръцете му попадна пистолет. Може би съдбата му казваше нещо. Еми всеки момент щеше да тръгне към аквариума. Май Талбо не му трябваше, в края на краищата. Пистолетът щеше да го улесни.

Навярно можеше да го свърши сам.

5.

Точно в момента, когато Майкъл Куин спираше „Форд Ескорт“ на вънния паркинг до аквариума на Монтерей, пейджърът на Джеймс Дюит на шкафа в неговата кухня започна да издава своите звуци. Жалните пискливи електронни повиквания отекваха нечути от никого в празната стая.

Пискливият глас на члена на управителния съвет Синтия Чатърман почти стресна Дюит, идвайки отзад, и той почти подскочи, обръщайки се.

— Търсят те по телефона, Джеймс. Някакъв мъж, казва че е спешно. Прехвърлих линията...

— Кажи му, че идвам веднага, Синтия. Не прехвърляй линията никъде. Ще вдигна слушалката в гишето за информация след минута.

— Каза, че е спешно.

— И още как! — отвърна той.

— Джеймс? — учуди се тя.

— Не е спешно, Синтия. Не се притеснявай — каза той, преминавайки с дълги бързи крачки покрай нея. Побутна я към информацията и после почти се затича към нишата със стенни телефони с монети до входа за персонала, очаквайки всеки миг да прехване Били Талбо, тръгнал вероятно срещу него. Когато достигна телефоните обаче, видя, че слушалката на никой от тях не виси свободна. Само един се използваше от някакъв дебел мъж с голяма хавайска риза и широк полуспортен панталон до колената. Господи, отново го бяха направили на глупак. Нямаше съмнение, че този път Талбо е използвал друг телефон — в магазина за подаръци или някой външен, може би.

Знаеше адски добре, че няма да се обади никой в слушалката, която Синтия Чатърман държеше да му подаде. Когато се опита да я подмине и продължи, тя му извика:

— Много е разстроен и притеснен, Джеймс. Казва, че е от офиса на шерифа. Настоява, че е много спешно.

Споменаването на офиса на шерифа на Монтерей спря веднага Дюит. Спешно. Последният път, когато беше чул тези думи, Анна беше оставена да умре. Еми и Брайър бяха пристигнали само преди няколко минути. Сега се намираха някъде на горните етажи. Едва ли беше нещо, свързано с Еми. Ами ако...

Приближи се бавно, тежко до гишето за информация, задържал поглед върху слушалката като човек, очакващ лошо послание. Взе я от Синтия и я притисна до ухото си.

— Дюит — каза той.

Пресипнал глас от другата страна се представи като сержант Хек:

— Имаме проблем, Дюит. Куин е избягал. Ранил е двамата от охраната и откраднал една от радиоколите ни. Разпространихме навсякъде бюлетина за издирвано лице и пуснахме хора, но моят лейтенант ми каза да ви намеря и ви кажа. След като не отговорихте на пейджъра, един от вашите хора предположи, че може да сте там, в аквариума.

— Избягал? — Дъхът на Дюит секна. Нелепата тишина в аквариума беше съвсем не намясто. — Идвам веднага.

Пусна слушалката, отскочи направо от гишето и спринтира към стълбите. Единствената мисъл в съзнанието му, единствения образ пред очите му беше невинното лице на неговата дъщеря.

Обувките му заудряха силно по стъпалата, когато на енергични скокове се издигна към третия етаж, но само след миг почувства облекчение като видя гърба на униформен полицай, току-що изкачил стълбите. Но краткия флирт с облекчението беше смазан от пълното загубване на гласа си от последвалото ужасяващо съвпадение, тъй като когато униформеният дочу приближаващите шумни стъпки, той се извърна и погледна над рамо. Дюит се изправи почти лице в лице с Майкъл Куин. В ръката му имаше пистолет. Полицейски трийсет и осем калибров. Дюит бръкна под сакото си за неговия.

Когато Дюит стъпи на площадката на третия етаж Куин бързо сграбчи намиращата се наблизо Еми за врата, притискайки я до себе си в гънката на своя лакът и размахвайки небрежно напред към Дюит пистолета.

— Винаги се преебаваш с графика на времето, Дюит. Какво става с теб? — И направи знак на приятелите на Еми да се отдръпнат.

Дюит вече виждаше образа на своята жена в хватката на Стивън Милър — синът на този човек — застанал на не повече от десет фути разстояние; чувстваше топлата дръжка на пистолета на Лъмбровски в ръката си и хладния спусък на показалеца. Но не можеше да произнесе никакъв звук.

Но там, където неговата жена се колебаеше, неговата дъщеря не правеше така. Тя беше отработвала това движение стотици пъти и сега го изпълни пъргаво и професионално, сякаш за да се покаже пред своя учител. Замахна с единия край напред във въздуха, после бързо нанесе обратно назад рязък удар, който попадна право в капачката на коляното на Куин; в същото време, със също толкова свободно и неуловимо бързо движение десният ѝ лакът намери ребрата, а лявата ръка изби настани неговата ръка с оръжието. Веднага се приведе свита до земята, падна настани и се претърколи няколко пъти.

В същият миг Дюит натисна спусъка. Куин обаче в този миг се сви от болката в коляното и изстрелът на Дюит не улучи. Куин се приближи възможно най-бързо до вратите на пожарния изход от дясната му страна. Алармата при вратите на изхода веднага се задейства и сирената зарева из етажа. Дюит го видя как се насочва бързо по коридора между двата огромни водни резервоара. Бързо се приведе на прикrie дъщеря си, убеден, че Куин няма да се откаже от нея, и че само след миг ще почувства неговите парещи куршуми по своя гръб.

— Разказах му играта! — подвикна Еми с нехарактерно ентузиазиран глас.

Но очакваното от Джеймс не стана и той я издърпа да стане на крака. Хвана главата ѝ с две ръце и приближи лицето ѝ до своето:

— Добре ли си?

Тя кимна утвърдително.

— Бягай право в стаята на охраната. Там ще те намеря после. —
Тупна я по дупето. — Справи се много добре.

Тя хукна надолу по стълбите.

— Обади се в Монтерей — добави той. Дъщерята на ченгето отговори като махна с ръка над главата си без да се обърне.

Алармата при вратите продължаваше да свири. Дюит побърза към коридора и излезе на покрива. Пред него се откри отворената горна част на резервоара за Гората от водорасли и от другата страна —

огромното бутало, което правеше постъпателни движения и създаваше вълнение. Отстрани на резервоара се простираше равния покрив. Ръмеше дъжд.

Беше само за секунди зад униформения Куин, който проверяваше врата след врата, търсейки спасителен изход, без да знае, че вратите по този покрив водят единствено до научната лаборатория и работилницата. Всички врати обаче бяха заключени. Докато накрая Куин го забеляза, той вече беше изчерпал всичките си възможности. Панически затъкна пистолета в пояса си, отказал се от всякакви врати, и хукна със скокове по хълзгавия, вече мокър покрив. Подхлъзна се, но пак възстанови равновесие и се затича към първия от няколкото последователни високи ръбове, съединяващи сегментите на цялата постройка. Куин го прекрачи и продължи да тича.

Дюйт го последва, преодоля ръба и продължи; пистолетът му беше върнат в кобура. Изгуби стабилност под краката си, подхлъзна се и падна на колене. Това го забави. С усилие и болка в коленете стана и продължи да бяга. Куин беше напред и тичаше с поглед забит в краката като тийнейджър по време на първите си танци в увеселителната зала. Въпреки че лекият наклон на покрива отляво водеше към издадена тераса на третия етаж, и че той беше дошъл от тази посока, отдясно беше много по-опасно, тъй че, ако се подхлъзнеше и залитнеше натам, надолу нямаше никакви тераси, а го чакаха само четиридесет фути височина и здрав цимент.

Дюйт увеличи бързината си. Вече се чувствува по-подвижен и поддържаше добро равновесие. С пъргави и бързи крачки намали разстоянието до тичащия Куин, който непрекъснато поглеждаше назад през рамо.

Куин изведнъж зави наляво, спря до края на плочата на покрива и прилекна като готвеща се да скочи котка. Приличаше на скиор на ски скок, който тъкмо ще се отдели от свършващата шанца. Скочи на съседния близък покрив на следващия сегмент, тъй като не беше свързан с издаден ръб, а между двата имаше съвсем малко разстояние. Падна на четири крака, изправи се приведен и започна да драчи нагоре по покрива, който имаше по-голям наклон към своя връх.

Дюйт го следваше. И той се сви на топка, отскочи като пружина и падна на прилежащия покрив. Докато продължаваха изкачването, успя да достигне Куин и го ритна силно по глезната. Куин почти се

завъртя около оста си от болка, но от удара и Дюит загуби равновесие и двамата се хързулнаха обратно надолу, дращейки за спасителна издатина. Куин успя да хване издатина на вентилационна шахта и прекрати падането си, а Дюит хвана накрая левия крак на Куин. Беглецът стовари десния си крак между очите на Дюит и счупи очилата му. Разтрощените стъкла разрязаха кожата под едното му око. Дюит го пусна и отново се плъзна надолу. Спря чак когато краката му се подпряха на водосточния улей, който се огъна и откърти от края на плочата на покрива, след като не можа да удържи теглото на Дюит. Той веднага притисна страна до студената и мокра плоча, разпери ръце и се притисна максимално силно, снижавайки центъра си на тежестта и разпределляйки масата си възможно най-широко.

Куин събра сили и продължи към върха.

Сантиметър по сантиметър Дюит се придвижи като гущер по покрива нагоре и достигна издатината на вентилационната шахта. Куин премина върха, после премина следващия издаден ръб. Вече беше по-уверен в крачките си и набра преднина. Дюит също достигна върха. След това при ръба се спря за миг като че ли да стабилизира равновесието си, и продължи уверен. Когато вдигна поглед, за да види Куин, той тъкмо правеше страхoten скок на плочата на следващия покрив, която беше по-ниско, на ниво втори етаж на аквариума. Балконът на третия етаж беше непосредствено вдясно. Куин падна тежко и удари лошо лицето си. Веднага се присви и започна да се търкаля надясно към балкона. В последния момент успя да се хване за малко с пръсти за улея. Не се задържа и падна на крака на балкона.

Дюит тичаше все по-стабилно. Разстоянието между двете площи обаче му се стори доста голямо. Между тях, само на два метра по-долу, минаваше открития коридор за персонала от балкона на третия етаж до задната част с научноизследователските лаборатории. Дюит прелетя разстоянието, сгъна крака под себе си, за да кацне меко, но падна много тежко, удряйки се звучно в плочата. И той веднага загуби равновесие и се търколи надясно. Накрая падна болезнено на цимента на балкона.

— Недей! — извика той, когато вдигна поглед и видя как Куин за секунда балансира с гръб към него, стъпил на преградната стена на балкона като въжеиграч, после скача сред пространството въздух, в което продължава да ръми, и изчезва от поглед. Дюит очакваше тъп

удар на земята от човешка плът. С мъка се изправи на крака, затича към преградната стена на балкона и погледна надолу. Беглецът не беше летял много надолу и беше успял да хване и възседне самия близък връх на голямо дърво, което се беше навело под тежестта му към балкона на втория етаж, който водеше към външно разположения Басейн на големия прилив. Дървото се привеждаше все по-надолу и по-надолу и накрая Куин скочи от него и падна учудващо меко, като че ли от един метър височина, върху външния каменист край на басейна. Тежестта му деформира дървото, което стана изкривено. Куин спринтира към края на сградата и изчезна зад ъгъла.

Дюйт влезе от балкона в сградата и тичешком премина по стъпалата на двата етажа, достигайки телефона в информацията. Раздърпаната му и мокра външност привлече вниманието на туристите. Телефонира до участък „Монтерей“ и им предаде сведения за последен бюлетин за издирвано лице, съобщавайки последното местонахождение на Куин, надявайки се, че ще стане чудо на чудесата и накрая ще го пипнат.

В стаята на охраната се натъкна на Еми, издърпа я от стола й, прегърна я и притисна силно до себе си. Не му се искаше да я пусне, въпреки оплакванията ѝ, че е мокър. Накрая тя се отказа и отвърна на неговата топла прегръдка с приглушени думи. Дюйт като че ли я чу да казва:

— Сега знам как се е чувствала мама. — Не беше сигурен какво точно е чул, но когато тя вдигна поглед към него, каза: — Имах късмет.

13
ПОСЛЕДНОТО ОБАЖДАНЕ

1.

Телефонното обаждане рано сутринта веднага изправи Дюит седнал в леглото и преди още да отвори очи неговият „Смит енд Уесън“ беше в ръката му. Въпреки факта, че беше поставил на пост униформени полицаи на входната и задната си врата, той не вярваше на положението. Нямаше да се почувства добре, докато Еми не се качеше пак на своя самолет; този път лично щеше да я достави на своята майка и щеше да я пази докато Майкъл Куин бъдеше поставен под стража.

Вдигна слушалката чак след като звъненето спря и разбра, че Еми го е изпреварила и вдигнала слушалката на деривата.

— На слушалката съм — каза той на дъщеря си, която го чу и затвори.

— Дюит? — беше Нелсън. Сержант беше правилната дума, с която Нелсън да се обърне към него. Фамилиарността го дразнеше. Само да отстъпиш на тези образи един инч и...

— Какво има?

— Самоубийство, Дюит. На паркинга до плажа. Пак е той. Щях да го обява, но тъй като ти не си дежурен, реших първо да ти телефонирам да не би да поискаш да видиш. Искаш ли сега да го обява и извикам ченгетата?

— Не. Почакай ме да дойда — рече Дюит уморено, запъявайки се при произнасянето на думите. В главата му свиреше тревога. Сърцето заби лудо. Облече се бързо, провери и двамата униформени на пост и тръгна към багажника на своя „Зефир“. Намери куфара си вътре, затрупан под куп други неща, които трябваше да размести.

2.

Слънцето вече загатваше за присъствието си на хоризонта и пръскаше синкова светлина сред непрогледната тъмнина. Образите — включително червеният „Форд Ескорт“ с градински маркуч, излизащ от тръбата на неговия ауспух — бяха неясни и мрачни, все едно че ги гледаш през потно стъкло. Никаква друга кола, освен радиоколата на Нелсън. Зарадва се, че му е предоставена възможността пръв да огледа трупа. Доктор Крисчънсън беше прав: самоубийствен.

Униформеният полицай от патрулната кола му махна с ръка от далечната страна на паркинга, където ограждаше мястото на инцидента с оранжевата полицейска лента.

Дюит приближи „Ескорта“ бавно; вниманието му беше приковано върху мъгливото стъкло на шофьорския прозорец. Поколеба се до вратата на шофьора. От пролуките между изолиращите лепенки излизаше автомобилен газ. Сложи си хирургически ръкавици, извади пистолета от кобура и дръпна вратата да се отвори, готов за стрелба.

Главата и тялото на патрулния полицай Бъфорд Нелсън изпаднаха от колата и се отпуснаха на неговите ръце. Отгоре на главата имаше ужасна рана от силен удар със здрава тояга и косата беше спъстена от кръв.

Движение зад него! Докато Дюит се завърти със своя 38-калиброр в ръка, унiformеният полицай, Майкъл Куин, допря пистолета до гърдите му.

— Глупак — каза той и натисна спусъка за първия си изстрел.

Огънят от дулото блесна в очите на Дюит — нещо, за което всяко ченге беше чувало и беше предупреждавано, но нещо, на което не искаше да бъде свидетел. Особено яркият цвят на сяножълто, който предупреждава, че куршумът идва право в теб. Парче от лявата ръка на Дюит се откъсна и се пръсна из въздуха и по колата. Следващият изстрел обаче се заби в гърдите, както и следващият, и последващият: удари като с ковашки чук, поради близостта на изстрелите. Почувства смазващата им сила по ребрата, която почти го задушаваше. Като че ли пълна тъмнина надвисна над очите му и той се замисли за миг за Еми,

представяйки си как е на сигурно място. Жива. Замисли се и за Бог, и се попита как може да бъде допуснато човек като Майкъл Куин да се разхожда свободно по земята, докато неговите момичета бяха отнети от него. Справедливостта, помисли си пак той, е нещо, което не съществува в природата. То е творение на човешкия ум. Тъмнината налагаше волята си над него, опитвайки се да го прати в безсъзнание, но той не искаше да се подчини.

Мощните гърмежи на револвера спряха; миризмата на бездимен барут беше по-силна от тази на изгорелите газове от ауспуха.

— Копеле — чу той да казва Куин.

Майкъл Куин се обърна към полицейската кола на Дюйт. Джеймс Дюйт го погледна със силно извити настани очи, дръпна ударника на своя пистолет с енергично движение се изправи на крака. Лявата ръка крещеше от болка. Едва дишаше, но успя да извика в гръб на Куин:

— Глупак!

Кuin се обърна като на пети и облещи удивен поглед в зеещите дупки по полицейската жилетка на Дюйт, от които не течеше никаква кръв.

Дюйт каза:

— Ние не наричаме тези неща самоубийства, Куин. Наричаме ги МТН-та. Не наричаме и това тук „паркинга при плажа“. Казваме му Дел Мар. И никой униформен не би извикал мен пръв. Всеки щеше първо да се обади на диспечерката. Нелсън те предаде.

Кuin стоеше като зашеметен, продължавайки да държи погледа си забит в дупките на бронираната жилетка.

— Аз те застрелях — изломоти той. — Всичко свърши.

Дюйт му каза да хвърли оръжието.

Кuin вдигна бавно ръка; пистолетът му беше насочен доста встрани от Дюйт.

— Хвърли го! — заповядда Дюйт, изравнявайки мушката с гърдите на Куин.

Описвайки с ръка изящна дъга Куин вдигна пистолета и опря цевта му в ухото си.

— Мислиш си, че ще ти доставя удоволствието да бъдеш ти?

И Майкъл Куин дръпна спусъка.

3.

Дюит не искаше да пусне Еми през целия ден. Отиде с нея да гледат китове в океана: искаше да прочисти съзнанието си от образа на експлодиращата глава на Куин. Корабчето ги отведе за два часа на десетина мили навътре от брега, порейки вълните на слабото, но упорито вълнение, вдигано от насрещен вятър. На хоризонта се задаваше още по-лошо време, но за щастие засега то ги остави на спокойствие. Баща и дъщеря седяха умълчани, докато група японски туристи и една двойка от Айова постоянно крякаха с нервни гласове, нетърпеливи в очакване на шоуто. Японците щракаха снимки на красивия хоризонт. В три и половина следобед най-после се показва стадо от седем сиви кита. Минаха толкова близо, че Еми успя да се протегне от ниския борд и за първи път в живота си докосна един. През целия път обратно в студения следобед остана изпълнена с екстаз и постоянно се усмихваше на своя баща. Да погали някой кит беше една от постоянните ѝ мечти. Двамата седяха прегърнати и свити един до друг като влюбени, тя, сгущила се в него, неговото лице в нейната коса. В това положение тя заспа. Някъде близо до брега Джеймс Дюит започна да плаче.

Същата вечер той и Кларънс Хиндеман пиеха бира пред „Лейкърс гейм“.

— Не можех да го обявя и да извикам полицията — обясняваше Дюит. — Куин беше много оправен и веднага щеше да схване каква е работата. Ако се покажеше само още една кола или се забележеше отдалеч движение на други хора, той щеше да зареже Нелсън и да направи опит друг път. Грешката ми беше, че си помислих, че е този в колата. Тук ме изпързала. Не очаквах, че ще е с униформата на Нелсън и въпреки че бях облякъл жилетката, не мислех, че ще стреля по мен. Мислех, че ще се опита да ме уплаши с оръжието си да му доведа Еми и да си свърши работата. Доста сгреших с преценката си за него.

— Изповедта му не беше ли едно предупреждение?

— Според Крисчънсън да — Дюит намести папионката си. — Вече е бил планирал бягството си. Искал е да има възможност да ми се

подиграе, да ми покаже колко е брилянтен, да ме приспи и създаде убеждението у мен, че ни е в ръцете и не можем да си мислим, че бихме го изтървали... да обясни всичко това на мен. Да се опита да докаже превъзходство.

— Трябваше да ни извикаш.

— Знам.

— Можех да загубя един детектив.

— Можеше.

— И приятел.

— Можело е. — Дюйт отпи още една глътка от бирата си. — Все пак се радвам, че не е убил Нелсън. Вероятно е искал да има заложник, ако капанът му се провали и не успее да ме заинтригува. Такъв тип като Куин навсярно никога не може да се разбере какво точно мисли.

— Еми?

— Еми е чудесно. Дори по-добре от чудесно. Прие целия случай с Талбо без проблеми. Прие и всичко с Анна. Младостта е гъвкава, Кларънс. Завиждам ѝ за младостта.

— Пойнт Лобос?

— Скоро ще стане — кимна Дюйт. — Дори още преди да дам свидетелските показания, мисля. И двамата искаме да се преместим там. И двамата искаме всичко досега да остане зад нас.

14

ПОЙНТ ЛОБОС

Изящните иглички на монтерейските борове капеха с последните капки на отминаващата буря. След една седмица дъжд, небето се изчистваше и ставаше ясно и лазурносиньо. Това изглежда беше многозначително за Джеймс Дюит. Той взе големия сак от нея с едната си ръка. Еми го прегърна през кръста. Един отбор, помисли си той.

Той беше успокоен от своя адвокат, че два пъти отлаганото му явяване пред специалните съдебни заседатели е чиста формалност — нещо, което трябваше да бъде изпълнено, тъй като беше отпочната съответната документация, която не можеше да бъде спряна — още една приумица на системата. Но той не беше толкова сигурен. И продължи да се подготвя. Не вярваше на адвокати. Не вярваше на системата.

Резерватът беше затворен официално само преди няколко минути. Те обаче имаха специално разрешение да са тук.

— Ами тя — попита Еми и вдигна поглед към баща си. — Как така въобще не ѝ се обади досега?

— Заради специалните съдебни заседатели, Ем. Всеки смята, че е по-добре да не се срещаме и разговаряме.

— Но нали я харесваш? — попита тя. Той я погледна бързо, но тя вече не гледаше към него. Гледаше горите.

— А ти? — попита той.

— Има ли значение?

— Да, разбира се, че има.

— Харесвам я, татко.

— Така и си мислех.

— И тя ли се мести в града? — попита тя.

Той се засмя:

— Не. Дори не сме сигурни, че ние с теб ще се преместим, разбираш ли? Кларънс се опитва да ме разубеждава. Казва, че съдебно-следствената дейност няма да е така пълноценна сега, след като

продължавам да съм ченге. Има натиск върху Кап да напусне. И мястото му може да се отвори за мен.

Продължиха умълчани още няколко минути. Единствените звуци наоколо бяха далечния сърф на вълните, песните на птиците и шумът на вятъра. Колкото повече мислеше той за урната в големия сак, толкова повече гърлото му се стягаше. Такова жестоко орязване на семейство за по-малко от година. Опита се с усилие да прогони това от съзнанието си и вместо него да мисли колко е благодарен, че има Еми и всичко наоколо. Изкачиха тясната кална пътека под поклащащите се клони на иглолистните дървета, хвърлящи вече вечерни сенки, които потрепваха по лицата им. Достигнаха до скална точка, от която отвисоко се виждаше Пасифика. Бурната тюркоазена вода се вълнуваше и пенеше в бяло. Вятърът беше приятно топъл и предвещаваше осезаемото идване на пролетта.

Еми взе сака от него, извади урната и я подаде на баща си.

— Аз ще свърша това, Ем, но си мислех, че може да поискаш ти — предложи той.

Тя бръкна в сака и извади втората урна.

— Мама — прошепна Еми, опипвайки малката керамична ваза в ръцете си, оглеждайки я. — Тя принадлежи на това място тук, както Анна и Ръсти, татко. Това беше нейното място — каза тя с дрезгав глас.

Дюйт се опита да заговори, но успя само да кимне. Погледна неясно с премрежен поглед, докато неговата дъщеря отвори капака на съда с праха на жена му. Той направи същото с урната на Анна.

— Искаш ли да кажеш нещо? — попита тя. Косата се отвяваше настрани от лицето ѝ. С всеки изминат ден заприличаваше на Джулия.

Той поклати глава отрицателно.

— Няма нищо, татко — каза тя, изведнъж превръщайки се в по-силната.

Еми вдигна урната на нейната майка пред него. Двамата чукнаха урните като чаши при тост. Потискащият звук от чукнатата керамика беше отнесен бързо от вятъра.

Тя преброи до три. Двамата ги хвърлиха едновременно. После се прегърнаха силно, гледайки как пепелта се разпръсква на вятъра и урните падат все по-надолу, ставайки неумолимо все по-малки, след което изчезнаха погълнати от необятното море.

15

СПЕЦИАЛНИЯТ СЪД

Дюит беше наел апартамент от Сафелети, който изглеждаше добре. Адвокатът му, Хауард Карстейн, седеше до него във фоайето на съдебната палата на Сакраменто. Беше се облякъл проформа за пред специалния състав съдебни заседатели. Трябваше да се отговаря на въпроси, но вероятността към него да бъдат отправени някакви обвинения беше незначителна. Карстейн, който беше висок мъж с черна къдрава коса и светли очи, попита донякъде напрегнато:

— Чухте ли за Мейхъни?

Дюит се беше отпуснал, за да мине по-леко времето му и въпросът го обезпокои малко.

— Не — отговори той.

— Оказва се, че е получила доказателството на специалните съдебни заседатели неправилно. Нямала е право за това. Носят се приказки, че е вероятно да бъде лишена от адвокатски права. Дори и да не стане така, ще завърши като обикновен съветващ адвокат в източен Ел Ей или нещо такова.

Дюит не каза нищо, въпреки че се усмихна.

Вратата се отвори. Беше Клеър. Усмихна му се:

— Джеймс, очакват те.

Дюит стана, и след него и адвокатът. Прекосиха фоайето. Днес тя изглеждаше невероятно добре. Красива както винаги. Спряха и двамата се погледнаха очи в очи. Тя му липсваше; той й го каза, после се обърна настрани и влезе през вратата, държана отворена от човек от униформената съдебна охрана.

— Довечера ще се видим — каза тя. Той чу как вратата се затвори зад него. Масата на подиума беше огромна; съдебните заседатели бяха вперили погледи в него.

Минута по-късно той вече беше застанал на свидетелския стол.

В галерията беше Джеси Осбърн. Оттеглянето на нейната кандидатура беше обявено снощи в драматична телевизионна

пресконференция, на която беше нарекла Дюйт герой. Присъствието ѝ в съдебната зала беше действително много добър знак. Тя улови погледа му и кимна в знак на подкрепа.

— Кажете името си, моля — каза съдебният пристав.

Той не вярваше на системата, която можеше да позволи Куин да бъде освободен, която можеше да изпрати в оставка човек като Кап с почести, която можеше да върне обратно Марвин Ууд в обществото с не повече от лек шамар по ръката. Обаче в момента не можеше да се сети какво би заменило нейното място.

Издърпа първо носната си кърпичка от джоба, свали очилата си и с другата ръка ги избърса. Погледна настрани към пристава, който държеше Библията.

— Джеймс Дюйт — каза човекът на стола.

16

ЕПИЛОГ

Джеймс Дюит беше назначен и положи клетва като капитан в полицейския участък „Кармъл“ в същия ден, в който Бъфорд Нелсън стана сержант детектив. В местния бар се състоя скромно тържество с бира и концентрати, осигурени от Кларънс Хиндеман. Командирът в оставка, Карл Кап, се показа в началото на тържеството, но не остана за пиенето. Той и неговата съпруга си бяха организирали деветмесечна туристическа обиколка из югозападните райони.

Окръжният прокурор Бил Сафелети пропусна назначаването и заклеването, но не партито. Той дойде на него с Лейла Мейхъни, увисната на ръката му. Носеха се доста слухове, но нито един сериозен или никакви потвърждения затова как Сафелети е спасил кариерата на Мейхъни. Сега тя беше заместник окръжен прокурор. Имаше и други слухове за Мейхъни и Сафелети, както имаше и слухове за О’Дейли и Дюит, но Джеймс знаеше, че всички слухове са безсъдържателни и не им се доверяваше.

Кларънс Хиндеман се напи толкова на партито, че докато с Дюит стояха един до друг на писоарите, му обяви намерението си да се сгоди с Тона.

— Казал ли си на Тона? — попита Дюит.

— Не — отговори Хиндеман. — Тя ще е следващата, която ще разбере.

Клеър не беше тук. Това дразнеше отначало Дюит и после започна да го беспокои. След питиетата беше предвидено вечерно парти, въпреки че по състоянието на присъстващите можеше да се съди, че краят на сегашното наближава. Всеки момент някой можеше да си поръча сандвич и щеше да се премине към вечерното.

Точно в седем часа вратата на бара се отвори. По това време Хиндеман увлекателно занимаваше останалите с някакви чудати небивалици за приключение с рафтинг, от които просто можеше да ти настръхне косата. Дюит беше с гръб към вратата и не забеляза

влизането на Клеър и на своята дъщеря. Но когато Кларънс ги забеляза, той веднага стана прав от стола си посред изречение. Дюит се обърна бавно в своя стол и чу приближаващата Клеър да казва:

— Нищо и никой никога не могат да заемат мястото на някой друг, Джеймс. Това тук за теб е просто дар, едно ново начало. Поздрави и всичко най-добро.

Еми протегна напред ръце да подаде това, което носеше. В очите ѝ се показваха радостни сълзи. Компанията аплодира. Дюит прие малкото кученце в ръцете си и погали нежната му козина по вратлето. Синята папионка на кученцето беше досущ като неговата, което предизвика много весели усмивки.

— Не беше лесно да се намери кръстоска между овчарка и коли — каза Клеър. — Идеята беше на Ем.

— Как мислиш да го наречеш? — попита нетърпеливо Еми.
Дюит се замисли за минута.

— Лобос — отговори той на дъщеря си.

* * *

Работата на капитан дойде много усилено за Дюит. Въпреки че му осигури безкрайни извинения да прекарва сутрините си в разговори с Кларънс по време на кафе, той завиждаше на Нелсън за практическата работа на открито. Навлезе в работата с неловко чувство, но след известно време успя да включи във функционалните си задължения работа по повече криминални случаи. Бавно и постепенно документацията му започна да нараства и той все по-често отсъстваше от канцеларията си, занимавайки се със случая с Нелсън. Хиндеман обсъди с него големия обем документация и направи някои предложения за баланс в работата, но и за двамата стана ясно, че Дюит принадлежи на другия бранш. Без да му каже нищо, Хиндеман написа няколко писма.

* * *

Лобос се беше свил до картонетката с папките и се беше съсредоточил върху някакъв малък кокал, опитвайки се да забие своите зъбки. Дюит четеше един от докладите на Нелсън относно някакви откраднати вещи и правеше корекции относно това, следващият път да бъде включен по- пряко в случая.

На вратата се почука и влезе Кларънс Хиндеман със сериозно изражение на лицето.

— Хинди? — попита Дюит. — Защо си толкова мрачен? Пак ли има някаква документация?

— Току-що получих молба да те дам за използване под наем. Щатът формира работна група.

— Да ме дадеш под наем?

— Започва следствие. Нуждаят се от теб. Оставаш тук капитан, но задълженията ти се сuspendират докато това следствие завърши.

— Работна група на щата?

— Това е истинска чест, Джеймс.

— Какво следствие? Какво говориш? Вероятно не са помолили точно теб.

— Написах им няколко писма. Не исках да те губя. Но същевременно мисля, че твоето име заслужава да е сред работната група. Да имаш нещо, в което да можеш да забиваш зъбите си от време на време.

— Какво следствие?

— Харви Колет екзекутиран с ток един от охраната, докато човекът се опитвал да поправи неговия видеокасетофон. После докоснал още двама от охраната със зашеметяващата пръчка и избягал от Атаскадеро преди час. Генералният прокурор иска ти да оглавиш работната група. Знаеш, Джеймс, той е трапер, а ти вече си известен като експерт в тази област. Какво искаш да му кажа?

Лобос се отказа от костта, сви се и въздъхна. След дългата и тежка тишина Джеймс отговори:

— Кажи му, че тръгвам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.